

ஓபால்காவு

கண்டி

பறைவத

பாடுகள்

மிட

புது

மிட
நூல்ல

நூலங்
ரா

no
228

no
229

no
230

: 210

11

of
1

ஆச்சி பயணம் பொகிறான்

‘இலங்கை ஆழியான்’

சுத்திரம்
‘சௌ’

வெளியீடு
கமலம் பதிப்பகம்
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

'AACHCHI PAYANAM POKIRAL'

Written by:

Dr. K. Kunarasa

'Sengai Aaliyan'

82, Brown Road,

Neeraviady,

Jaffna.

First Edition

April 1969

Second Edition

October 1978

Third Edition

May 2001

Price : Rs. 200/-

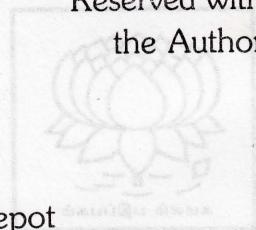
Copyrights :

Reserved with
the Author

Sole Distributors:

Poobalasingham Book Depot

Jaffna - Colombo.

அணிந்துரை

எனக்குக் ஹாஸ்ய உணர்ச்சி இல்லாவிட்டால் என்றோ அழிந்து போயிருப்பேன்’ என்றாராம் மகாத்மா காந்தி ஒரு முறை.

மனித மனம் பல்வேறு ரசானுபவங்களை அனுபவிக்கும் அவாவினதாயினும், ஹாஸ்ய உணர்ச்சியானது ஏனைய ரகங்களிலிருந்து மிகவும் வேறுபடுகின்றது. இவ்வணர்ச்சியானது தோன்றும் வேளையில் மட்டுமல்லாது, பிற்காலங்களிலும் அதன்பயன் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. ஹாஸ்ய உணர்ச்சியால் தாக்கப்பட்ட உடலின் உள்ளுறுப்புக்களின் இயக்கம் சுறுசுறுப்படைந்து மனதை, உடலை என்றும் ஆரோக்கியமாக வைக்க உதவுகின்றது. இதனாற்றான் நகைச்சவை நடிகர் என். எஸ். கிருஷ்ணனும் ‘சிரிப்பு உடலுக்குச் சிறந்த டானிக்’ என்றார்.

“வாழைப்பழத்தில் சறுக்கி விழுவது – பொருத்தமற்ற ஆடை அணிவது பெண்களைப் பற்றிய அச்சுடு விமர்சனங்கள் அனாவசியமான கொன்னை இழுவைகள்–” இவற்றாலும் நகை – சிரிப்பு வரலாம். ஆனால் கவை இருக்காது. பயன் இருக்காது.

உயர்ந்த நகைச்சவையானது மனித குலத்தின் ஆத்ம பரிசீலனையாகும். உள்ளத்தை உற்சாகமுட்டி, அதன்மேல் படிந்துள்ள கறைகளைத் தூய்மையாக்கும் உன்னத கருவியாகும்.

ஒவ்வொரு நாட்டின் அரசியற், பொருளாதார, சமூகச் சூழ்வுகளுக்கேற்பவே அந்நாட்டின் ஹாஸ்யப்பண்பும் அமைகின்றது. அமெரிக்காவின் ஆடம்பரம், ஜேர்மனியின் உழைப்பு, ருவியின் வாய்ப்புட்டு, அயர்லாந்தின் சிக்கனம் - இவை யாவும் அந்தந்த நாடுகளின் தனிப் பண்புகளாகும். அங்கு எழும் நகைச்சவையும் இப்பண்பின் ஆடியோட்டியே எழுகின்றன. இதனால் இப்படைப்புகள் சிறந்த சமூக விமர்சனங்களாகிவிடுகின்றன.

“அதை விளக்கை அணைத்தேணா பார்!” என்றான்.

“இதற்காகவா திரும்பி வந்தீர்கள். நான் நீங்கள் சென்றதும் அணைத்துவிட்டேனே. வீணாக உங்கள் செருப்புத் தேய்ந்திருக்குமே” கவலையுடன் கூறினாள்.

“இல்லை இல்லை நான் செருப்பைக் கையிலே கொண்டு வந்து விட்டேன்.” என்று கைகளை உயர்த்தினான்.

கைகளில் செருப்புக்கள் கிடந்தன.

அயர்லாந்து மக்களின் சிக்கனத்தைக் காட்டும் இந்தக் காட்சி எவ்வளவு நியமாக, அயர்லாந்து மக்களையே வாய் விட்டுச் சிரிக்க வைக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இதுதான் உயர் நகைச்சுவைக்கு எடுத்துக்காட்டு.

நகைச்சுவை எழுத்தாளர்களாக இன்று ஈழத்தில் எஸ். சண்முகநாதன் (சானா), ரீ. பாக்கியநாயகம், பொ. சண்முகநாதன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். “ஸ்ரீகேசரி” பத்திரிகையில் உரைநடைச் சித்திரங்களின் தன்மையில் ‘சானா’ எழுதிய கட்டுரைகள் ‘பரியாரி பரம்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இது சிறந்த நகைச்சுவைச் சித்திரங்களாக ஈழத்து மாந்தர் சிலரை அறிமுகம் செய்கின்றது. ரீ. பாக்கியநாயகத்தின் கட்டுரைகள் பத்திரிகைகளிலே சிறநிக் கிடக்கின்றன. பொ. சண்முகநாதனின் கட்டுரைகள் கொழும்புப் பெண் என்ற தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளது. இப்போது நகைச்சுவை எழுத்தாளர் வரிசையை ‘செங்கை ஆழியான்’ சற்று நீட்டியுள்ளார்.

நகைச்சுவை எழுத்தாளனுக்கு - வாழ்வியல் நடவடிக்கைகளின் அடிப்படைத் தன்மைகளைக் கணிக்கும் ஆற்றல் இருக்க வேண்டும். மனித குலத்தின் சம்பிரதாயம் என்னும் பாரம்பரிய நடவடிக்கைகள் பலவற்றின் அடிப்படைகள் சிறந்த நகைச்சுவைக் காரணிகளாகவே இருக்கின்றன - அத்தகைய உண்மைகளை மனிதருள்ளம் நோகாவண்ணம் எடுத்துக் காட்டும் போது அவனது உயர்ந்த நகைச்சுவையாகின்றன.

“ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” என்ற இந்த நூல் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் வெளிவந்த முதலாவது நகைச்சுவை நாவல் என்றே கூற வேண்டும். ஈழத்து நாவல் துறையிலும் இது ஒரு புதிய திருப்பம்.

இந்த நாவலில் நூலாசிரியர் ‘செங்கை ஆழியான்’ சமூகத்தை சமகால வியர்சனம் செய்கின்றார் எனலாம். சென்ற தலைமுறைப் பாத்திரங்கள் ‘ஆச்சி’ யின் மூலம் நிகழ்கால வாழ்வின் நிதர்சனப் போக்கு நகைச்சுவையை எழுப்பிய வண்ணம் வியர்சனம் செய்யப்படுகின்றது. சென்ற தலைமுறையும், புதிய தலைமுறையும் இணையும் (அல்லது பிரியும்) வேளையில் ஏற்படும் விசித்திரமான சிந்தனைகளையும், அவற்றின் விளைவையும் ஆழமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். இவ்வொப்பீட்டு அடிப்படையில் ஆராயும் பொழுது எழும் முடிவுகளே இங்கு நகைமுத்துக்களாகச் சிதறி ஓடுகின்றன. இந்தச் சிந்தனைகள் நல்லோர் மனதிலே பலத்த மாற்றங்களை நிச்சயம் ஏற்படுத்தும்.

ஆசிரியரின் நோக்கம் எதுவாக இருந்தாலும், தான் எழுதுவது யாருக்காக? அவர்களின் மனவளர்ச்சி எத்தகையது? என்பதை நன்கு மனதில் கொண்டு இனிய, எளிய நடையில் எழுதியிருக்கின்றார். இதனால்

இந்த நாவலின் சமூகப்பணி - சமூகப் பணிக்கென்றே வெளிவரும் நாவல்களை விட அதிக பலனை நிச்சயம் அளிக்கும் என்று நம்பலாம். ஒரு பலமான சமூகப் பரிசீலனை நடைகச் சுவையாகத் திறம்பட நடாத்தப்பட்டுள்ளமையாலும், அவை இலக்கிய நிலைக்குள் அடங்கி சிறந்த கலாரூபமாக வெளிவந்துள்ளமையாலும், நடைகச் சுவையினுடே செல்லிசிவராசா ஆகியோரின் காதற் கரும்பும் கலந்துள்ளமையாலும் வாசகர்களை மயக்கித் தன் வயமாக்கும் பெற்றியைக் கொண்டுள்ளன. இவர்களும் நல்ல யதார்த்தப் படைப்புக்களே.

இந்த நாவலின் இன்னோர் சிறப்பு இதனுள் இடம் பெற்றுள்ள ஓவியங்கள் எனலாம். ஒவ்வொரு சித்திரமும் உயிரும் சதையும் கொண்டு, ஒவ்வொரு அங்கங்களிலும் நடைகச் சுவையுணர்வை வெளியிடுகின்றன. 'தெருவில் ரயில் ஒடும்' காட்சியையும், 'பேயிலும் சாதியே' காட்சியையும் கண்ட ரசிகர்கள் அக்கருத்தை வியந்ததோடு, சித்திரத்தைக் கண்டு சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் கண்ணோர் அரும்ப நின்ற காட்சி இப்போதும் நினைவில் நிற்கிறது. ஓவியர் 'சௌ' தொழில் ரதியாக ஒரு விஞ்ஞான பட்டதாரி ஆசிரியராக இருந்தாலும் அவர் போன்றோரின் சித்திரங்களுக்கு இணையாக இதில் விளங்குகின்றன. இந்த நாவலின் சிறப்பில் ஓவியர் சௌவுக்கும் பெரும் பங்குண்டு என்பதுடன் இந்நால் 'அழுத்தின்' ஓவியக்கலைத் துறைக்கும் புத்துயிர் அளிக்கிறது எனலாம்.

இந்த நாவலை வாசக உலகம் நன்கு வரவேற்கும் என்பதனை நான்றிவேன். நான் ஆசிரியராக இருக்கும் 'விவேகி' மாத இதழில் இந்த நாவலின் சில பகுதிகள் ஆசிரியரின் பெயரிடாமலே - வெளிவந்தபோது ஏராளமான வாசகர்கள் நேரிலும் தபாலிலும், தொலைப்பேசியிலும் இந்தத் தொடரை எழுதுவார் யார், யார்? எனக் கேட்டுத் தொந்தாவு செய்தார்கள். ஏராளமான பாராட்டுக் கடிதங்கள் வந்தன. இந்த நாவல் வெளி வருவதன் மூலம் - 'விவேகி' ஏற்படுத்திய ரகச்சயம் பரகசியமாகி விடுவதில் எனக்குத் துன்பமா, இன்பமா என்று புரியவில்லை.

ஆசிரியரிடமிருந்து இதுபோன்ற பல நூல்கள் வாசக உலகம் நிச்சயம் எதிர்பார்க்கிறது.

'செம்பியன் செல்வன்'

யாழ் இந்துக் கல்லூரி
யாழ்ப்பாணம்.

பயணவரை

பழமையின் அறியாமையையும், பதுமையின் அவலத்தையும் பாத்திரங்களாக்கி, நகைச்சுவையோடு கூற எடுத்த முயற்சியின் விளைவே ‘ஆச்சி பயணம் போகிறான்’ என்ற இந்த நவீனம். உண்மையைக் கற்பணையாக்கியிருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணச் சூழலில், கிணற்றுத் தவணையாக வாழ்ந்த ஒரு முதாட்டி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே உள்ள உலகத்தை காணும்போது ஏற்படும் உணர்வுகளை இதில் சித்தரிக்கின்றேன்.

இந்த நவீனத்தில் நகைச்சுவையோடு, சமூகவியல், உண்மைகளையும் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன்; ஒரு கையில் இது ‘பயண’ நாவல்தான். இந்த நாவலிற்கு ஓவியர் ‘சௌ’ வின் சித்திரங்கள் சிறப்பைத் தருகின்றன. ‘சௌ’ என் அன்பிற்கும் நன்றிக்குமுரியவர். இந்த நகைச்சுவை நவீனத்தின் உருவாக்கத்திற்குத் தக்க ஆலோசனை வழங்கியவா் என் நண்பர் ‘செம்பியன் செல்வன்’. அவரே முன்னுரையும் வழங்கியுள்ளார். இந் நூலிற்குப் பல பதிப்புகள் வெளிவந்தது போன்ற சிறப்புண்டு. முதலில் இந்நாவல் ‘விவேகி’ மாத இதழில் தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினர் நூலாகப் பதிப்பித்தனர். நூலாக வந்ததன் பின்னர் ‘சிரித்திரான்’ மாத இதழில் மீண்டும் தொடராக வெளிவந்தது. அதன் பின்னர் ஏராளமான வாசகர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, பூந் வங்கா வெளியீட்டினர் இதனை இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடுகின்றனர். யாவருக்கும் என் நன்றிகள்.

இறுதியாக ஒன்றைக் கூற விரும்புகின்றேன். ஈழத்து நகைச்சுவை இலக்கிய வரலாற்றில் ஆச்சி பயணம் போகிறாள் ஒரு திருப்புமுனையாக அமையும் என்பதில் எனக்குப் பூரண நம்பிக்கையுண்டு.

செங்கை ஆழியான்

‘கமலம்’

82, பிறவண் வீதி, நீராவியாடி,

யாழ்ப்பாணம்.

10.01.1969.

ජිවි මුවකිංචි ජිවි ගුරුගිල්

ஆங்கியின் அறுபத்தொன்பதாவது வயது ஆசை அன்றுதான் நிறைவேற்ப் போகின்றது.

இரண்டு மணிக்கே ஆங்கி தயாராகிவிட்டாள்.

“என்ரா, ராசா, நாங்கள் கொஞ்சம் கெதியாக நெயிலடிக்குப் போனால் என்ன? எல்லாத்துக்கும் நல்லதல்லோ?”

“கம்மா, சத்தும் போடாமல் இரண்ண ஆங்கி! ஆறு நாப்பதுக்குத் தான் நெயின், இரண்டு மணிக்குப்போய் அங்க தூங்கிறதே?” என்று சத்தும் போட்டான், ஆங்கியின் கடத்தி மகன்.

“இல்லையா, சில நேரம் அவங்கள் நெயிலைக் கெதியா விட்டாலும் விட்டுவாங்கள்.....” என்றாள் ஆங்கி.

ஆங்கிக்கு அன்று மட்டில்லாத சந்தோஷம்.

“அப்பாடா. கதிரைமலையான் இப்போதுதான் உத்தரவுத் தந்து என்னை அழைக்கின்றான்.....” என்று அடிக்கடி கூறிக் கொண்டாள்.

பக்கத்து வீட்டுப் பொன்னம்மாக் கிழவிக்கு ஆங்கி கதிர்காமம் போகப்போகிற சங்கதி தெரிந்ததும் முகம் கறுத்து விட்டது. “தான் பார்க்கிறதுக்கு முன் இவ பார்க்கிறதோ?” என்ற அகுசை கிழவிக்கு.

“என் செல்லாச்சி இந்த வயதிலை உனக்கு இந்த என்னைம்? பிரயாணம் உடம்புக்கு ஒத்துவருமே? காடு, மலை கடந்து போகவேணும், ஆனையெல்லாம் குறுக்கை நிக்குமாம். போனவரியம் சீனியர் வீட்டுச் சுப்பிரமணியம் கதிர்காமத்திற்குப் போகேக்கை வழியிலை பத்துப் பண்ணிரெண்டு ஆனைகள் குறுக்க நின்றதாம். தப்பிப் போனது பெரும்பாடாம். ஆனைக்காடு.....”.

பொன்னம்மாக் கிழவி சொன்ன இந்தச் சங்கதியைக் கேட்ட ஆங்கிக்கு கலக்கம் பிறந்துவிட்டது.

“என்ரா ராசா, போற வழியெல்லாம் ஆனை நிக்குமாமே? அப்பிடிக் காட்டுக்குள்ளேயே அப்பன் இருக்கின்றான். ஆனை வந்தால் ஒடவும் முடியாதடாப்பா”.

“அது முந்தித்தானைண. இப்ப கதிர்காமக் கோயில் வாசலுக்கு முன்னாலேயே பஸ் போய் நிற்குது..... பேந்து என்ன பயம்..... அது இப்பரவனல்லோ?”

“ஏதோ காட்டுக்குள்ளாலை முப்பது நாப்பது மைல் நடக்க வேணுமாமே?” என்று அடுத்த சந்தேகத்தைக் கிளப்பினாள்.

சிவராசாவிற்கு எரிச்சலாக வந்தது: அடக்கிக் கொண்டான். பாவம் ஆங்கி. யாழ்பாணத்தை விட்டு வெளியே ஒருக்காலும் சென்றறியாத கிணற்றுத் தவளை.

“அதுவும் முந்தித்தான் ஆச்சி, திசமாறகமத்திலையிருந்து, கோயிலுக்குக் காட்டுக்குள்ளாலே நடந்து போக வேணும். இப்ப ரோட்டெல்லாம் போட்டு பஸ்களும் ஒடுது. நேரே போகலாம்.....”.

“ஆற்றை கமத்திலை இருந்து என்றனா.....?” என்று குறுக்கிட்டாள் ஆச்சி.

செல்லாச்சி ஆச்சி கதிர்காமம் போகப் போகிற விழயம் வண்ணார்ப்பண்ணை எங்கும் புற்றீசல் போலப் பரவி விட்டது. பலர் ஆச்சியை வழியனுப்ப வந்தார்கள்.

“இந்தக் காகக்கு ஒரு அருச்சனை செய்துக்கொண்டு வந்திடனை, மறந்திடாமல்” என்று ஒரு ரூபாவை ஆச்சியிடம் கொடுத்தாள் சிவநாதனின் பேத்திக் கிழவி.

“ஒரு ஜம்பது தேங்காய் கந்தனுக்கு உடைக்கிறதென்று போன வருஷம் நேர்ந்தனான். என்றை முத்தவன் சாகக் கிடந்தவனால்லே. அப் போன வருஷம் இந்தத் தேங்காய்களைக் கொண்டு போய் ஒருக்கா உடைச்ச விட்டிடனை” என்று ஜம்பது தேங்காய்களுடன் வந்திறங்கிறனார் சுருட்டுக்கார சின்னாத்துரை.

தேங்காய் மூடைகளைக் கண்டதும் சிவராசாவிற்குத் திக்கென்றது. யார் காவுகிறது?

“தேங்காய்களைக் கொண்டு போகிறது கஷ்டம், அம்மான். நீங்கள் காசைத் தாங்கோ, அங்கை வாங்கி உடைச்ச விடுறன்.”

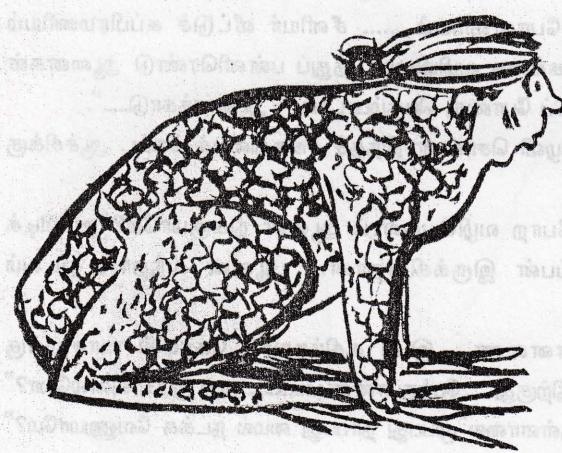
“ இல்லைத் தம்பி, அங்கை காட்டுக்குள்ளை எங்கை தேங்காய் கிடைக்கும்.

கி டைச்சா லு ம
ஆ ன ன வி ஸ ல
குதிரை விலையாக
இருக்கும்.....”

என்றார் சின்னாதுரை
அம்மான். அவர்

சௌ ன ன து
ஆச்சிக்குச் சரியாக
காதில் விழவில்லை.

“ஓமோம்
அங்கே கேட்க கை
ஆ ன ன ய ஸ
கூடத்தானாம் ”
என்றாள்.

‘கிணற்றுத் தவளை’

கதிர்காமத்துக்கு வருடாவருடம் சென்று வந்த தையல் முத்து, அன்றைக்கு என்று ஆச்சியைப் பார்க்க வந்தாள்.

“கதிர்காமத்துக்குப் போனால் நிச்சயமாக மலைக்குப் போகவேணும், மலை ஏறுவது இந்தவயசிலை உனக்கெனை கஷ்டமாக இருக்கும்..... ஐந்தாறு வருஷம் முந்திப் போயிருக்கலாமே?” ஆச்சிக்குத் தையல் முத்துவின் வார்த்தைகள் மனதைக் கிளரிவிட்டன.

“நானும் நாலு மல்லரைப் பெத்தன். ஆர்தான் இவ்வளவு காலமும் கூட்டுக்கொண்டு போனாங்கள். எதோ இப்பயாவது என்றை கடைக்குட்டி கூட்டிப் போறானே?”

“கதிகாமத்துக்குப் போனால் புருஷனோடு தீர்த்தமாட வேணும் அல்லது கடைசிப் பிள்ளையோடை தீர்த்தமாட வேணும்....” என்று விரித்துரைத்தாள் தையல்முற்து.

தையல்முத்து தனசு கதிர்காம அனுபவங்களை ஆச்சிக்குக் கூட்டியும் குறைத்தும் எடுத்துரைத்தாள். ஆச்சிக்கு வியப்பாயும் பயமாயும் இருந்தது.

“முருகா எதோ உன்னைத்தேடி வாறன். நீ தான் துணை!” என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

தூரத்தே புகைவண்டியொன்றின்
 ‘கட.....’ என்ற அலறல் எழுந்தது.

“ନ୍ୟୋ କୋଷ୍ଟି ମୋକୁତା.....”

என்ற பகுதினால் அச்சி

“அது ‘கு’ வந்து பாலை ...”

மொவிலுத்து இன்னும் நோ

“**விரும்புவது**” என்றால் விவரமாக

ஒரு ஜம்பது தேங்காய் கந்தனுக்கு.....

2

நேரம் நால்ரை மணி,

இரண்டு மணிக்கே பக்தி சிரத்தையோடு புறப்பட்டு விட்ட ஆச்சிக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது,

சிவராசா இன்னமும் உடையே மாற்றவில்லை. சாரத்தேடு கட்டிலில் கிடந்து ஏதோ புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்றா இன்னும் நேரமாகவில்லையா?”

“அவசரப்படாதையுங்கோ மாமி! இன்னும் நேரம் இருக்கு.....” என்றாள் ஆச்சியின் இரண்டாவது மருமகள்.

“கதிர்காமத்துக்குப் போகிற புருங்கத்திலை ஆச்சிக்கு ராத்திரி நித்திரையும் சரியாக வந்திருக்காது....” என்றாள் இரண்டாவது மகன்:

“ஆச்சி, நீ மலைக்கு ஏறாதையணை. வழுக்கிக் கிழுக்கி விழுந்து காலை முறித்துக் கொண்டால் பிறகு கஷ்டம்”.

வாசலில் கார் ஒன்று வந்து நின்றது. சிவராசா துடித்துப் பதைத்து எழும்பி உடையே மாற்றினான்.

செல்வி வந்து விட்டாள்.

செல்வி ஆச்சியின் தம்பி மகள். மருமகள். சிவராசாவிற்காகக் காத்திருப்பவள்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கிறாள். ஆச்சியோடும் சிவராசாவோடும் கூடவே கண்டிக்குப் போகப் போகிறாள். கண்டியில் செல்வியை விட்டு விட்டு அவர்கள் கதிர்காமத்திற்குப் போவார்கள்.

“மாமி ஆயத்தமே?” என்றாள் செல்வி.

“ஆயத்தம் தான்..... தாலி கட்ட வேண்டியதுதான் பாக்கி.....” என்றாள், ஆச்சி: “கொஞ்சம் கெதியாக வெளிக் கிட்டு வரப்படாதோ?”

“சீலை ஒன்று எடுக்கப் பெரிய கடைக்குப் போனம் மாமி, பிந்திவிட்டுது.....”

“இப்ப கோச்சி பிந்தப் போகுது.....”

‘இரண்டு உலக்கை
போட்டதும் தலையிட
வயிற்றுக்குத்து....’

“ஆச்சி பிந்தமாட்டா, நேரம் சரி.....” என்றபடி பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டுவந்தான், சிவராசா.

“எல்லாம் சரியா விழுதி எடுத்து வைச்சியா? சுருட்டு இருக்குத்தானே? தண்ணிப் போத்திலைக் கொண்டா பின்னள்? இடியப்பத்தை நசியாமல் காரிலை வைவ..... அந்த மேசையிலை எடுத்து வைச்ச தேங்காயையும் கற்பூரத்தையும் எடுத்து வா..... அம்மனிட்டை போட்டுப் போவம்..... இப்ப கற்பூரம் விக்கிற விலை..... முந்தி ஐஞ்க சதத்திற்கு மூன்று கட்டி, இப்ப ஒரு கட்டி பதினெண்ணஞ்சு சதம்.....”.

காரில் ஏறினாள் ஆச்சி.

“போய்விட்டு வாங்கோ, மாமி ” என்று விடை கொடுத்தாள், இரண்டாவது மருமகள்.

“பின்னள வீட்டைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள். கண்டபடி நித்திரை கொள்ளாதையுங்கோ..... என்றா, நான் வரும்புரையாவது நோத்தோடு வீட்டிற்கு வந்து படு..... அவருடைய சாப்பாட்டை மேசையிலை வைச்சுவிடு பின்னள். பிறாக்கியிலை நீட்டுப் பேணியுக்கை முட்டையள் இருக்கு. ஒவ்வொன்று அவிச்சு வச்சுவிடு..... கவனம் தண்ணி அள்ளாகிறது..... பின் வேலியெல்லாம் விழுந்து கிடக்குது. சமிக்கிலை வெளியிலை விடாதை. உள்ளுக்கை கொண்டு போய் விடு..... படுக்கைக்குப் போகு முதல் கதிரையளச் சரிச்சு விடுங்கோ..... இஸ்லாட்டி நாம் ஏறிப் படுத்து விறாண்டிக் கிழிச்சுப் போடும்.....”.

“நேரம் போகுத்தனை” என்று இப்போது அவசரப்படுத்தினாள் சிவராசா.

“கம்மா, இருங்கோ?” என்று அவனை மெதுவாகச் சுரண்டினாள் செல்வி.

மதிலில் இருந்த பல்லியொன்று நேரந் தெரியாது ‘கீர்ச’ சிட்டு வைத்தது. ஆச்சிக்கு ‘திக்’ என்றது.

“என்னத்திக்குப் பல்லி சொல்லுதோ..... கொஞ்சம் இருந்து போவமடா....” என்றாள்.

“பல்லி சொல்லுகிறது ரெயிலுக்குக் கேட்காது, ஆச்சி! அது வந்திடும்.....” கார் பறப்பட்டது.

“முருகா....” என்றாள், ஆச்சி.

3

வைசுத்துக்குடி இரு ரூபாக்கம் ... வாசிச் சொல்லும் வெளிக் காப்பிடி குடும்பம் இரண்டாம் மாநாடு நடைத்துவது பின்னால் குத்திரை பிழக்கப்பட்டு பிழைக்காமல்லி உல்லை குத்திரை அபிவிளை வீடு ... மூன்றாம் குத்திரை பிழைக்கப்பட்டு மாநாடு நடைப்படும் வீடு என்று அறியும் ஆக்ஶி அன்றுதான் முதன்முதல் நெயில்வே ஸ்டேசனுக்கு வருகிறாள். முதல் அனுபவம்.

“யாழ்ப்பாணம் டேசன் இதுவே? ” என்று ஆக்ஶி கேட்டாள்.

“இல்லை. மாமி! இது கோண்டாவில்.... யாழ்ப்பாண ஸ்ரேசன் இதிலும் பெரிசு....”

ஆக்ஶி ஸ்ரேசனை ஒரு தடவை கண்ணோட்டம் விட்டாள்.

“இதுக்குள்ளை எப்படியடா கோச்சி வந்து நிற்கும்?”

“இதுக்குள்ளை வந்து நிற்காதணை, ஆக்ஶி! அப்படிப் பக்கதிலை நிக்கும்....”

“இப்படிக் கதிரையிலை இருங்கோ மாமி!” என்றாள் செல்லி.

சிவராசா பெட்டிகளை எல்லாம் கதிரைக்குப் பக்கத்தில் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

“தம்பி, தண்ணிப்போத்தில் எங்கை?” சிவராசாவிற்கு அப்போதுதான் காருக்குள் தண்ணீர்ப் போத்திலை விட்டு விட்டது நினைவு வந்தது. கார் போய் வெகு நேரம் ஆகிவிட்டது.

“காருக்குள்ளை விட்டிட்டன், ஆக்ஶி! நெயினிலை தண்ணீர் எடுக்கலாம் தானே?”

“விட்டிட்டியோ?” என்று விளித்த ஆக்ஶி, “உங்களுக்கு நல்ல கவனந்தான்..... கதிர்காமத்தான்றை தீர்த்தம் கொண்டு வருவதற்காக நான் போத்திலைக் கொண்டு வந்தனான். நீ விட்டிட்டு வந்து நிக்கிறாய். இனி என்ன த்துக்கை கொண்டு வாறது. அதுதான் வெளிக்கிடேக்கை பல்லி சொன்னது. இந்தக் காலத்து பிள்ளையளுக்கு எதிலைதான் கவனம். வாறது போறது எதுவுந் தெரியாது” என்று பட்படத்தாள்.

“சத்தம் போடாதை, ஆக்ஶி! எல்லோரும் இங்கை பாக்கினம். உனக்குப் போத்தில் நான் வாங்கித் தாறன்”

“காசு கொடுத்து வாங்கக் தான் உங்களுக்குத் தெரியும். எல்லாத்துக்கும் காசு தான்! மாவிடிக்கிறது.... தூளிடிக்கிறதுக்குக்கூட காசு கொடுத்துத்தானே செய்யதுகள். அந்தக் காலத்திலை நாங்க செய்யாத வேலையோ? இப்ப என்னாடா எண்டால் இரண்டு உலக்கை போட்டதும் கடனாப்பு.... தலையிடி... வயிற்றுக் குத்து... கோதாரி வருத்தம் எல்லாம் வந்திடும்....”

ஸ்ரேசனில் இருந்த எல்லாரும் தங்களைப் பார்ப்பதைக் காண, செல்விக்கும் சிவராசாவிற்கும் வெட்கமாக இருந்தது. “ஆங்கிக்குப் பேச்கக் கொடுக்காதேங்கோ” என்று கண்ணால் சிவராசாவிற்கு சாடை காட்டினாள்.

ஆங்கிக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரேயொரு கதிரையில் செல்வி அமர்ந்தாள். செல்விக்குப் பக்கத்தில் இருக்கச் சிவராசாவிற்கு ஆசை தான், என்ன செய்வது? வேறு கதிரை பக்கத்தில் இல்லை. எனவே, சற்று விலகிப் போட்டிருந்த கதிரையில் போய் ‘சிவனே’ என்று அமர்ந்து கொண்டான்.

அவன் கண்கள் செல்வியின் பக்கமே அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பி மொழ்த்தன.

செல்வி அழகாகத்தான் இருந்தாள். மெல்லிய அவன் உடலை மேக வண்ணத்தில் ஒரு சேலை தழுவி இருந்தது. அவனது நீளமான கூந்தல் நிலத்தினை முத்தமிட்டபடி மடிந்து கிடந்தது. தனது பெரிய விழிகளை மலர்த்தி அவனை அவன் பார்த்தாள்.

“இங்கே வா செல்வி.....” என்று ஜாடை காட்டி அழைத்தான் சிவராசா.

“ஆங்கி” என்று

கண் காட்டினாள் செல்வி.

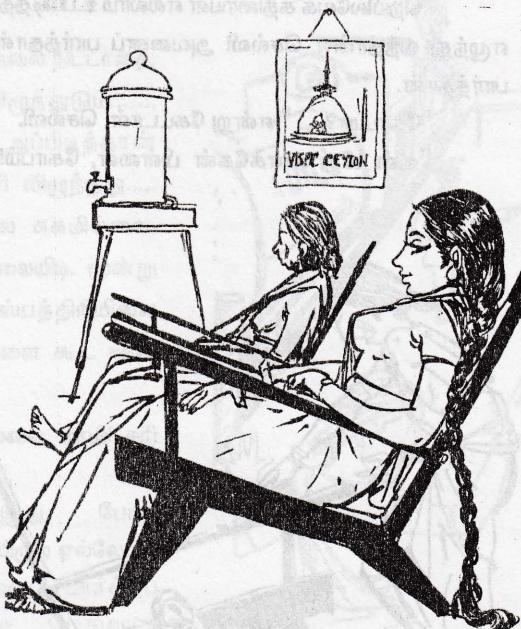
அவனுக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. திரும்பவும் ‘இங்கே வா’ என அழைத்தான்.

“ஆங்கி குச சொல்லவோ?” என்று தன்னை அறியாமல் சற்று உரக்கவே கேட்டுவிட்டாள்.

‘ எ ன் னா , பிள்ளை?’

சிவராசா நல்ல பிள்ளையாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

“ஓன் று மில்லை , மாமி! நேரமாச்ச, மெ ம யி டை ல ட் காண வில்லையே என்று கேட்டனான்”.

அழகாகத்தான் இருந்தாள்....

நேரம் சிறிது கழிந்தது.

“சிவராசா என்கு டிக்கட் எடுத்தியோ?” என்று எதோ நினைவு வந்தவள் போல ஆச்சி கேட்டாள்.

சிவராசாவிற்கு எரிச்சலாக வந்தது.

“எல்லாம் எடுத்தாச்சு.....”

“கோபம் வந்தால் மூஞ்சியைப் பார்க்க நல்லாயிருக்கு” என்றாள் செல்வி.

யாழ்ப்பாணப் பக்கம் இருந்து, குட்ஸ் வண்டி ஒன்று வந்து கோண்டாவில் ஸ்ரேசனில் நின்றது. ஆச்சி ‘விரு’ ரென எழுந்தாள்.

“வாங்கோ..... கோச்சி வந்திட்டுது.”

“இதில்லை, மாயி! இது காங்கேசன்துறைக்குப் போகுது. இனித்தான் மெயில் வரும்.....”

ஆச்சிக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. திரும்பவும் கதிரையில் இருக்கப் போனவள் சிறிது தயங்கி நின்றாள்.

“அறுவான்கள் இந்தக் கதிரையளைக் கழுவித் துடைத்துக் கிடைத்து வைத்தால் என்ன? ஊத்தை மண்டிப் போய்க் கிடக்கு..... உங்கை பார் மூட்டை ஒன்று ஓடுது.”

“றெயில்வேக் கதிரையள் எல்லாம் உப்பிடுத்தான், ஆச்சி” என்றபடி சிவராசா எழுந்து வந்தான். செல்வி அவனைப் பார்த்தாள். அவன் எங்கோ திரும்பிப் பார்த்தான்.

“கோபமா?....” என்று கேட்டாள், செல்வி.

“உன் மீது எனக்கேன் பிள்ளை, கோபம்!” என்றாள் ஆச்சி. மெயில்

வருவதைத் தெரிவிக்கும் மணி அடிக்கப்பட்டது. மணிச் சத்தம் கேட்டதும் “முருகா” என்று காங்குவித்த ஆச்சி “ஸ்டேசனிலை கோயிலும் இருக்கும் போல”..... என்றாள்.

உங்கை பார் மூட்டை ஒன்று.

4

மெயிலில் அவ்வளவு சனைநெருக்கம் இல்லை, இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியொன்றுள் வசதியாக ஏறி அழர்ந்து கொண்டார்கள்.

றெயிலைப் பார்த்ததும் ஆச்சிக்கு வலு மகிழ்ச்சி. நல்லாருக்குப் போகும் போது பல தடவை புகைவண்டிகளை அவள் பார்த்திருக்கின்றாள். அப்போதெல்லாம் அதில் ஏறிப் பயணம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பி இருக்கின்றாள்.

அது இன்றுதான் நிறைவேறியிருக்கின்றது.

ஆச்சி ஒரு மூலையில் அழர்ந்து கொண்டாள். சிவராசா எதிர் மூலையில் அழர்ந்து கொண்டான். செல்வி ஆச்சிக்குப் பக்கத்தில் இருந்தாள்.

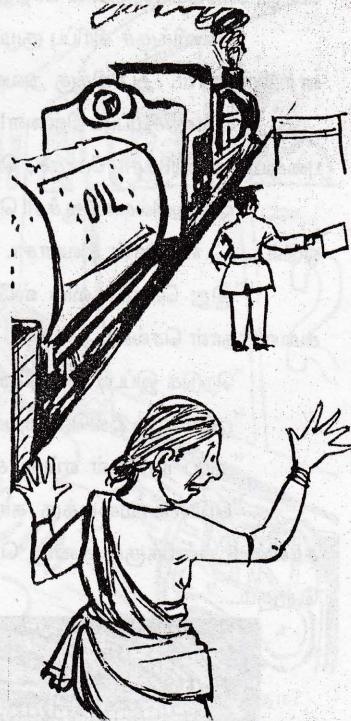
சிவராசாவிற்குப் பெரும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. அவளைச் சுட்டெரிப்பதுபோல ஒருகணம் விழித்துப் பார்த்துவிட்டு யன்னலுக்கு வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்தான்.

“ராசா, வெளியிலை தலை நிட்டாதை. கரி கண்ணுக்குள்ளே விழுந்துமுட்டு..... உன்றை கொத்தானுக்கு அப்பிடித்தான் ஒருக்காக் கண்ணிலை கரி விழுந்தது..... பிறகு இப்புவும் கண் நல்ல சுகமில்லை. அடிக்கடி கண் வீங்கி ஓரே தலையிடி. மூன்று மாதத்துக்கு முதலும் ஆஸ்பத்திரியிலை கிடந்தவர்..... கண்ணுக்குள்ளை சூட ஊசி போட்டாங்கள்.....”

“இது கரி வண்டியில்லை, மாமி! கரி விழாது.....” என்றாள் செல்வி.

“என்றாலும்.... இது போற வேகத்திலை தூசு ஏதாவது விழும் எல்லே.....”

“சிலருக்கு எங்களைப் பார்க்கப் பிடிக்காது மாமி! என்று மெதுவாக முன்னுமுன்னுத்தாள், செல்வி. சிவராசாவுக்கு அவள் சொன்னவை கேட்டது, ஆச்சிக்குக் கேட்கவில்லை.

‘கோச்சி வந்துட்டுது....’

“என்ன பிள்ளை?”

“நீங்கள் சீற்றிலை வடிவாகக் காலை நீட்டிக் கொண்டு இருங்கோ.... நான் அப்படி இருக்கிறன்” என்று எழுந்த செல்வி சிவராசாவிற்குப் பக்கத்தில் வந்து இருந்து கொண்டாள்.

சிவராசாவின் முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது.

“நீங்கள் என்ன? எல்லாத்துக்கும் கோபிக்கிறதே.... நெடுக உங்களோடைதானே இருக்கப் போகிறன்....”

“என்ன பிள்ளை?”

“உப்பிடி இருந்தால் கால் விறைக்கும் என்றனான் மாமி?”

ஆச்சி யன்னலுக்கு வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினாள். வீடுகளும் பண்களும் வெளியே விரைந்து கழிந்தன. வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த மெயில் மெதுவாக நின்றது.

“என்ன நின்டுட்டுதே..... சில்லுக்குக் காத்துக் கீத்துப் போட்டுதே..... உப்பிடத்தான் போன வருஷம் கொண்ணன்றை காரிலை முறுகண்டிக்குப் போன போது, கொடுகாமத்திலை காத்துப்போய் கார் நின்டு போச்கது.”

செல்விக்குச் சிரிப்பு குழுறிக் கொண்டு வந்தது. அடக்க முடியாது ‘குபீரே’ னச் சிரித்தாள். ஆச்சிக்கு அவள் சிரித்ததன் காரணம் புரியவில்லை.

“என்ன சிரிப்புப் பிள்ளை! பொம்பிளைப் பிள்ளையள் இப்படிச் சிரிக்கப்படாது. புகையிலை விரிச்சா போச்சு, பொம்பிளை சிரிச்சா போச்சு என்கிறவை....”

“ஓன்றுமில்லை ஆச்சி! றெயில் சில்லுக்குக் காத்துப் போனாலும் ‘றிம்’ மிலை ஒடும.....” என்றான் சிவராசா.

“இது கொக்குவில் ஸ்ரேசன் மாமி! அதுதான் றெயில் நிக்குது” எனச் சமாளித்தாள் செல்வி.

“நெடுக இப்படி நிக்குமோ?”

“ஓம் மாமி! ஓவ்வொரு ஸ்ரேசனிலும் நின்று நின்றுதான் போகும்....”

“அப்ப நாங்கள் எப்படி கண்டிக்குப் போய்ச் சேர்கிறது....”

“பொல்காவலைக்கு காலை 3.45 க்கு இது போகும்..... அங்கு இறங்கி காலை 6 மணிக்குக் கண்டி றெயில் எடுத்தால் எட்டரைக்குப் போதனைக்குப் போகும்....”

மெயில்

“அப்ப காலம்பற வரைக்கும் நெயிலுக்கைத்தான் இருக்க வேண்டும்.....”

“எழும்பியும் நிற்கலாம், ஆச்சி” என்று எரிச்சலைக் கொட்டினான் சிவராசா. கிழவிக்கு அவனுடைய எரிச்சல் தெரியவில்லை.

யாழ்ப்பாணப் புகையிரத நிலையத்தில் அவர்கள் இருந்த பெட்டியறைக்குள் ஒருவர் புதிதாக ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டார். குறைவில்லாமல் பருத்த சரீரம். கடம் அடிக்கக்கூடியளவு சரிந்த வயிறு.

ஆச்சி மேல்சீலையால் தன்னைப் போர்த்துக் கொண்டு ஒரு மூலைக்குள் ஒதுங்கி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“எங்கடை பெட்டிக்கை வேறை ஆக்கனும் ஏற்றுவாயே?” என மெதுவாகச் செல்வியை விசாரித்தாள். செல்வி சொன்ன பதில் அவனுக்கு அவ்வளவு தூரம் திருப்தியைத் தரவில்லை.

“செல்வி.....” என மெதுவாக விளித்தான் சிவராசா.

“ம.....” என்றாள் செல்வி.

“ஆச்சி இப்போதைக்குக்
கட்டையைச் சரிக்காது
போவிருக்கு”

ரயில் கூவிய சத்தத்தில்
ஆச்சிக்கு நன்கு கேட்கவில்லை.

“என்ன கட்டையடா?”

“ரெயில் ஒடுகிற
சிலிப்பாகட்டை, ஆச்சி” என்றான்
சிவராசா.

காத்துக் கீத்து போட்டுதோ?

5

கொடுகாமத்தில் மெயில் பெருமுச்சோடு நின்றது.

ஆச்சி மெதுவாக வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்தான்.

“இது என்ன டேசன்?”

“சாவகச்சேரி, மாபி!”

“கொடுகாமம் ஆச்சி!” என்றான் சிவராசா. செல்விக்கு வெட்கமாகப் போய்விட்டது. மெதுவாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“சரித்திரம் செய்யிறவைக்கு இதெல்லாம் எங்கை தெரியப் போகிறது....” என்று கேவி செய்தான் சிவராசா.

அவள் முகத்தை நீட்டிக் கொண்டாள்.

“உனக்குத் தெரியுமோ, பின்னை? இங்கைத்தான் என்றை அப்பு, அண்ணன்மார் பொயிலை கட்ட வாறவை.... சின்னன்றை இரட்டை மாட்டு வண்டியிலை வருவினம் வலு நேரத்தோடு வெளிக்கிட்டு வருவினம். வந்து இங்கைதான் பொயிலை கொள்முதல் செய்து ஏற்றி வருவினம்..... அந்தக் காலத்திலை இப்ப இருப்பது போல நல்ல நோட்டுகளும் இல்லை. ரொலிகளும் கிடையாது. போக்குவரத்தும் குறைவு. ஒருநாத்து விடியிற நேரமாய் பொயிலையை வண்டியில் ஏற்றிப்போட்டு, அப்பு பின்னாலை நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.... நல்ல நிலவு..... அவர் சுருட்டு நல்லாக் குடிக்கிறவர் தம்பி ராசா, இங்கை சுருட்டுக் குடிக்கலாமே....?”

“குடிக்கலாம்..... சாப்பிட்டுவிட்டுக் குடியணை....”

“நீங்க சொல்லுங்கோ, மாபி”

“என்ன சொன்னனான் வண்டிலுக்குப் பின்னாலை நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்..... இங்கினேக்கை வாற வழியிலை ஒரு சுடலை இருக்கு.... அதுக்கு என்ன பெயரெண்டால்..... சிவமணியோ செம்மணிச் சுடலை..... செம்மணிச் சுடலையிலை சிவபெருமான் நடனமாடுகிறதில்லை..... பேய்கள் தான் ஆடுகிறது..... எங்கடை கோம்பயன்மணல் சுடலை சோலையல்லோ..... அங்கை ஆடுகிறவாம்.... அப்பு சுருட்டுப்பத்த நெருப்புப் பெட்டியைப் பார்த்தார்.... குச்சியில்லை.... குளிர் வீசுது..... புகைத்தால் நல்லாயிருக்கும்.... அப்பத்தான் அது நடந்தது. அவருக்குப் பக்கத்திலை ஒரு ஆள்கையிலை கொள்ளிக்கட்டை ஒன்றைக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தது. அப்பு ‘இஞ்சை அதைத் தாப்பா ஒருக்காப் பத்திப்போட்டுத் தாறன்’ என்று கேட்டார். அந்த ஆளு கொடுத்துதாம்....பத்தேக்கை பார்த்தால் அது எரிஞ்ச ஒரு கை அப்புவுக்கு

வியர்த்துக் கொட்டியது..... எறிஞ்சு போட்டு தேவாரம் பாடியபடி மாடுகளுக்கு முன்னாலை வந்து படுத்திட்டார்.... மாடுகளுக்கு முன்னாலை பேய் வராது.... அதுக்கு ஒரு தடை..... பிறகுதான் தெரிந்தது அது செம்மணிச் சுடலையடி என்று.....”

கதையைக் கேட்ட செல்விக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. வெளியே மின்னிய மின்மினிகளைல்லாம் குறைக் கைக் கொள்ளிகளாகத் தெரிந்தன. மிக நெருக்கமாகச் சிவராசாவோடு நெருங்கி அமர்ந்து கொண்டாள். அவனுடைய ஸ்பரிசம் அவனுக்கு இனிமையாக இருந்தது.

“இன்னும் ஒரு பேய்க்கதை சொல்லனை” என்று ஆக்ஷியைக் கிண்டினான் சிவராசா.

“வேண்டாம், மாமி! எனக்குப் பயமாக இருக்கு!” என்றாள் செல்வி.

“பேய்ப்பெட்டை..... இதுக்குப் பயப்பிடுகிறேயே..... எங்கடை அப்புவின்றை சகலன் இப்பிடித்தான் ஒருமுறை பொயிலை கட்டிக் கொண்டு வரேக்கை, செம்மணிச் சுடலையடியில் ரோட்டுக்குக் குறுக்கே யாரோ ஒருவன் குந்திக் கொண்டு இருந்தானாம்.... வண்டியை நிற்பாட்டிய அவர் ‘எய் எழும்பப்பா’ என்று கத்தியிருக்கிறார். அவன் அசைந்தால்தானே..... அவருக்கு கோபம் வந்துடுது... இறங்கி வந்து அவனைக் காலாலை உடைத்தார். அவன் கத்தவுமில்லை. எழும்பவுமில்லை.... வண்டில் வாந்தரைக் கழுடிக் கொண்டு வந்து பார்த்தால், அது ஒரு பினம்.... நெஞ்சாங்கட்டை விலகினதாலை சுருண்டுபோய் குந்திக் கொண்டு இருந்திருக்கு.....”

அந்த ஏக்கத்தோடை வந்து
படுத்த மனுஷன் எழும்ப நாலு
மாசம் சென்றுது....”

செல்வி இப்போது
பயந்துபோய் சிவராசாவைக்
கட்டிக்கொண்டாள். அவன்
உடல் வெடவெட்டத்து.

“வேண்டாம் மாமி!”
என்று கெஞ்சினாள் அவன்.
“நீ சொல்லனை.....”
என்று உசார்படுத்தினான்
சிவராசா. மெயில் விரைந்த
கொண்டிருந்தது.

‘எரிஞ்ச ஒரு கை.....’

6

வெளியே நல்ல நிலவு பொழிந்து கொண்டிருந்தது. நிலவின் ஒளியில் தெரிந்த மங்கற் காட்சிகளைக் குழந்தை ஒன்றின் ஆவலோடு பார்த்தான் ஆச்சி.

“தம்பி நீங்கள் எங்கே போறியன்.....” என்று, வினவினார் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏறிய கடவயிறு மனிதர்.

“கண்டிக்குப் போறம்.”

“நான் கொழும்புக்குப் போறன்.”

“அப்படியா ?”

“இவ உம்மடை அம்மாவோ இவ, உம்மடை மிஸ்லிஸ்லோ....” செல்வியின் கண்ணங்கள் இரண்டும் சிவந்து விட்டன. தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“இவ ‘மிஸ்லி’ இல்லை... யூனிவேசிட்டியிலை படிக்கிறா.....” என்று பேச்சில் கலந்து கொண்டாள் ஆச்சி.

“இனிமேல்தான்” என்றான் சிவராசா.

“இனிமேல்தானோ? அவனுக்கு படிப்பு ஒரு வருஷம் முடிஞ்சுது... விசர் கதை பேசுகிறாய்க்?” என்ற ஆச்சியைப் பார்த்தான், மகன்.

“இது வேறை கதை, ஆச்சி.....”

றெயில்வே கன்றின் வெயிற்றர் ஒருவன் அங்குவந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

“மாத்தயா, மொனவத பொண்ட.....”

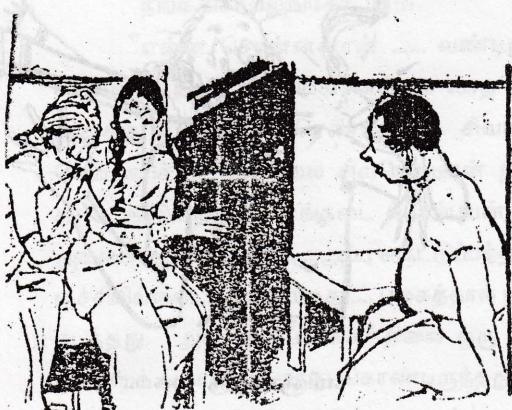
‘போண்டாவாமோ... சுகியம் இருந்தால் தரச் சொல்லு’ என்றாள் ஆச்சி.

‘‘ தே த த ன் னி குடுக்கப் போறியளோ என்று கேட்கிறான், மாமி? வேணுமே.....?’’

‘‘ க ம் மா வ ா க கா டு க் கி ன ம்...? கொண்டுவரச் சொல்லன் குடுப்பம்?’’

‘‘கோப்பி துனக் கேண்ட....’’ என்றான் சிவராசா வெயிற்றர் போய்விட்டான்.

‘இது மிஸ்லியில்லை.....’’

“வேண்டாமென்றே சொன்னனே?” என்று கேட்டாள் ஆங்கி.

சிவராசாவிற்கு ஒருபறம் சிரிப்பும், மறுபறம் எரிச்சலுமாக இருந்தது.

“கோப்பி மூன்று கொண்டுவரச் சொன்னனான். ஆங்கி!”

சிறிது நேரம் செல்ல வெயிற்றர் ஒரு தட்டைக் காவிக் கொண்டு வந்தான். அதில் பல கோப்பைகள் இருந்தன. ஒன்றில் கோப்பிச் சாயம்; பிறதொன்றில் பால்; இன்னொன்றில் சீனி; மூன்று கப்புகள்; கரண்டிகள்.

“இதென்னடா, கோப்பி கேட்க சொட்டுப் பாலையும் சீனியையும் வெறும் கோப்பைகளையும் கொண்டு வாறான்”. என்ற ஆங்கி வெயிற்றரைப் பார்த்து, “மோனை எங்களுக்கு மூன்று கோப்பி வேணும்” என்றாள். வெயிற்றர் சிரித்தான்.

“இதுக்குன் இருக்கு ஆங்கி. மிச்சம் இருக்கு.....” என்று அரைகுறைத் தமிழில் கூறினான் வெயிற்றர்.

“மிச்சத்தையே இங்கை கொண்டு வந்தனே?” என்று கோபத்தோடு கேட்டாள் ஆங்கி.

“கம்மா இருங்கோ மாமி! எல்லாம் இங்கை இருக்கு

ஆங்கிக்கு நவீன நாகரீகத்தின் மர்மம் விளங்கச் சற்று நேரம் சென்றது.

“இதென்ன முறை.... இனிமேல் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே குடித்து வயிற்றுக்குள்ளை கோப்பியைக் கலக்கவும் வேண்டிவரும்” என்றாள் ஆங்கி.

செல்வி ஆங்கிக்குக் கோப்பியை அளவாகக் கலக்கிக் கொடுத்தாள்.

“மூக்குப் பேணியிலை முட்டி வழியக் குடிக்கிறது போல வருமே?”
என்றபடி கோப்பியை உறிஞ்சியவள், யன்னலுக்கு வெளியே குடித்ததைத் துப்பினாள்.

“இது கோப்பியே?
புளியங்கொட்டை மணமல்லோ
அடுக்குது....”

“இப்ப கோப்பி எங்கை கிடைக்குது..... புளியங் கொட்டையைத்தான் கோப்பி என்று இடுக்கிறான் களாம.....” என்று கூறியது கடவயிறு.

‘மூக்குப் பேணியிலை முட்டி வழியக் குடிக்கிறது போல’

“இந்தக் காலத்திலை என்னதான் சரிவராக் கிடைக்குது..... எல்லாம்விலை... காசிருந்தாலும் சாமான் இருந்தால்தானே? வைச்சிருக்கிறவன் விரும்பிய விலைக்கு விற்று பரம்பரைக்குப் பாவழுட்டையைச் சேர்த்துக் கொள்கிறான்.. அந்தக் காலத்திலை ஒரு பத்துச் சத்தத்தோடு வெளிக்கிட்டால், ஒரு குடும்பத்துக்கு வேண்டிய எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு வரலாம். இப்ப பத்து ரூபா கொண்டு போனாலும் காணாது. நரர் கூடிப் போக்குது.....?” என்றாள் ஆச்சி.

“எனை அந்தக் காலத்திலே ஒருத்தற்றை மாத வருமானம் நாப்பது சுதமென்றால், இப்ப நானுரு ரூபாவல்லோ....? காளின்றை பெறுமதி இப்ப குறைவு ஆச்சி.”

“அதென்னவோ.... இப்ப எல்லாத்தாலும் உலகம் கெட்டுப் போச்சு..... என்ன பிள்ளை, நித்திரை வருகுதே: இப்பிடிவா... அங்கை இருந்து கண்ணென்று நூங்காதை. இப்பிடி வந்து மழியில் படு.....” என்று கண் தூங்கிய செல்வியை ஆச்சி அழைத்தாள்.

சிவராசா துனது மடியைத் தடவிக் கொண்டான் ஏமாற்றத்தோடு.

பரந்தனை மெயில் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆக்ஷியின் மடியில் தலை சாய்ந்து ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டாள், செல்வி. “நானொருவன் குந்திக்கொண்டிருக்கிறன். கதைப்பம் என்றில்லை, மூதேசி தூங்குது..... மாமியிட்டை நல்ல பெயர் வாங்க வேணும் போடுது.....” என்று மனதினுள் குமைந்தான், சிவராசா.

“இதென்ன ராசா.... காட்டுக்குள்ளை பெரிய பெரிய வீடு கட்டி “லைற்” ரெல்லாம் போட்டிருக்கினம்..... இதென்ன ஏதோ மணமடிக்குது....?”

“இதுதான் பாருங்கோ பரந்தன் இரசாயனத் தொழிற்சாலை. சோடா வகையள் செய்யிறது..... அதுதான் இந்த மணம்....”

“நாங்க குடிக்கிற சோடாவோ?..... அதுதான் ஊரெல்லாம் இருக்கே....”

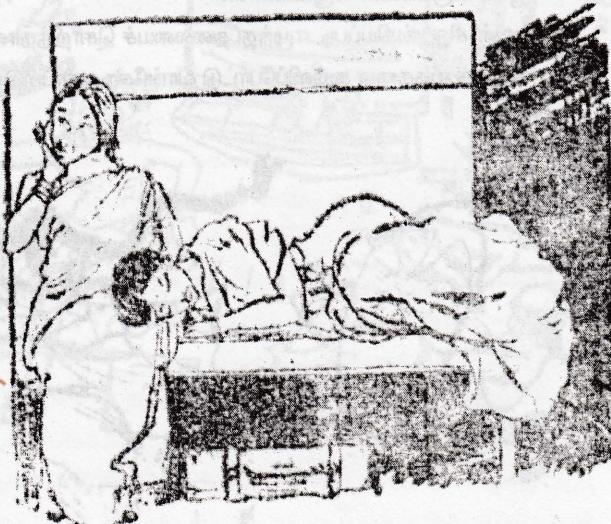
“இது வேறை சோடாத்தான் ” என்றார் கடவயிறு மனிதர்.

ஆக்ஷிக்கு விளங்கவில்லை.

“சோடாத்தானையும் போட்டோ செய்யிறாங்கள். அதுதான் காட்டுக்குள்ளை கட்டி மறைவாச் செய்யிறாங்களாக்கும்...”

‘இது
காடிலை ஆக்ஷி,
இருட்டுக்கு
அப்புயிருக்கு’
என்றான்
சிவராசா.

வெயிற்றர்
கோப்பைகளை
எடுத்துச்
செல்ல
வந்தான்.
சிவராசா
இரண்டு ரூபாய்
நோட்டோன்றைக்
கொடுத்தான்.

‘கதைப்பம் என்றில்லை மூதேசி தூங்குது.

வெயிற்றர் எண்பது சதத்தை மிச்சமாக்க கொடுக்க சிவராசா இருபத்தைந்து சதத்தை வெயிற்றருக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

ஆங்கி இந்த நாடகத்தைக் கவனமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“கோப்பிக்கு எவ்வளவாடா, கொடுத்தனே?”

“ஒரு ரூபா இருபது சதம், ஆங்கி...?”

“இந்தப் புளியங்கொட்டைக் கோப்பிக்கு உவ்வளவு காசோ? ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்குப் போதும்..... அவன் எடுத்தது காணாதென்று பிறகேன் திரும்பவும் நீ காச கொடுத்தனே?”

“அது ‘ரிப்ஸ்’ ஆங்கி”

“என்னா திப்கவோ?”

“சந்தோஷம் கொடுக்கிறது.....!” என்றார் கடவுயிறு.

“இந்த அறுந்த கோப்பியைக் குடிப்பதற்குச் சந்தோஷப்பட்டோ..... திப்க கொடுத்தனி. அவங்கடை பிடியிலை கொடுக்கவேணும்.....”

சிவராசா சற்று மௌனமாக இருந்தான். ஆங்கி கொட்டாவி ஒன்றை இராகத்தோடு விட்டான்.

“பசிக்குதா, ஆங்கி! இடியப்பத்தைச் சாப்பிடணை!”

“ஓமோம..... சாப்பிடுவேம் தண்ணிப்போத்திலுமில்லை.”

“பக்கத்தில் ‘பை’ இருக்கணை கழுவலாம்....”

ஆங்கி மருமகளை எழுப்பினாள்.

அவன் சின்னங்கியப்படி எழுந்து தலையைச் சொறிந்தான்.

“போய்க் கைகளை கழுவிப்போட்டு வாங்கோ.... சாப்பிடுவேம்” என்று கட்டளை போட்டான்.

‘கத்தரிக்காய் என்றால் சிம்ம சொப்பனம்.’

வாழுகின்றிருப்பதை தூக்காக்கி” நிதியேற்றும்பிழை வெள்ளப் பீர்யைகி
பிழையிலை பிழையை மாலையிலைத்தா என்ற பாலை நீர்மிகி சூட்டு உருவைகி
பிழையிலை குத்துகொடுத்து கூடுதல் கூடுதல் கூடுதல் கூடுதல் கூடுதல் கூடுதல் கூடுதல்

‘ஏன்றா ராசா இந்தக் கோச்சியைத் தார் ஞோட்டிலை ஓடவிடலாமே ...?’

இடியப்ப பார்சலை அவிழ்த்தாள் ஆச்சி, “இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை இல்லாட்டி முட்டை பொரிச்சிருக்கலாம்... நல்ல கத்தரிக்காம் குழம்பும் பொரியலும் இருக்கு, சாப்பிடுங்கோ?....” என்று இடியப்பத்தைக் குழைந்து செல்லியிடம் நீட்டனாள், ஆச்சி.

சிவராசா திடுக்கிட்டான். செல்லிக்குக் கத்தரிக்காம் என்றால் சிம்ம சொப்பனம்..... அவள் சாப்பிடுவதே இல்லை. ஆச்சிக்கு அது எங்கே தெரியப் போகிறது?

ஒருகணம் தயங்கிய செல்லி, ஆச்சி நீட்டியதை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“சொறி” என்றான், சிவராசா.

“சொதி என்னத்துக்கு.... குழம்பு நிறைய இருக்குச் சாப்பிடு.”

சாப்பிடுவதாகப் பாவனை செய்தாள் செல்லி, சிவராசாவிற்கு நல்ல பசியிருந்தும் தொண்டைக்குள் இறங்க மறுத்தது.

“நல்ல புள்ளையள்..... சாப்பிடுகிற வயதிலை கொறிக்குதுகள்..... சோடா வாச்சியள் வந்து...”

“சோடா பக்ரறி போட்டுது எப்பவோ?” என்றார், ஏதோ நினைவில் இருந்த கடவுயிறு மனிதர்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் இருந்தாற் போல ஆச்சிக்கு ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது.

“என்றா ராசா, இந்தக் கோச்சியைத் தார் ரோட்டிலை ஓட விடலாமே?..... விணாகத் தண்டவாளத்திலை ஓட விட வேணுமே?....”

செல்லி “கனுக்” கென்று சிரித்தாள்.

“ஓட விடலாம். ஆச்சி! ஆனா ரோட்டிலை வேறொன்றும் ஓடக்கூடாது.....” என்றார் கூட வரும் மனிதர்.

சிவராசா எதுவும் பேசவில்லை. புத்தகம் ஓன்றை எடுத்து விரித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு எனோ இனந் தெரியாத கோபம் வந்தது. செல்லியை ஒருக்கால் விழித்துப் பார்த்தான். அவள் புன்னைக்கத்தாள். அவனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது, வெறிச்சிட்டுக் கிடக்கும் பக்கத்து இடத்தை வெறுப்போடு பார்த்து விட்டுச் செல்லியைப் பார்த்தான்.

அவள் விழிகளிலும் ஏக்கம்!

“நீ படுமோனை!” என்று அழைத்தாள் ஆச்சி.

மறுக்க முடியாதவளாக, பழையபடி ஆச்சியின் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டாள். குளிர்காற்றுச் சில்லென்று வீசியது, ‘பான்’ காற்றினால் செல்லியின் கண்ணத்துக் கூந்தல் மயிர் சிலிம்பி அவள் முகத்தில் சுதிராடியது.

ஆச்சி தனது கரத்தினால், செல்லியின் மயிரைக் கோதி விட்டாள்.

சிவராசாவின் வலது கரம் ஏனோ தூடியாய்த் தூடித்தது.

8

இரவு பன்னிரண்டு மணி, அநூராதபுரம் ஸ்ரேசன் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆங்கியின் கண்களும் மெதுவாகச் செருகத் தொடங்கின. யாழ்ப்பாணத்தில் ஏறிய கடவுயிறு மனிதர் தன்கால்களை முன்சீற்றில் தூக்கி வைத்தபடி தூங்கி வழிந்தார். ஆங்கியின் தலை நித்திரை மயக்கத்தில் நிலைகொள்ளாது விழுந்து விழுந்து தவித்தது.

சிவராசாவிற்கு நித்திரை வரவில்லை.

“நீ படு, ராசா!” என்று நித்திரை மயக்கத்தோடு கூறினாள், ஆங்கி.

“நீ படு, ஆங்கி! நான் முளிச்சிருக்கிறஞ்.” என்றவன், செல்வியைத் தட்டி எழுப்பினான். “இங்காலை வந்திரு செல்வி, ஆங்கி படுக்கட்டும்.”

“பாவம்..... அவள் நித்திரைக் கொள்ளட்டும்” என்றாள் ஆங்கி.

“நீங்க படுங்கோ மாமி”

என்றப்படி செல்வி இடம் மாறிச்
சிவராசாவிற்குப் பக்கத்தில்
அமர்ந்தாள்.

மெயில் அநூராதபுரம்
ஸ்ரேசனுள் வேகமாக நுழைந்து
நின்றது. அநூராதபுரம் ஸ்ரேசனின்
புதிய கட்டிடத்தை ஒரு கணம்
நோட்டம் விட்டான் சிவராசா.

“இது எந்த ஸ்டேன் தம்பி?”

என்றாள் படுத்தபடியே ஆங்கி.

“அநூராதபுரம் மாமி!”

“ஆகா ராசாக்கள் ஆண்ட
இடம்....”

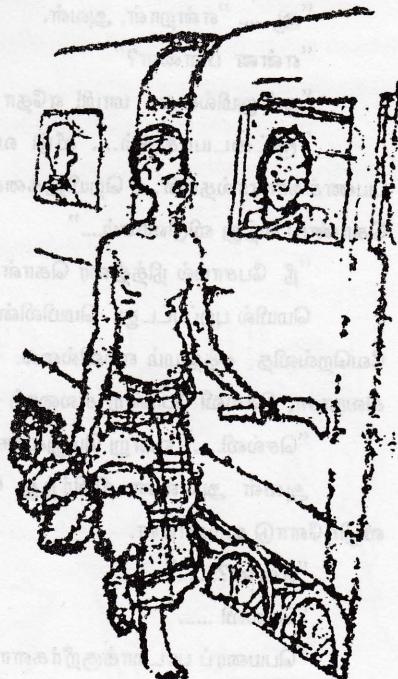
“நான் ஆளவில்லை”....

என்றான் சிவராசா.

“ஆசைதான்” என்றாள்,
செல்வி.

“கோப்பி.....கோப்பி.....”

“வடே..... வடே....”

‘குரும்பை..... குரும்பை’

“பார்லி..... பார்லி....”

கண்ண முழிச்கப் பார்த்த ஆச்சி கேட்டாள்.

“பார்லித் தண்ணீயும் விக்கிறாங்களோ?”

“பார்லித் தண்ணீயில்லை, மாமி! நாங்க குடிச்கிற இனிப்புச் சோடா.....”

“தெமிலி.... தெமிலி.... குரும்பை.....குரும்பை.....”

“குரும்பையா மோ..... யாருக்கு மாட்டுக்கே?”

“குரும்பை என்றால் இளநீர், ஆச்சி?”

“கோப்பி வேணுமா, மாமி?”

“ஆச்சிக்கு இப்ப ஏன் கோப்பி?” என்று குறுக்கிட்டான் சிவராசா. கோப்பியைக் குடிச்க விட்டு ஆச்சி உசாராக எழும்பி உட்கார்ந்து விடுவாளோ என்ற பயம் அவனுக்கு.

“எனக்கு வேண்டாம் இவங்கடை எனிய கோப்பி.....” என்று அபயம் அளித்தாள், ஆச்சி.

சிவராசா செல்வியின் முதுகில் ஒரு கிள்ளு கொடுத்தான்.

“ஆ.....” என்றாள், அவள்.

“என்ன பின்னை?”

“ஒன்றுமில்லை, மாமி! ஏதோ முதுகிலை கடிச்சுது.....”

“மூட்டையாக்கும்.... வீடு வழிய மூட்டை வந்து சேர்கிறது இந்தப் பயணக்காரரால்தான்.... நெயிலுக்கை இருக்கிறதை, உடுப்போடை வீட்டிற்கு கொண்டு வந்து விடுவினம்....”

“நீ பேசாமல் நித்திரை கொள், ஆச்சி” என்றான் சிவராசா.

மெயில் புறப்பட்டது. மெயிலின் தாள் லயத்தோடு எழுந்த சத்தத்தை விட வேற்றவித சத்தமும் எழவில்லை. மெயிலே உறக்கத்தில் ஆழந்து கிடந்தது; சிவராசா, செல்வி போன்ற சிலரைத் தவிர.

“செல்வி....” என்று மெதுவாக அழைப்புவிட்டான், சிவராசா.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினாள்; அவள் விழிகள் அவன் விழிகளோடு உறவாடின.

“என்ன?.....”

“செல்வி

“பெயரைப் பாடமாக்குறீர்களா?”

“இல்லை. வாயோயாது அப்படிக் கூப்பிடவேணும் போலிருக்கு.”

“என்னடா, வளையுதோ?” என்று முழித்துப் பார்த்தாள், ஆச்சி.

இருவரும் மௌனமாகிவிட்டார்கள். கிழவி இன்னும் நல்லா நித்திரை கொள்ளவில்லை. கொள்ளும் வரை எதுவும் பேசுவதில்லை என இருவரும் முடிவு செய்து கொண்டார்கள்.

நேரம் கழிந்து கொண்டிருந்தது. செல்வியை ஆசையோடு பார்த்தான், சிவராசா.

“என்ன பார்வை....?” என்றாள் செல்லி: “என்மீது உங்களுக்குக் கோபம் என்ன? நூணென்ன செய்ய.... அச்சி இருக்கிறா.....”

“செல்வி..... ந் கதிகாமத்துக்கு வரடாட்டியா?”

“வர விருப்பந்தான், மாமி என்ன சொல்கிறாவோ? மாமியை கேள்வக்களேன்.....”.

“கேட்பம்.... நீயும் கேள்....”

செல்வி மெதுவாகத் துன் தலையை அவன் கோளில் சாய்த்தான்-

காதோரத்து மயிர் சிலிம்பி நின்றது.

மெதுவாக ஒதுக்கி விட்டான்.

9

அடிக்கடி நான் முன்னி சிலுகி விடுகி கொட்டால் தான் வருமாறு இருப்பது என்று கூற விரும்புகிறேன். எனவே கொட்டால் தான் வருமாறு இருப்பது என்று கூற விரும்புகிறேன்.

செல்வி சற்று விலகி அமர்ந்து கொண்டாள்.

இருந்தாற் போல மொயில் ஒரு சிறு குலுக்குலுடன் நின்றது. ஏதாவது ஸ்ரேசனாக்கும் என முதலில் எண்ணிய சிவராசா, நேரம் செல்லவே சந்தேகத்துடன் யன்னால் தலையை நீட்டி வெளியே பார்த்தான். மெயிலின் குலுக்கலோடு நித்திரை கொண்ட ஆங்கியால் மெயில் நின்றதும் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ரா தமிபி கோச்சி நிக்குது?” எனக் கேட்டாள்.

“தெரியவில்லை, ஆங்கி!”

“சிக்னல் விழுவில்லையோ” என்றாள் செல்வி.

“அது என்ன சிக்குனல்....”

“கைகாட்டியணை.... ஒரு ஸ்ரேசனுக்குள் நெயில் பிரவேசிப்பதற்கு முன், சிக்னல் ஒன்று இருக்கிறது..... அது விழுந்தால் தான் இது போகும்”.

“எதுக்குள்ளை விழுகிறது”

“விழுகிறதில்லை ஆங்கி, இப்படிக் கீழே இறங்கும்” என வலதுகையால் இறக்கிக் காட்டனான்.

“உதேன்?”

“பாதை கிளியர் வரலாம் என்பதற்கு, ஆங்கி”....

‘விழுகிறதில்லை... இப்படிக் கீழே இறங்கும்’

“இது என்ன விசர்வேலை ஒரு விழுகிறதில்லை என்றால் தானே ஒடலாம். ஒன்று போகக்கை ஒன்று குறுக்கே வந்தால் எப்படி விலத்துறந்து....?” ஆங்கி கூறிக்கொண்டு வந்தாள்.

வெளியே கலகலப்பு எழுந்தது.

சிவராசா வெளியே பார்த்தான்.

“பெரிய பரிதாபம்..... சிதைந்துப்போய் கிடக்குது.... தலைவேறை, கால் வேற்றயா..... மூதேசியனுக்கு வாழ்க்கை வெறுத்தால் சாகிற இடம் இதுவே?...”

“என்னவாம் சிவராசா?”

“ஆரோ ரெபிலுக்கை விழுந்து தற்கொலை செய்திட்டனமாம்!”

ஆச்சி திடுக்கிட்டுப் போனாள்; “முருகா” என்று முணகிக் கொண்டாள்! “எத்தனை விதமாகத்தான் மனிதன் தன்னை அழிச்கக் கொள்கிறான். ஒருகனை ஆவேசம் உயிரையும் வெறுக்க வைக்கிறது..... எதுக்காகச் செத்தானோ....”

செல்வி மிரண்டு போய் இருந்தாள்.

“உப்பிடித்தான் நம்மடை அப்பையா தன்னை புள்ளையனுக்குத் தானே நஞ்சு கொடுத்திட்டு தானும் குடிச்சுச் செத்தவன். அவன் சரியா நடந்திருந்தால் எல்லாம் வந்திராது..... நாலு பிள்ளையளோடை அவனை விட்டிட்டு ஓழினால், அவன் மானத்துக்குப் பயந்து நஞ்சு குடிச்சான். இப்ப உலகிலை இதுதானே எங்கையும் நடக்குது. எங்கடை பேப்பர்களைப் பார்த்தால் தெரியுதே? ஒரே கொலை, கொள்ளளை, கற்பழிப்பு..... தானே? உலகம் மேத்தக் கெட்டுப் போக்கு.....”

“உலகம் இருந்தது போலத்தான் இருக்குது, ஆச்சி! உந்தப் பேப்பர்க்காரர்தான் உதுகளைப் போட்டு, ஏதோ உலகமெல்லாம் கொலை, கொள்ளளை கூடி விட்டது என்று மயக்கத்தைத் தருகின்றன.....”

“ஓ, எங்கடை சிவசம்புவின்றை பேத்தி தூக்குப் போட்டுச் செத்ததையும் பேப்பரிலை போட்டிருந்தாங்கள்....”

செல்விக்குத் தூக்கக் கலக்கம். மெயில் ஒரு வழியாகப் புறப்பட்டது.

“நீ படு பிள்ளை.....” என்று கட்டளையிட்டாள், ஆச்சி. செல்வி மெதுவாகப் படுத்தாள்.

“இப்ப என்ன நேரம், ராசா?”

“ஓரு மணியாகுது.”

“எப்ப பொல்காவலைக்குப் போகும்?”

“மூன்றாணர்க்கு.....”

ஆச்சி வெளியே கண்களை மேயவிட்டாள்.

“ஒரே காடுதான் இங்கிருந்துதானே எங்களுக்கு விறகு வாறது....”

“இல்லை, ஆச்சி”

“உதெல்லாம் என்ன மரங்கள்?”

சிவராசாவிற்கு ஒரே எரிச்சலாக இருந்தது. பிறகு பரிதாபமாகவும் இருந்தது. பாவம், ஆச்சி.

“பாலை....வீரர்.....”

“பாலையோ?.... முனியஞ்சுக்குப் பாலைமரம் என்றால் நல்லாப் பிடிக்கும்”

“முனியோ, ஆதென்னெண்ணே.....?”

“அதுதான் தம்பி, பேய்களில் ஒரு சாதி....”

“பேய்களிலும் சாதி வேறுபாடேனே, நமக்குள்ளை தான் அப்படி என்றால்....”

“ஏன் இருக்காதே.... பேய்களும் நம்மைப் போல மனிசர் தானே? அவலமாகச் சாகிறவார்கள் காலம் வரும் வரை பேயாகத் திரிவினம்..... தட்டாதெரு, புளியம் மரத்திலை இப்பவும் முனி இருக்கு..... முந்திச் சுப்பரப்பா என்று ஒருவரை வெட்டுக் கொன்றவங்களாம்.... அவர்தான் முனியா அங்கை நிக்கிறாராம்....”

“உனக்கு இது எப்படித் தெரியும்னை?” எனக் கேலியாகக் கேட்டான் சிவராசா.

“அப்பு அவை சொன்னவே?”

“அப்புவுக்கு ஆரெணை சொன்னவே?”

“உனக்கு கேலியாக இருக்கு, நீ நம்பமாட்டாய்.... நரியன் குண்டடியிலை ஒரு ஆலமரம் இருக்கெல்லோ....” ஆச்சி கூறத் தொடங்கிவிட்டாள்.

நல்ல வேளை செல்வி நித்திரை.

10

நரியன் குண்டு முன்டு, இப்போதிருப்பது போல சனப்பழக்கமான இடமல்ல. ஒரே பற்றைகளும் பணகளும் நிறைந்த பகுதி. அந்தக் குண்டை அடுத்து வளர்ந்திருந்த ஆஸ்யாத்தில் ஒரு முனி இருந்தது. நல்ல முனி. ஒருத்தருக்கும் கஷ்டம் தராது.

'அம்மன் கோவிலடியில் சின்னத்தம்பி என்றொரு மந்திராக்காரர் இருந்தவர். அவர் வீட்டிலை வேலை செய்த வேலைக்காரர் பெட்டை நீராவியடியிலை பால் வாங்கிக் கொண்டு நரியன் குண்டடியால் தான் வாறது வழக்கம். செம்பிலை பாலை வாங்கித் தலையில் வைத்துக் கொண்டு வருவாள்.

முனி இதனைப் பல நாளாகக் கவனித்து வந்தது. ஒரு நாள் பெட்டை வரும் போது, கிழவரைப் போல முனி வந்து, கொஞ்சப் பால் தரும்படி கேட்டது. பெட்டை கொடுக்க மறுத்து விட்டாள்.

முனிக்குக் கோபம். அவனுக்குத் தெரியாமல் செம்பில் இருந்த பாலை உறுஞ்சிக் குடித்துவிட்டது. இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் குடிச்கப் போடும். பெட்டைக்கு ஒவ்வொரு நாளும் வீட்டில் அடிதான். 'நீ தான் குடிச்க்கட்டு வந்து பொய் சொல்கிறாய்' என்று பெட்டையைச் சின்னத்தம்பியின் மனுசி கொடுமைப்படுத்தி வந்தாள்.

சின்னத்தம்பிக்குப் பெட்டையில் நல்ல நம்பிக்கை. இதில் ஏதோ குது இருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டார். மறுநாள், பெட்டை பால் வாங்கிக் கொண்டு வரும் போது,

'பேய்களிலும் சாதி வேறுபாடே....'

பின்னால் ஒளித்து ஒளித்து வந்தார். கூடவே ஒரு மந்திர ஆணியையும், கத்தியலையும் கொண்டு வந்தார். ஆலமரத்திட வந்தது. முனி மெதுவாகப் பால் குடிப்பதற்காக இறங்கி வந்தது, அவ்வளவு தான் - சின்னத்தம்பி வேகமாக வந்து முனியின் உச்சந் தலையில் ஆணியை அடித்து விட்டார். அது ஒரு பெண்ணாக மாறிவிட்டது. 'தன்னை விட்டு விடும்படி' எவ்வளவு கெஞ்சியும் அவர் விடவில்லை.

'வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து வேலைக்காரியாக வைத்துக்கொண்டார். முனி நல்லா வேலை செய்தது. சொல்லமுன்னாம் எல்லா வேலைகளையும் செய்தது. அதனால் சின்னத்தம்பியின் மனைவிக்கு முனியம்மா மேல் நல்ல அன்பு.

ஒரு நாள் முனியம்மா, தனக்கு பேன் பார்த்து விடச் சொல்லி சின்னத்தம்பியின் மனுசியை கேட்டது. அவரும் பார்த்தாள்.

"இதென்ன உன்றை தலையிலை ஒரு ஆணி கிடக்கு....."

"முந்திக் குத்தினது அம்மா. ஒருக்கா எடுத்து விடுங்கோ...."

உண்மை தெரியாத அவள் ஆணியைப் பிடிங்கிவிட்டாள். அவ்வளவு தான் முனி ஒடிவிட்டது.

'சின்னத்தம்பி வந்து விடியத்தைக் கேள்விப்பட்டு ஆலமரத்தடிக்குப் போனார். உடனே முனி அவற்றை கால்களில் விழுந்து கும்பிட்டு

'இனிமேல் ஒரு சேட்டையும் விடுவதில்லை என்று வேண்டியது. பாவம், என்று அவரும் வந்து விட்டார்" என்றாள் ஆச்சி.

"இதையெல்லாம் நீ நம்புகிறாயானே...." எனச் சிவராசா ஆச்சியைக் கேட்டான்.

"நம்பாமல்.... உனக்கென்ன தெரியும். உன்றை

'முனியின் உச்சந்தலையில் ஆணியை அடித்து....'

சீனியப்புவுக்கு ஒருமுறை நடந்தது தெரியுமே? சீனியப்புவின்னர தோட்டம் வலு பெரியது. சுப்பிரமணியமும் சேர்ந்துதான் காலையிலை தண்ணி இறைக்கிறது வழக்கம். நேரத்தோடை தோட்டத்துக்கு போய் இறைச்சுப் போட்டு வருவினம். சீனியப்புவுக்குக் குடிக்கிற பழக்கமுண்டு. அதனால் சுப்பிரமணியம் தான் காலையிலை வந்து எழுப்பவார். ஒருநாள் மாலை கோம்பண்மட்டத்திச் சுடைலையடியில் வரும் போது சீனியப்பு சுப்பிரமணியத்திடம் சொன்னார், “நானைக்கு கெதியா வந்து எழுப்பு. தண்ணி இறைக்க வேணும்!” சுப்பிரமணியத்துக்குச் சொன்னதை ஒரு பேய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அடுத்தநாள் காலமை, சுப்பிரமணியம் போலை வந்த பேய் சீனியப்புவை எழுப்பிக் கூட்டிக் கொண்டு தோட்டத்திற்குப் போனது. சீனியப்பு வாய்க்கால் வெட்ட, பேய் தண்ணி இறைக்கத் தொடங்கியது. தண்ணி வெள்ளமாக வருகிறது! சீனியப்புவால் வாய்க்கால் கட்ட முடியவில்லை. ‘டேய், சுப்பு! மெதுவா இறையடா’ என்று சீனியப்பு சொல்ல, பேய் ‘உம் உம்’ என்று உறுப்பியபடி இறைச்சுத் தள்ளுது. சீனியப்புவுக்குச் சந்தேகம். வானத்தைப் பார்த்தார். ‘பகீ’ என்றது. நேரம் நடுச்சாமம் என்று அப்போதுதான் தெரிந்தது. என்ன செய்தார் தெரியுமா? வேட்டியை உரிஞ்சு மண்வெட்டியைப் போர்த்து விட்டு வீட்டிற்கு ஒடு வந்து விட்டார். பேய் கிணற்றுத் தண்ணீர் முழுவதையும் இறைச்சுப் போட்டு வந்து பார்த்தது. சீனியப்பு

இல்லை. கோபத்திலை

மண்வெட்டியைத் தூள்

தூளாக்கிப் போட்டுச்

சீனியப்புவின் வீட்டுப்

படலைக்குப் போச்சுது.

அங்கை உண்மையான

சுப்பிரமணியம்

சீனியப்புவை எழுப்பிக்

கொண்டிருந்தார்.

சீனியப்பு வெளியிலை

வந்தால் தானே”

என்றாள், ஆச்சி.

சிவராசா நல்ல

நித்திரை.

‘இதென்ன உனரை தலையிலை ஓர் ஆணி’

11

குருநாகல் வந்த போது சிவராசா விழித்துக் கொண்டான். செல்வியும் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

“இதென்ன ஸ்ரேசன்?” என்று கேட்டாள், செல்வி.

“குருநாகல்.”

“நீ முன்னம் குருநாகவில் இறங்கித்தானே கண்டிக்குப் போறனி?” என்று வினவினாள் ஆச்சி.

“ஓம் ஆச்சி! பொல்காவலையில் இறங்கி, காத்திருந்து றெயில் எடுத்துப் போவதிலும், குருநாகவில் இறங்கி பஸ் எடுத்துப் போறது கலபம். கெதியாய்க் கண்டிக்குப் போயிடும்.... இங்கத்தை பஸ்கள் மிகத் திறமானவை.....”

“அப்ப நாங்களும் அப்படிப் போகலாமே?....”

“சாமான் இருக்கு றெயிலிலை போனால் நேரே யூனிவேசினிக்ரிக்குள்ளை கொண்டுப் போய்விடும்....”

ஆச்சி வெளியே கழுத்தை நீட்டிப் பார்த்துவிட்டு, வியப்போடு உள்ளே தலையை இழுத்தாள்.

“இந்த வெள்ளனவா ஆரோ இளநீர் குடிக்கினம்..... குளிராக்கவல்லோ போகுது.....”

“அது அவையஞ்சுக்குப் பழக்கமணை ...”

றெயில் புறப்பட்டது. செல்வி நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

“இன்றைக்கு இது ‘லேற்’”

“கேற்றோ... உப்பத்தான் நினைவு வருகுது..... வீட்டுக்கேற்றை சரியாகப் பூட்டினமோ? கள்ளார் பயம். இப்ப கள்ளார் அதிகம். போன்கிழமை.....”

பொன்னுதுரையின்றை கடைக்குள்ளை

‘வேட்டியை உரிஞ்ச மண்வேட்டியைப் போர்த்துவிட்டு.....’

புகுந்து எல்லாத்தையும் அள்ளிக் கொண்டு போட்டான்கள்வேலியும் திறந்தப்படி....” ஆச்சிக்கு வீட்டுக் கவலை தொடங்கினிட்டது.

வைகறைப் பொழுதின் குளிர்க்காற்று செல்வியின் உடலில் பட்டு மெதுவாக நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சிவராசாவோடு நெருக்கமாக அமர்ந்து கொண்டாள்.

“செல்வி” என மெதுவாக அழைத்தான் சிவராசா.

“உம்.....”

“குளிருதா?”

‘இல்லை’ என்பது

போலத் தலையை அசைத்தாள்,
செல்வி.

“மாத்தையா” என்று
கேட்டபடி வெயிற்றார் வந்தான்.
அவனை கண்டதும்
புளியங்கொட்டையின் மணம்
ஆச்சியின் மூக்கில் ஏறியது.

‘அ று வா ன் க ஸ்
கோப்பியை உப்பிட
விக்கிறான்களே....’ என
முன்முனுத்துக் கொண்டாள்
ஆச்சி, கோப்பி என்றது
வெயிற்றுக்குக் கேட்டது.

“முனு கோபித்த
ஆச்சி?” என வினவினான்.

“எப்பா” என்றாள்
செல்வி.

“அப்பாவோ..... எங்கை
பிள்ளை”

“எப்பா மாமி! எப்பா
என்றால் வேண்டாம் என்று
அர்த்தம்....”

பொல் காவலையில்
மெயில் வந்து நின்றது.

“இறங்கு, ஆச்சி!
செல்வி, எழும்பு”

கொண்டாவில் கதிரையள்
பிழையில்லை.

ஆச்சி எழும்பாமல் இருந்தாள்.

“ஒரே இருப்பா இருந்தது..... கால்விறைச்சுப் போச்சது.... கொஞ்சம் பொறு.... என்ன குளிர்...”

“பனிக்குளிர்....” என்றான் சிவராசா.

மூவரும் இறங்கினார்கள்.

“துரை தூக்கவே? என்றபடி போர்ட்டர் ஒருவன் வந்தான்.”

“தூக்க வேண்டாம் நாங்க நடப்பம்” என்றாள், ஆச்சி. தங்கும் அறை ஒன்றுக்குப் போனார்கள்.

“இப்படி இரு, ஆச்சி”

அறையை நோட்டம் விட்டாள், ஆச்சி. பழைய அறை. எட்டு ஒன்பது கதிரைகள் கிடந்தன. அதில் மூன்று நான்கு இருக்க வாய்க்கற்றன. பின்னால் அறுத்து கிடந்தன. கதிரைகளின் நிறம் சொல்லுந் தாமன்று.

“இரு ஆச்சி....” என்றான் சிவராசா திரும்பவும்.

“கோண்டாவில் கதிரையள் பிழையில்லை....” என்றாள். ஆச்சி: “இதிலை கனநேரம் இருக்க வேண்டுமே?”

“ஆறு மணிக்குத்தாள் கண்டு வெயின்.....” என்றாள் செல்வி.

“அது மட்டும் என்ன செய்யிறது?”

“காத்திருக்கிறது, தான்.”

வெளியே மழை மெதுவாகத் தூறத் தொடந்கியது.

“மழையோ? வெளியிலை விறகு எல்லாம் கிடந்தது. நல்லாய் காஞ்ச விறகு எடுத்து வைக்கின்மோ.....?”

“இங்கை மட்டும் தான் மழை ஆச்சி ! அங்கை பெய்யாது... இனி உங்காலை ஒரே மழைதான்....”

“முகம் கழுவப்போறியரோ, மாயி?”

“எப்பா...” என்றாள் ஆச்சி.

12

ஆறு மணிக்கு ஒருவிழுமாகக் கண்டி நெயில் புறப்பட்டது. ஆட அசைந்து, பெருமூச்சு விட்டபடி நகர்ந்தது. மெயில் பிரயாணத்திற்கும் இதற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் என்று எண்ணிக்கொண்டான் சிவராசா.

“இதென்ன சீற்றுகள் இருக்கவும் முடியாமல்.....” என்றாள் ஆச்சி.

“இது கரிக்கோச்சி, மாமி! உப்பிழுத்தான் இருக்கும்... பழைய டச்சுக் காலத்துப் பெட்டியள்....” என்றாள் செல்வி.

“டச்சுக்காரர்கள் இப்பவும் ஆளுகின்மே?....”

சிவராசா சிரித்தான்.

“அவை போன இடம் தெரியாது மாமி!”

காலை மலர்ந்து கொண்டிருந்தது. பொல்காவலையிலிருந்து கண்டிக்கு நெயிலில் போனால், வழியில் காண்கின்ற காட்சிகள் உண்மையில் அற்புதமானவையே. பசுமை மாறாத தாவரப் போர்வை யையும், அதன பாதாளத்தில் தாழ்ந்து கிடக்கும் நெல் வயல்களையும் நாள்முழுவதும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். சமித்துப்பாடும் அருவிகள் வானத்தை முட்டும் மலைத் தொடர்கள். ஆங்காங்காங்கே வீடுகள் கட்டி வாழும் மக்கள்.

ஆச்சி	இவற்றை
யெல்லாம்	பார்த்து
அதிசயித்தான்.	

பொல்காவலையில் இருந்து கண்டிக்குப் போகும் போது இரும்புப் பாதைக்கு வலது பக்கத்து ஓரமாகப் பாடும் நதி மகா ஓயாவாகும். குறிப்பிடத்தக்க அகலத்தில், இடையிடையே மணல் திட்டுகளை மேவவிட்டு இந்நதி

இதென்ன சீற்றுக்கள் இருக்கவும் முடியாமல்

பாய்கின்றது. நீர்கொழும்புக்கு வடக்கே பொலவத்தை எனுமிடத்தில் மகா ஓயா சமுத்திர ராசனைத் தன்னுடன் கலக்க விடுகின்றது.

இளம் காலை வேளை அது. ஆச்சி மகா ஓயாவை நெயிலில் இருந்தபடியே பார்த்தாள்.

“இது என்ன குளம்” எனக் கேட்டாள்.

“இது குளமில்லை ஆச்சி! நதி ...ஆறு.....” என்று விளக்கினான் சிவராசா.

“இதுதான் ஆறோ....” ஆச்சியின் குரலில் வியப்பு. முதன் முதலாக இன்றுதான் அவள் ஒரு நதியைப் பார்க்கிறாள். நெயில் போகப் போக அந்நதியின் வளைந்து நெளிந்து ஒடும் தன்மை அவருக்குப் புலனாகின்றது.

“இவ்வளவு தன்னி இதுக்கு எப்படி வருகுது?”

“மலை நாட்டில் மழை அதிகம், ஆச்சி. பெய்கின்ற மழை நீர் முழுவதும் பல சிறு அருவிகளாகப் பாய்ந்து பெருந்தியடன் இணைகின்றன. அந்நீரை எல்லாம் இந் நதி அள்ளிக் கொண்டு போய்க் கடலுடன் கலக்கின்றது.....”

“எங்கடை பக்கத்திலை நீரில்லாமல் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகினம். இப்படி ஒரு ஆறிருந்தால் எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்....”

“என் யாழிப்பாணத்திலும் ஆறு இருக்குத்தானே? தொண்டைமானாறு , வழுக்கியாறு....” என்று குறுக்கிட்டாள், செல்வி.

சிவராசா நகைத்தான்.

“மக்கு.....” என்றான். செல்வி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“தொண்டைமானாறு உப்புக் கடனீரோ.... வழுக்கியாறு மழை காலத்திலை வெள்ளாம் ஒடுகிற வாய்க் கால்.....’ என்று விளக்கினான் சிவராசா.

‘சீனாக்காரனும் கெட்டித்தனம் காட்டுறான்’

றெயில் விரைந்து கொண்டிருந்தது. ஆங்கி வெளியே கண்களை நழுவ விட்டாள்.

செல்விக்குத் தூக்கம் கண்களைவிட்டு நீங்கவில்லை.

இருந்தாற் போல ரெயிலுக்குள் இருள் பரவியது.

“உதென்ன தமிழ் இருந்தாற் போல ஸெல் நின்று போச்சது. கறண்ட இல்லையே....?” என வெருண்டுப்போய்க் கேட்டாள் ஆங்கி.

சற்று நேரத்தின் பின் ஒளி பரவியது.

“மலைப் பாதையணை..... மலைகள் குறுக்கிட்டால் அவற்றைக் குடைந்து குகையுண்டாக்கி அதனுடே ரெயிலைப் போகவிட்டிருக்கினம். குகைக்குள்ளாலை போகேக்கைத் தான் இப்பிடி இருட்டு..... இப்பிடிக் கனகுகைகள் இனி வரும், ஆங்கி”

ஆங்கியின் விழிகளில் வியப்பு.

“மலையை எப்படியாக குடைந்தாங்கள்?”

“சந்திரனுக்குப் போயிட்டாங்கள்..... உது பெரிய வேலையா?”

“எங்கடை ஆக்கள் அமைத்துவையே? இங்கிலிஸ்காரன் அமைச்சத்தனை.....”

“என் அவன் அமைச்சவன்?”

“கண்டியைக் கைப்பற்றித் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைச்சிருக்க நல்ல போக்குவரத்துச் தேவையாக இருந்தது. மலைநாட்டிலே உற்பத்தியாகின்ற கோப்பி, தேயிலை, றப்பா என்பவற்றைத் துறைமுகத்திற்குக் கொண்டு செல்லவும் தேவையாய் இருந்தது. ரெயில் பாதையை மலையைக் குடைந்து அமைத்தான்.....”

“கெட்டிக்காரங்கள் தான்.....”

“இங்கிலிஸ்காரன்ரை கெட்டித்தனமெல்லாம் கதையாகப் போச்சது, ஆங்கி! இப்பு அமெரிக்கரும் ரஸ்யாக்காரரும் தான் கெட்டிக்காரராக இருக்கினம்.... சீனாக்காரனும் கெட்டித்தனம் காட்டுகிறான்....”

செல்வி சிவராசாவைப் பார்த்து முறைத்தாள்.

“சீனா என்றால் ஏனோ உங்களுக்குப் பிடிக்காது....”

“சீனவெடியன் செய்யிறவன்கள்தானே?” என்றாள் ஆங்கி.

றெயில் மீண்டும் ஒரு குகையுள் புகுந்து ஓடியது. ஒளி பரவ வெகு நேரமெடுத்தது. ஒளி பரவியபோது செல்வி வெட்கத்தோடு சிரித்தாள்.

‘காவாலி....’ என அவன் உதடுகள் செல்லமாக முன்னுமுனுத்தன.

“கால் வலிக்குதோ பிள்ளை?” என்று கேட்டாள் ஆங்கி.

13

றம்புக்கணையில் வந்து நின்ற நெயில் புறப்பட வெகு நேரம் எடுத்தது.

“என்ன பிள்ளை, புறப்படாதுபோல இருக்குது....” என்றாள் ஆச்சி.

“இந்த நெயில் நின்று நின்று மெதுவாகத்தான் போய்ச்சேரும்....மாமியிருந்து கூறினாள் செல்லி.

“றம்புக்கணையில் நெயிலுக்குப் பின்னாலெயும் ஒரு எஞ்சின் பூட்டுகிறது, ஆச்சியிருந்து....”

“ஒரு கோச்சிக்கு இரண்டு இஞ்சினோ?.... என் தம்பி?”

“றம்புக்கணையில் இருந்து கண்டிக்குப் போற பாதை வலு ஏற்றம். ஒரு எஞ்சின் சரியாக இழுக்காது. அதனாலே பின்னாலெயும் ஒரு எஞ்சினைப் பூட்டித் தள்ளுகிறது.... ஆச்சி!”

நெயிலின் முன் எஞ்சின் கூவியது. பின் எஞ்சின் அதனை ஆமோதித்துக் கூவியது.

நெயில் பெருமுச்சை எறிந்தபடி றம்புக்கணையை விட்டுப் புறப்பட்டது. “பிள்ளை.” என்று கூப்பிட்டாள் ஆச்சி.

“ என்ன மாமி!”

“உங்கடை யூனிவேசிற்றிப் பெடியன்களும் பொடிச்சிகளும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரேக்கை நெயிலுக்கை கும்பாளம் போடுவியளாமே?”

‘அது முந்தித்தான் மாமி’ என்று செல்லி,

சி வ ர ா ச ா வை வத் திரும்பிப் பார்த்தாள்:

“குடிச்சைப் போட்டு கூத்தடிப்பினம்!.... பாட்டுப் பாடுவினம்....

தூ ஷ ண ம் பேகவினம்....”

“எல்லாருமோ...?”

“எல்லாருமில்லை, மாமி! சிலர்தான்... சிலர் செய்கிறது

‘காவாலி’

எல்லாருக்கும் பழி! அதுக்குள்ளை வெத்திலை தின்னாத நல்ல பிள்ளையனும் இருக்கும், மாமி!”

செல்வி சூறுமுன் சிவராசா குறுக்கிட்டான்.

“அங்கை பாரெணை, பெரிய பள்ளத்தாக்கு

ஆச்சியின் கவனம் திரும்பியது; ஒரு கணம் பள்ளத்தாக்கையும், மலைகளையும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினாள்.

“பொம்புளைப் பிள்ளையனும் குடிக்கிறவையோ?”

“என் இல்லை, ஆச்சி” என்றான், சிவராசா.

“என் இப்படி வீண் பழி சொல்லுறியள்....”

“என் நீங்க தண்ணி குடிக்கிறதில்லையோ...?: ஆச்சி பேசினாள்.

“பேப்பிலை உங்களைப்பற்றி அடிக்கடி வருகுதுதானே? ஒரே குழப்பம் செய்த படி மாழ்ப்பாணம் வருவினம்.....யூனிவேசிற்றியிலை இருக்கேக்கை உங்களுக்குக் கூடுதல் வெளிகிறதில்லை.

க வ ஸ ல ய ய

தெரிகிறதில்லை.

எ வ் வ ஸ வ

க ஷ் ட ப் பட் டு

பெ த் த ஸ வ

பணமனுப்புகினம்

என்று பலர்

யோசிப்பதில்லை.

படி ச்சுப்போட்டு

வந்து வீட்டிலை

வேலையில்லாமல்

இருக்கிறதையும்

நினைக்கிற நிற

நில்லை .

இவற்றையெல்லாம்

யோசித்தால்

இப்படியெல்லாம்

குழப்ப படி

செய்வினமா?”

“உதையெல்லாம்
யோசித் தாலே தான் ,
இங்கையிருக்கும்

‘யூனிவேசிற்றிப் பொடியள்’

வரையாவது சந்தோஷமாக இருப்பம்மென்று கூத்துக்கிறான்கள்....” என்றான் சிவராசா.

“இங்கை வாறது உதுக்கே தம்பி, நானைக்கு உலகத்துக்குப் புத்தி சொல்லப்போறதுகள்.... கெட்டுப்போறதுக்கே இங்கை படிக்கவாறது....”

“அவங்கள் ஒருக்காலும் கெடமாட்டார்கள், ஆச்சி! இந்தப் பொம்பளைப் பின்னையளையும் இங்கை படிக்க அனுப்புறதாலைதான் கெட்டுப்போறான்கள்....”

செல்லிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“உங்களை யாரும் கெடச் சொன்னவையே...? வாயாலை வீணீரை ஊற்றிக்கொண்டு பெட்டயைஞக்குப் பின்னாலை திரிகிறது... பிறகு எங்களைத் தூற்றுகிறது....”

“நீங்க சிரிச்கச் சிரிச்க எங்கண் நோட்ஸ் எல்லாத்தையும் வாங்கிப்படிச்கப்போட்டு பாஸ்மண்ண... பெயில் விடுகிறது அவங்கள் தானே?....

“எதோ தெரிஞ்சதுப் போலை, கதையாதையும்கோ?”

“நான் நாலு வருஷம் அங்கை படிச்சனான்! விளங்குதே!....”

ஆச்சிக்கு மகன்தும், மருமகளினதும் சன்னடையைப் பார்க்க குறையாக இருந்தது.

“இப்படிச் சண்டை போட்டால் எப்பிடித்தான் வாழப்போறியனோ?”

“இவர் உப்பிடித்தான், மாமி! பொம்பினையனா எப்பெஷ் குறைவாய்ப் பேசறது..”

“திரியறது.... அவளாவைக்குப் பின்னாலை... குறைசொல்லுகிறது அவளை வயலை...”

என்று மருமகனுக்குப் பரிந்து வந்தான் ஆச்சி.

“நாங்கள் அப்பிடி ஒரு த் தி க் கு ம் பி ன் னா ல யு ம் திரியவில்லை...”

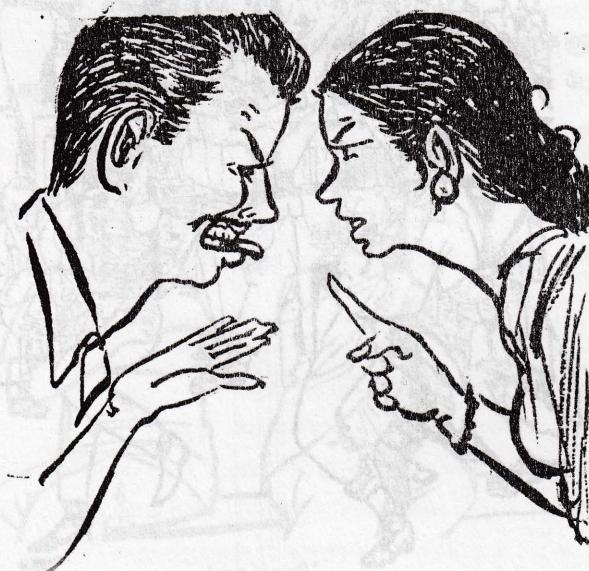
என்றான் சிவராசா.

“ஐயோ, பாவம்... விராலை வைச்சால் கழக்கத் தெரியாது...”

“வைச்சுப் பாரேன்!...”

“ஆ சைதான்...”

என்றால், செல்வி. அளக்கலையில் ரெயில் வந்து நின்றது.

‘இப்படிச் சண்டை போட்டால்’

14

பேராதனைச் சந்தி ஸ்ரேசனைப் புகையிரதம் அடையும்போது நேரம் காலை எட்டரை.

“ஆஷ்சி, அடுத்த ஸ்ரேசனில் நாங்க இறங்குவோம்...”

“இதென்ன ஸ்டேசன்...?”

“பேராதனை, மாமியின்...”

“இது பெரியதொரு புகையிரதச் சந்தி, ஆஷ்சி. இங்கிருந்து மாத்தளைக்கும், நுவரேலியா, அப்புத்தளை, வதுளை என்பனவற்றுக்கும் புகையிரதப் பாதை போகுது...”

“பேராதனையிலைதானே, நாங்க இறங்க வேண்டும்...?” என்றாள், ஆஷ்சி.

“இங்கையும் இறங்கலாம், மாமி! அடுத்த ஸ்ரேசனில் இறங்கினால், யூனிவேசிற்றி கிட்ட...”

றெயில் புறப்படச் சற்று நேரம் எடுத்தது.

“வடே...வடே...!”

“பார்லியில் பார்லியில்...”

“பத்திரோ...பத்திரோ”

வெளியே வியாபாரக் கூச்சல்.

‘‘ மு த வில வ
எ ங ஸ க
போறது...?’’

‘‘ செல்வி
இ ரு க் கி ற
வீ ட் டு கு ப்
போவும்...”

‘‘ பிள்ளைக்கு எப்ப
விடு
தருவினம்?...”
என்றாள், ஆஷ்சி.

‘சரசவி உயன்ன’

“இரண்டாம் வருஷத்து ஆக்கனுக்கு ‘ஹோல்’ தருகிறதில்லை, மாமி! யூனிவேசினிற்றியிலை படிக்க பிள்ளையள் கூடிவிட்டதாலை, முதல் வருஷத்துப் பிள்ளையளுக்கும் கடைசி வருஷத்துப் பிள்ளையளுக்கும்தான் ‘ஹோல்’ தருவினம்... எனக்கு வாறவருஷம் கிடைக்கும்”

றெயில் பூப்பட்டது. ஒரு பாலத்தின் மீது விரைந்து கடந்தது.

“இதுதான் மகாவலி கங்கை, ஆச்சி! பொய் நதி... உதுக்குக் குறுக்கேதான் பாலம் போட்டிருக்கினம்.”

றெயில் நின்றது

“இறங்கு ஆச்சி!....”

“இந்த ஸ்டேசனுக்கு என்ன பெயர் பிள்ளை?”

“சரசவி உயன், மாமி....”

“சரஸ்வதியோ?.... நல்ல தமிழ்ப் பெயராக இருக்கு?..”

“சரசவி உயன், ஆச்சி! சரசவி என்றால் பல்கலைக் கழகம்... உயன்ன என்றால் பூங்காவனம்..... முந்தி நாங்க படிக்கிற காலத்திலை இதுக்கு ‘நியூ பெரதேனியா’ என்று பெயர்.... இப்பதான் மாத்தினவே....”

“பேர் மாத்திற்கிலை எங்கடை ஆக்கள் வலு கெட்டிக்காரர். பேரை மாத்தி என்ன பிரயோசனம். ஆக்களையும் நிலைமைகளையும் எல்லோ மாத்த வேணும்....”

நல்ல வேணையாகச் சாவி உயன் ஸ்டேசனில் அன்று ஒரு வாடனைக்க கார் நின்றது. மூவரும் காரில் ஏறிக் கொண்டனர். ஏறுமுதலே போகுமிடத்தைக் கூறி,

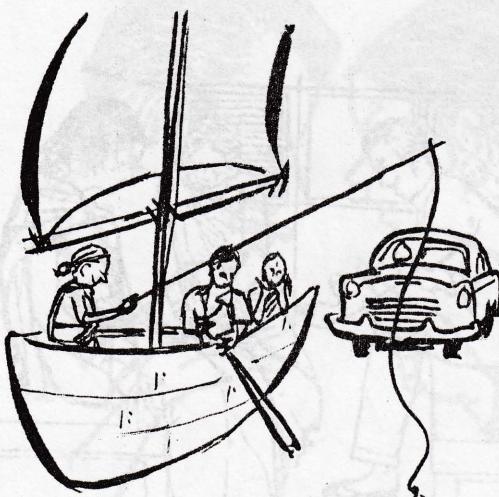
எவ்வளவு கூலி வேணும் என்று பேசிக் கொண்டே சிவராசா ஏறினான்.

“ரஜ வத்தைக் கா..... இருக்கிறதைக் கொடுங்கோ...” என்றான் டிரைவர்.

“இருக்கிறதைத் தந்திட்டு நாங்க என்ன செய்யிறது... முன்று ரூபா தாறன்....”

காரில் இருக்கும்போது ஆச்சி கேட்டாள்.

“எதோ வத்தை என்று சொன்னாய், ராசா! முந்தி வேலணைக்குப் போறது போல வத்தையிலும் போக வேணுமே....”

‘வத்தையிலும் போகவேணுமே....’

“ரஜவத்தை மாமி. நான் இருக்கின்ற இடத்துக்குப் பெயர் மாமி!”

“உதென்ன பெரிய கட்டிடமெல்லாம்..... உது தானே யூனிவேசின்றி.....”

“இது சயன்ஸ் புளொக் உது அருணாசலம் ஹோல் இது ஜெயத்திலகா ஹோல்..... இது விஜயவர்த்தனா ஹோல்.... எல்லாத்தையும் ஆறுதலாகப் பாப்பம், மாமி!”

“எவ்வளவு பெரிய கட்டிடம். இதையெல்லாம் இந்தக் காட்டுக்கை ஏன் கட்டினவை....?”

“காடோ....?” கலகலவெனச் சீரித்தான் சீவராசா “வந்த வழியை நினைக்க இதை காடு என்று நினைக்காட்டியளணை”

“ஹெயிலிலை வரேக்கை பார்த்தனே? கொட்டிலும் குடிசையும் தானே இருக்கு.....”

“உதிலை ...உந்தப் போஸ்ட் பொக்கக்குப் பக்கத்திலை நிற்பாட்டுங்கோ....”

கார் நின்றது.

மூவரும் இறங்கினார்.

ஆச்சி கற்று முற்றும் பார்த்தாள்.

“எது பிள்ளை, வீடு”

“உந்தப் படிகளாலை ஏறிமேலை போகவேணும், மாமி!....”

“உதென்ன ஊரோ?” என்று முனு முனுத்தாள், ஆச்சி.

15

அது ஒரு சிங்கள வீடு. அந்த வீடு பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் வேலை செய்பவர்களுக்காகக் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட வீடுகளில் ஒன்று.

இரண்டு அறைகள்; ஒரு குசினி; ஒரு சிறு ஹோல்; ஒரு விறாந்தை. அங்கு வாழ்பவர்கள் எழுவர். நால்வர் அவ்வீட்டிற்கு உரிமையானவர்கள். மூவர் பல்கலைக்கழகத்தில் பாத்கும் மாணவிகள்.

இருத்தி செல்வி,

“இந்தச் சிறிய அறைக்குள்ளையே மூன்று பேர் இருக்கிறியன், பின்னை?” என்று வியப்பைக் காட்டினாள் ஆச்சி.

“என்னசெய்யிறது, மாமி! பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு விடுதி வசதி

போதாமல் போனதும்,

வெளியே வீடுகளில்

இருப்பவர்களுக்குப் பெரும்

அதிர்ஷ்டம் அடித்தது.

கு சி னி கு ஸ் ன ன

இருந்துக் கொண்டு வீடு

மு மு வ ன த ய ம

மா ன வ ர க ன ர ஸ

நிர ப பிய மு ஸ ன ர .

மாணவர்களும் என்ன

செய்யிறது? எங்காவது

இருந்து ஆகவேண்டுமே?

சாப்பாடு எல்லாம்

கொடுத்து மாத்திற்கு

நானுறு ரூபாவும்

உ ன ய ப ப வ ர க ஸ

இருக்கிறார்கள். இப்

பல்கலைக்கழகத்தில்

வேலை செய்பவர்கள் -

பெரிய வெள்சர்மாரும்

‘கட்டிலில் இருந்து படித்தால்...’

தாம் ஹோட்டல்தானே நடத்துகினம்! நல்ல உழைப்பு...! மாணவர்களுக்குத்தான் கல்லடிம்....!”

“இந்த ஒரு ‘பக்கீசுப் பெட்டி மேசை’ மூன்று பேருக்கும் காணுமே?”

“கஷ்டம்தான், மாயி! சமாளிக்கிறோம். கட்டிலில் இருந்து கொண்டு படிப்பம்....”

“கட்டிலில் இருந்து கொண்டு படித்தால் நித்திரை தான் வரும். இப்படி ஒரு மூன்று மேசையைப் போடலாமே?”

“இந்த அறைக்கே கட்டில் மூன்று போடவே இடம் சரி... மேசை எங்கை போடுகிறது? சில வீடுகளில் சாக்குக் கட்டிலும் போட்டிருக்கினம், மாயி!”

“சரியான, குடு....”

“சில சிறிய அறையளுக்கை நாலு பேரும் இருக்கினம்....”

“மூச்சமுட்சிச் சாகவெல்லோ போகுதுகள்..... இப்படிச் சீரழிந்த படிப்புப் படிக்க வேணுமே? இடம் காணாட்டி ஏன் இப்படிப் பிள்ளையளைப் படிக்க எடுக்கிறவன்கள். அளவா எடுத்துத் தொலைக்கலாமே? இல்லாட்டி இப்படிப் பள்ளிக்கூடத்தை வேறை வேறை இடத்திலும் கட்டுகிறது..... தமிழ்ப் பிள்ளையள் படிச்சுப் போட்டு வேலையில்லாமல் தானே இருக்குதுகள். நாலாயிரம் ஐயாயிரம் என்று செலவழிச்சுப் பலன் என்ன? இந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சாதி எளிய சாதி..... காணியை வித்து, பூமியை வித்து பட்டினி கிடந்து பிள்ளையளைப் படிக்க வைக்கிறாங்கள்..... படிப்பு முடிஞ்சதும் வேலை கிடைச்சால் தானே..... இஞ்சை கொண்டு வந்து செலவழிக்கிற காசை, யாழ்ப்பாணத்திலும் இப்பிடி ஒரு கல்லூரி இருந்தால் மிச்சம் தானே?”

செல்வி குறுக்கிட்டாள்.

“இங்கை படிக்கிற தமிழ்ப் பிள்ளைகளை யெல்லாம் கொழும்புக்குக் கொண்டு போகப் பாக்கினம்....”

“ஏன் அங்கை நரர் காணாதாமோ?”

“இல்லை ஆச்சி. இஞ்சை படிப்பிக்கிறவயின்றை வீடுகளெல்லாம் அங்கைத்தான் இருக்கு.... சுகந்தானே?”

“படிக்கிற பிள்ளைகளின்றை வீடுகளெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் அல்லோ இருக்கு....”

“உதை ஆரும் யோசித்தால் இப்படியே இருப்பம்....”

அறையைத் திறந்து கொண்டு, ஒரு சிறுமி உள்ளே வந்தாள். வந்தவள் இருவரையும் மிரள் மிரளப் பார்த்தாள்.

“உதார் பிள்ளை?”

“இந்த வீட்டுக்காற்றறை மகள்! நல்ல குழந்தை...”

“இஞ்சை வா மோனை!” என்று ஆச்சி கூப்பிட்டாள்.

“அதுக்கு தமிழ் விளங்காது, மாமி! ரேணுகா எண்டகோ....” என அழைத்தாள் செல்வி.

ரேணு ‘குடு குடு’ வென ஒடிச் செல்வியின் மதியில் அமர்ந்தாள். அமர்ந்த ரேணு ஏதேதோ சிங்களத்தில் செல்வியிடம் கூறினாள்.

“என்னவாம்....”

“இனிமேல் விடுதலைக்கு இங்கை இருந்து போக வேண்டாமாம். தன்னோடு இருக்கட்டாம். விடுதலைக்குத் தான் எங்கையோ எல்லாம் போனவாம்.....”

ஆச்சியின் கண்கள் அறையிலிருந்த மேசையில் நிலைத்தன.

“இந்த மேசை என்ன விலையிருக்கும் பின்னளை?”

“மலிவு, மாமி! ஐஞ்சு ரூபா இருக்கும்.....”

“பக்கீகப் பெட்டி மேசை என்றாலும் கனமா இருக்கு..... யாழ்ப்பாணத்தான் உப்பிடி மலிவான விலை மேசை செய்யமாட்டான். வாங்கினால் திறம்தான் வாங்குவான். இல்லாட்டி சும்மா கிடப்பான்.... இப்பிடி பக்கீகப் பெட்டி மேசைகளை வாங்கிப் போட்டால் படிக்க பின்னளையளுக்கு நல்லது... எங்கை ராசாவை இன்னும் காணேல்லை... கெதியாய் வாறன் என்று போனான்....”

“வருவார், மாமி! போனவர் சினேகிதர்மாரைச் சந்தித்து விட்டுதானே வருவார்....”

வெளியே சப்பாத்துச் சத்தம் எழுந்தது.

“அவர் வந்திட்டார் மாமி!”

“இப்ப எங்கை போறது.....”

“பேராதனைப் பூந்தோட்டத்திற்கு மாமி!....”

‘ரேணுகா.... எண்டகோ...’

16

வாளாவி பல்வகை மரங்கள் வளர்ந்து நிழல் பரப்பி இருந்தன. மூவரும் பேராதனைப் பூந்தோட்டத்தின் பாதையொன்றில் மெல்ல நடந்தார்கள்.

“அப்பாடா எவ்வளவு பெரிய மரங்கள்.... என்ன மாதிரி வளர்ந்திருக்கிறது....” என்று வியந்தாள் ஆச்சி.

“உங்களைப் போல....” என்று கிக் கிகுத்தாள், சிவராசாவிடம் செல்வி.

“இதுதான் ஆச்சி பொற்றனிக்கல் காட்டன..... எல்லாவிதமான மரங்களும் இங்கை நிக்குது....”

“இதாலே என்ன புண்ணியம்?”

“தாவரவியல் படிப்பவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் ஆச்சி.... பார்வையாளருக்கும் நல்லது தானே....”

“எங்களைப்போல ஆக்களுக்கும் உதவும்” என முனு முனுத்தாள் செல்வி.

“என்ன பிள்ளை அன்றை வெட்டி விட்டிருக்கிறார்கள்....”

“ஓன்றுமில்லை, மாமி! அங்கை பாருங்கோ..... நந்தவனாப் பக்கத்தை..... என்னமாதிரி வெட்டி விட்டிருக்கிறார்கள்....”

போராதனைப் பூந்தோட்டம் பரந்ததோர் பாப்பில் அமைந்திருக்கின்றது; பெரிதும் பாரிய மரங்கள் நிறைந்த எழிற் சோலை அது. உலகின் அழகெல்லாவற்றையும் பேராதனைப் பூந்தோட்டத்தின் சிறிய ஒரு பாப்பில் திரட்சித் தந்திருக்கிறார்கள். விதம் விதமான மரங்களும், செடி கொடிகளும் பல்வேறு வர்ணங்களாலங்களில் சிந்தையை அள்ளி நிற்கின்றன.

“நல்லா இருக்கு....” என்றாள், ஆச்சி: “இந்தப் புல்லைத் தான் எப்படி வெட்டியிருக்கிறார்கள்.

“இந்தப் பூந்தோட்டத்தை நல்லாச் சுற்றிப்பார்க்கின்றதென்றால் ஒரு நாள் வேணும், மாமி! இதைச் சுற்றி மகாவலி கங்கை முழங்கை வளைவாக ஓடுகிறது..... அந்த முழங்கை வளைவினுள்தான் இத்தோட்டம் அமைக்கப்பட்டிருக்குது.....”

“செல்லிக்கும் புவியியல் விளங்குது” என்று கேளி செய்தான் சிவராசா.

“இஞ்சை பார் பிள்ளை, இந்த மரத்தை நீத்துப் பெட்டிபோல வெட்டிவிட்டிருக்கிறாங்கள்.....”

“உந்த மரங்கள் இப்படித்தான் வளரும், ஆச்சி!”

“மூவரும் மகாவலி கங்கைக் கரையோரமாக நடக்கத் தொடங்கினர். சிவராசாவிற்குப் பழைய நினைவுகள் மனதில் தோன்றின. செல்லியைப்பார்த்தான். அவனும் அவனைப் பார்த்தான். எத்தனை மாலைகள் இதே பாதையில் இருவரும்

நடந்திருக்கிறார்கள். வாலிப உள்ளங்களின் உணர்வுப் பெருக்கை தனிமை வழங்க, அவன் கதை பேசுவான், அவன் 'உம்' கொட்டுவான்.

“என்ன இரண்டு பேரும் பேசாமல் வாறியன்.....”

இருவருக்கும் சுயநினைவு வந்தது..... “என்ன ஆச்சி?”

“இந்த மாடுகளின்றை கொம்பைப்பார்.... பாம்பு போல வளைந்து போய்க் கிடக்கு..... அதுகளின்றை கொழுப்பு...”

“இதுக்குள்ளை மாடுகளும் இருக்கணை, ஆச்சி! வளர்க்கினம்....”

“உது பலாமரம்..... காயும் இருக்கு....”

“பழத்துக்குக் கூடாது, மாமி?”

“ஏன்?....”

“ஈரவிப்பான பகுதிப் பழங்கள் கவையில்லை....”

“இது என்ன பிள்ளை, சத்தம் போடுதுகள்..”

“வெளவால்கள், ஆச்சி! உங்கை பாரலை இந்த மாத்திலைதான்..... கறுப்புக் கறுப்பா காய்ச்சுத் தொங்குதுகள் வெளவால்கள்....”

“இவ்வளவு தொகையோ? இங்கினோக்கை இருந்து தான் எங்கடை பக்கமும் வாறது போல.... மரம் முழுவதும் வெளவால்ல...!”

“வெளவால் இறைச்சி சாப்பிடுகிறவை, என்ன மாமி?”

“சாப்பிடுகிறவைதான். ஆனால், பாவம்.... உதெல்லாம் முனிவர்கள் தானே?

ஒரு சாபத்தாலைதான் இப்பிடித்

தலைகீழா இருந்து தவம்

செய்யினம்....” என்றான், ஆச்சி.

“குடும்பமும் நடத்துகினம்”

என்றான், சிவராசா. செல்லி

முறைத்துப் பார்த்தான்.

“உதென்ன விடே தம்பி?”

“உது சமமாகவுஸ்.....”

“என்னடாப்பா?”

“தங்கிற இடம் ஆச்சி!”

“கொஞ்சம் போய்,

இருப்பமே?”

“அதுக்குள்ளை ஆராவது இருப்பினம் மாமி!”

“இருந்தா என்ன?....?

நாங்களும் ஒரு பக்கத்தில் இருக்கிறது?”

‘தலைகீழாக இருந்து தவம்...’

“இல்லை, ஆங்கி.... அவயனுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கும்?”

ஆங்கி வியப்போடு நோக்கினாள்.

“ஹாவது களவா வந்து இருப்பினமே?”

“ஓமோம்....”

“உங்கடை யூனிவேசிட்டியில் பிள்ளையளே?.....”

“இருக்கும். நீ வா, ஆங்கி! ‘ஹாங்கிங் பிரிச்சக்கு’ப் போவம்.... தொங்கு பாலம், ஆங்கி! மகாவிலிக்கைக்குக் குறுக்கே போட்டிருக்கினம்.... நடக்கேக்கை ஆடும்.”

தொங்கு பாலத்தில் நடக்கும் போது அது ஆடிய ஆட்டத்தில் அவள் பயந்து போனாள்.

“இந்தப் பல்கையள், உடையாதே?”

“உடைஞ்சால் கங்கைக்குள்ளைதான்....”

“போனது போதும்.... திரும்பு பிள்ளை.... எனக்குப் பயமாக இருக்கு... கீழே தண்ணியைப் பார்க்க தலையைச் சுத்தித்து...”

ஆங்கி விரைவாக முன்னே பார்த்துக்கொண்டு நடந்தாள். பின்னால் சிவராசாவும், செல்வியும் வந்தனர்.

“செல்வி...” என முதுகில் இடித்தான்.

“மாமியிட்டை சொல்லவே...?”

“சொல்லன்... பயமே...?”

“மாயி!....”

ஆங்கி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“என்ன பிள்ளை?”

“செல்விக்கு தண்ணியிடாய்க்குதாம், ஆங்கி”

“இஞ்சை பார்... எங்கடை பணையள்... வரிசையாக நட்டிருக்கினம்....”

நேரம் பன்னிரண்டாகிலிட்டது.

“போவம் ஆங்கி! கண்டிக்குச் சாப்பிடப் போகவேணும்....”

“போவம்.... எனக்கும் காலுளையது!”

பூந்தோட்டத்திற்கு வெளியே வந்தபோது ஆங்கி கூறினாள்.

“அது யாழிப்பாணத்தில் இருந்தால் நல்லா இருக்கும். எல்லா மரமும் இருக்கு என்றாய்..... எங்கடை கறி முருங்கையை இங்கினேக்கை காணன்”.

17

கண்டி பஸ்ஸில் ஏறி அமர்ந்தார்கள்.

“இங்கே இருந்து கண்டிக்கு எத்தனை சதம்....”

“பதினெண்ந்து சதம், மாமி”

“கோகேத...?” என்று பஸ் கண்டக்டர் கேட்டான்.

“நுவர துனக்...” என்றான் சிவராசா.

“என்வாம்...? அவன் எங்கே போறியள் என்றே கேட்டவன்? இவன் ஏதோ நுவர என்றான்...”

“நுவர என்றால் கண்டிக்குப் பெயர், மாமி! சிங்களவர் நுவர என்றுதான் அழைப்பர்.....”

‘காருக்கு வைசென்ஸ்
கொடுக்கிறவைக்குத்தானுழைப்பு...’

“ஓ கண்ட தமிழ் ராசாக்கள் ஆண்ட இடம்தானே?”
பஸ் குலுக்கலின்றி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

“எவ்வளவு அருமையான வச.... எங்கடை ஊரிலும் ஒடுகினம்.... குலுக்கிற குலுக்கலிலை சாப்பிட்ட சாப்பாடு வெளியிலை வந்திடும்... அங்கத்தை வச்க்காலைதான் அங்கை இவ்வளவு நோய் நொடி....”

“பொதுவா இங்கை நல்ல வச்க்கள்தான், ஆச்சி! ஆனால் ரோட்டுக்களும் நல்லது. கருங்கல்லும், றப்பரும், தாரும் கலந்து போடுகிறது... அதனாலே ரோட்டுக்களும் நல்லா இருக்கு...”

“எங்கடை ஊரிலை ரோட்டுப் போடச் சொன்னால், ஓவிசிமார் கல்லையும், சீமெந்தையும் வீட்டை வீடு கட்டக் கொண்டு வந்துவிட்டு, மண்ணையும் மக்கியையும் போட்டுத்தானே ரோட்டுப் போடுறவை”

“உபயந்தக் சேட்டையள் வாயாது ஆச்சி... முந்தின ஓவியமாருக்குத்தான் உழைப்பு....இப்ப காசடிக்கிறது என்றால் காருக்கு வைசென்ஸ் கொடுக்கிறவைதான்... ஜம்பது நூறு வாங்கிக் கொண்டுதானே கொடுக்கினம்....”

“உங்களுக்கு இரண்டு முறையாக ‘வைசென்ஸ்’ தரவில்லை என்பதற்காக இப்படிச் சொல்லுங்கோ...” என்றாள், செல்வி.

“உங்குக் கனக்கத் தெரியும்” என்றான் அவன்.

“இங்கையும் ‘வோக்கடா’ பஸ்கள் ஒடுது, மாமி! கண்டிக்கும் போராதனைச் சந்திக்கும் இடையில் ஒடுற பஸ்சிலை ஒருக்கா ஏறிப் பார்க்கவேணும்... குலுக்கலோ...சீற்றுகளை நீலப் பக்கத்திற்குப் போட்டிருக்கிறார்கள்.... ஒரே குலுக்கல்ல... கர்ப்பமும் கலங்கிப்போம்....” என்ற செல்வி ‘டக்’ கென்று உத்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“அதுக்கு நாளிருக்கு....” என்ற சிவராசா, செல்வியைக் கிள்ளினான்.

முகம் சிவந்த அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“வாய் தவறிச் சொன்னா....” என இழுத்தாள். பஸ் மெதுவாக நின்றது.

“இறங்கு, ஆச்சி! கண்டிக்கு வந்திட்டம்....”

“அதுக்குள்ளையோ?....”

ஆச்சி கண்டி பஸ் ஸ்ராண்டில் நின்றபடி கண்டியை நோட்டம் விட்டாள்.

“இதுதான், கண்டியோ?..... இதுவென்ன சிவப்பா ஒரு பெரிய கட்டிடம்..?.”

“இது கண்டி மாக்கற..... சந்தை, ஆச்சி! இலங்கையிலேயே சிறந்த மார்க்கற்....”

“எங்கடை கண்ணாகச் சந்தையிலும் பார்க்கவோ?.....” என்றாள் ஆச்சி.

“கண்ணாகச் சந்தை இதின்றை கால் தூக்குக்கும் காணாது ஆச்சி! இதுக்குள்ளை போனால், ஒரு குடும்பத்திற்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் வாங்கிக் கொண்டு வரலாம். பிறகு வருவம்.... இப்ப பின்னையார் கோயிலுக்குப் போவம் வாருங்கோ.....”

கண்டி வீதியில் நடப்பது ஆச்சிக்கு கஸ்டமாக இருந்தது. குறுக்கும் நெடுக்குமாக மோட்டார் வண்டிகள் விரைந்தன. ஒரு புறம் இருந்து மறுபுறம் போக ஆச்சி தயங்கினாள்.

கண்டிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வந்த போது கோயில் பூட்டப்பட்டிருந்தது. பதினொன்றால் மணிக்குப் பூட்டி விடுவார்களாம்.

ஆங்கி வெளியே நின்று வணங்கினாள். முகத்தில் பூரண திருப்தி நிலவில்லை.

“கடவுளைக் கும்பிடக் கூட நேரகாலம் வைக்கிறார்கள்....” என்று கூறிக் கொண்டாள்.

“பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் இக்கோயிலுக்குப் பெரிதும் வெள்ளிக்கிழமையிலை வருவார்கள், ஆச்சி! வந்து கும்பிட்டு விட்டு... பிராமணாள் கபே... செல்வா கபே... எதிலாவது.....இங்கை ஒரு ஒடைக்கையும் ஒரு கடை இருக்கு.... போய் தோசை சாப்பிட்டு விட்டுப் போவார்கள்....”

“என் அங்கை தோசை கொடுக்கிறது இல்லையே...?”

“அது சிங்களச் சாப்பாடு, ஆச்சி! குழம்பிருக்காது. இலை குழம்தான்.... ஒரு நாளைக்கு உறைப்பு என்றால் எல்லாக் கறியும் உறைப்பாகச் செய்வாங்கள்.... ஒரு நாளைக்கு எல்லாக் கறியையும் இனிப்பாகச் செய்வாங்கள்..... உருளைக் கிழங்கை வெட்டிச் சொதி வைப்பாங்கள்.... வெங்காயத்தையும் கெக்கரிக்காயையும் வெட்டிச் சம்பல் போடுவாங்கள். யாழ்ப்பாணத்துப் பிள்ளையருக்கு எங்கை பிடிக்கும்.... மாட்டிறைச்சியும் இருக்கும்....”

ஆங்கியின் முகம் அருவருப்பால் கருங்கியது.

“இப்ப தமிழ்ப்பிள்ளையரும் மாட்டிறைச்சி சாப்பிடுவினம் மாமி! இவர் யாழ்ப்பாணத்திலை சாப்பிடுவார், மாமி, பிளவுஸ்ஸோ... ஜனதாவோ..... எங்கையோ சாப்பிடுகிறவர்.....”

“என் கோள் மூட்டுகிறாய்?” என்றான் சிவராசா.

“சண்டை பிடிக்காதையுங்கோ?..... எங்கை சாப்பிடுகிறது...?”

“வியன்க்குப் போவமா செல்வி.....”

“அந்தச் சாப்பாடு மாமிக்கு பிடிக்குமா?”

“ஆச்சி எல்லாம் சாப்பிடுவா!”

18

அந்த ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்த போது, தெரிந்த முகங்கள் பல எதிர்ப்பட்டன. புன்னகையால் முகமன் கூறியபடி சிவராசாவும், செல்லியும் உள்ளே சென்றனர். மேல் மாடியில் ஏறிப்போய் ஒரு மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்தனர்.

“நல்ல பளிங்கு, மேசை!” என்றாள் ஆச்சி; “எங்களைப் போல இஞ்சை பலர் சாப்பிட வந்திருக்கின்றன...”

“ஆச்சி, எப்ப வந்தனேங்கள்?” என்றபடி ஒருவன் வந்தான். சிவராசாவுக்கும் செல்லிக்கும் அவனைத் தெரியும். ஆச்சி அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“என்னை.... தெரியதா, ஆச்சி?”

“ஓ.... தெரியது.....நீ சோமற்றை மகனால்லே....?”

அவன் தலையை ஆட்டினான்.

“படிப்பு முடிஞ்கதே?....”

“இல்லை ஆச்சி, இந்த வருஷந்தான் கடைசி....”

“கொய்யா ஒழுங்காக் காக அனுப்புகிறவரோ?.... நீ ஏதோ ஒருத்தியைப் பார்த்து வைச்சிருக்கிறியாம் என்று கொதிச்கக் கொண்டு திரிஞ்சார். நீ தமிழ், வீட்டாரை மறந்து போடாதை.... உன்னை நம்பி குமருகளும் இருக்கு....”

“நான் அப்படி எல்லாம் செய்யமாட்டன், ஆச்சி!” என்றான் அவன்.

‘இஞ்சை

ஆ ன ன யு !
பெண் ன ன யு ம்
க த ந் தி ர ம ா க ப்
ப யு க வி ட் ட து ம்
உப்பிடித்தான் ஏதாவது
வரும்.... வலு
க வ ன ம ா க
இருக்கவேணும், தமிழ்!”
என்று அறிவுரைகள்
கூறினாள், ஆச்சி.
அவன் போய்விட்டான்.

வெயிற்றர்
வந்தான். ஒரு
பேப்பரை மேசையில்
வைத்து விட்டுப்
போனாள்.

‘பசியோடையிருக்கிறம் அவன் நோட்டைக....’

“பசியோடை இருக்கிறும்.....இவன் நோட்டீசு தந்திட்டுப் போறான்....”

“இது நோட்டீசு இல்லை, மாமி! என்ன என்ன சாப்பாடு இருக்குது என்ற மெனு’ இதிலை பார்த்துத்தான் ‘ஒடர்’ பண்ண வேணும்....”

“நீங்க பார்த்து ஒடர் பண்ணி வாற்றுக்கை பசி போயிடும்....” என்றாள் ஆச்சி. வெயிற்றர் திரும்பி வந்தான்.

“கொஞ்சம் தண்ணிதா, தம்பி!”

“வத்துறத?”

“ஒவ் பொண்ட வத்துற துளக் தெண்ட” இது செல்வி.

மூன்று கிளாசிலை குளிர்ந்த நீரைக் கொண்டு வந்து வெயிற்றர் வைத்தான். சிவராசா ‘ஒடர்’ செய்தான்.

“போட்டி ரூ திறி! பிப்பிலைவல் திறி....”

“என்ன சொல்லுறான் பிள்ளை”

“சாப்பாடு கொண்டு வரச் சொல்லுகிறார்....”

“அதுக்கு எதோ சொல்லுகிறானே?

செல்வி சிரித்துக் கொண்டாள்.

“இந்த ‘விஸ்டிலை’ இருக்கிற சாப்பாடுகளுக்கு நம்பர் இருக்குது மாமி! அந்த நம்பரைச் சொன்னால் அந்தச் சாப்பாடு வரும்....”

“எப்ப வருமோ.....” என்றாள் ஆச்சி.

வெயிற்றர் கோப்பைகளையும், கறண்டி, கத்தி, முள்ளுக்கரண்டி என்பனவற்றையும் மேசையில் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

“இதென்ன, இதிலை வைச்சு சமைக்கப் போகிறானே?” என்றாள் ஆச்சி.

“இல்லை, ஆச்சி! இதாலைத்தான் சாப்பிடவேணும்”.

“கறண்டி, கத்தியாலையோ? நல்லாத்தானிருக்கு..... எழும்பு போவம்.... பட்டினி கிடந்தாலும் இதாலை சாப்பிட மாட்டேன்.....”

“அதாலை சாப்பிடாட்டிக் கையாலை சாப்பிடலாம், மாமி! மேக்க எப்பா.... பிங்கபோல்ஸ் தெண்ட.....”

“ஹறி.....”

வெயிற்றர் கோப்பைகளை மூவின் முன் ஒவ்வொன்றாக வைத்து விட்டு, ஒவ்வொரு ரிகுப் பேப்பரையும் – முக்கோண வடிவில் மடித்து – கோப்பையின் கீழ் செருகி விட்டான்.

“இதேன் பிள்ளை?”

“சாப்பிட்டு விட்டு வாய் துடைக்க, மாமி....”

“வாய் கொப்பளிச்சக் கழுவு கிறதில்லையே.....?”

“கழுவலாம்.....” என இழுத்தாள் செல்வி.

நேரம் ஊர்ந்தது.

“என்ன சாப்பாட்டை இன்னும் காணல்லை..... இப்ப தான் உலை வைக்கிறான்களோ.....”

“கொஞ்ச நேரம் செல்லும் ஆச்சி”

“கோப்பைகளைத் தான் சாப்பிட வேணும்!” வெயிற்றர் ஒருவழியாகச் சாப்பாட்டுடன் வந்தான். ஒரு பெரிய தட்டில் ‘பிறைட்டைஸ்’; ஒரு கோப்பையில் முட்டைகளும் குழம்பும்; இன் னொன்றில் வெங்காயச் சம்பல். ஆச்சிக்கு ஓவ்வொன்றையும் செல்லி விளங்கப்படுத்தினான்.

வெயிற்றர் கைகழுவ ‘பிங்கபோல்ஸ்’ கொண்டு வந்து வைத்தான்.

“கை கழுவறதில்லையே?”

“இதுக்குள்ளை கழுவு, ஆச்சி!”

“கையை வைச்சோ..... என்ன குப்பைக் கடையா இது.....” என்று ஒருவாறு கழுவினாள்.

செல்லி பரிமாறினாள்.

வெயிற்றர் ஒரு போத்திலோடை ‘சோசஸ்’ சைக் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

“இதென்னடா சிவப்பா?”

“இது தூள்கூட்டு, ஆச்சி! உறைப்புக் காணாட்டி விட்டுத் தின்னலாம்”

“எல்லாத்தையும் புறம்பு புறம்பாகக் கொண்டு வந்து வைத்தால் நாங்களே சமைச்சீச் சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாம்.....”

மு வ ரு ம்
சாப்பிட்டனர்.

“என்ன பிள்ளை
கொறி கிறாய்.....
நல்லாத்தானே
இருக்கு..... போட்டுச்
சாப்பிடு.....நீ என்ன
தம்பி, அவளைப்
பார்த்துக் கொண்டு
சாப்பிடாது
இருக்கிறாய்.....
சாப்பிடுங்கோ.....
சாப்பிடுகிற வயதிலை
இப்படியேய
சாப்பிடுகிறது....ம்...ம்
சாப்பிடுங்கோ.....
பிள்ளை, அந்தத் தூள்க்
கூட்டை இப்படி ஒருக்கா
எடு.....”

‘கோப்பையைத்தான் சாப்பிடவேணும்...’

19

மதியச் சாப்பாடு ஒரு விதமாக முடிந்தது.

“டெகேட் என்ன சாப்பிடுவம், செல்லி?” எனக் கேட்டான், சிவராசா.

“இன்னும் சாப்பிடுகிறதோ.....? வயித்திலை இனி இடமில்லையா.....?” என்றாள் ஆச்சி.

“இல்லை, மாமி! ஏதாவது ‘டெகேர்’ சாப்பிடுவம்..... புருட் செலட் எடுப்பியுங்கோ!”

“அது என்ன, பிள்ளை.....?”

“எல்லா வகைப் பழங்களையும் வெட்டிப் போட்டுச் செய்தது.... நல்லாயிருக்கும்”

வெயிற்றர் வழக்கத்தின்படி சற்று நேரம் கழித்துக் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

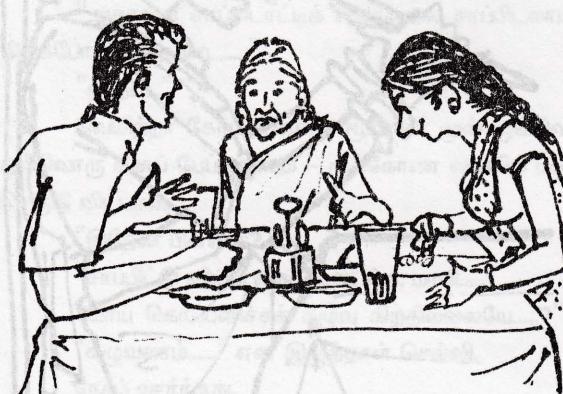
“இது எங்கடை கோயில்களில் கொடுக்கிற பஞ்சாயிர்தம் எல்லோ? இதையே இருஞ்செய்னை மாத்தி விக்கிறான்கள்” என்றாள், ஆச்சி வியாட்டி. “அது என்ன மாதிரி இருக்கும்.... இதுக்குள்ளை ஒரே பய்பாப் பழமும் அன்னாசிப் பழமுந்தான்.....”

சிவராசாவும் செல்லியும் ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

வெயிற்றர் ‘பில்’ ஸைக் கொண்டு வந்து வைத்தான். சிவராசா ஒரு பதினெண்நால் ரூபாவைக் கொடுத்தான். மிகுதி எழுபத்தைந்து சதுத்தைக் கொண்டு வந்து தட்டில் வைத்தான், வெயிற்றர்.

“முன்றுபேர் சாப்பிட்ட இவ்வளவு காக் செலவோடா?” என்று எங்கில் போனாள், ஆச்சி.

“அது ஸை என்ன உப்பிடுத்தான்” என்றாள் சிவராசா.

‘சாப்பிடுகிற வயதிலை...’

“எல்லாம் ‘சோ’ தான்..... வயிராறாத சாப்பாடு.....! உதுக்கு போய் இவ்வளவு சிலவழிக்கிறதே? உப்பிடித்தான் எல்லாரும்..... மூன்று பேர் ஒருக்காகச் சாப்பிடப் பதினைந்து ரூபா என்றால் கதி என்ன? ஒரு பெரிய குடும்பத்துக்கு இவ்வளவு காசைக் கொண்டு விருந்து வைக்கலாம்.....”

“சத்தம் போடாதை, ஆச்சி!”

“நான் ஏன்றா சத்தம் போடுறன் உது அதிகந்தான்....”

“சரி, போவம், மாமிய....” என எழுந்தாள் செல்வி. சிவராசாவும் எழுந்தான்.

“உந்த எழுபத்தெந்து சத்ததை எடன் ராசா...”

“அது ‘ரிப்ஸ்’ ஆச்சி..... நீங்க வாங்கோ....” என்றான் மகன்.

ஆச்சிக்கு நல்லை நாகரீகம் புரிபவில்லை. மனிதன் யந்திரம் போல, வெளிப்பகட்டில் வாழ்விறான் என்பதை அந்தக் கிழவி உணரவில்லை. எல்லாவற்றிலும் கல்வைக்கு உதவாத பழக்க வழக்கங்களை ஏற்படுத்தித் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்கிறான் என்பது அந்தக் கிழவிக்கு எங்கே புரியப் போகிறது?

மூவரும் வீதியில் இறங்கினர். வீதியின் கலகலப்பு ஆச்சியின் மனதை வேறு வழியில் திருப்பியது.

“இனி எங்கை.....?”

“தலதா மாளிகைக்குப் போவம், ஆச்சி! பெளத்தர்களின் புனிதமான கோயிலது... புத்திரின் தந்த தாது அங்கு தான் இருக்கிறது. பழையதோர் வாழ்வின் இனிமையை நினைவு படுத்த தும் சின்னமது”.

தலதா வீதியில் நடந்து போனார்கள். கண்டி நகரின் பரபரப்பை ஆச்சி கண்டாள். ஏனோ மனிதர்கள் மிக வேகமாக இயங்கி கொண்டிருந்தார்கள். பஸ்கள் உறுமிக் கொண்டு விரைந்தன. மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் இடித்து மோதிக் கொண்டு விரைந்தார்கள்.

‘இது எங்கடை கோயில்களில் கொடுக்கிற பஞ்சாமிரதம்...’

“இங்கை பல சாதியனும் வசிக்கினாம்” என்றாள் ஆச்சி.

“ஓம்.....சிங்களவர், தமிழர், மலைநாட்டுத் தமிழர் எல்லாரும் உள்ளனர், ஆச்சி. மலைநாட்டிலேயே மிகப் பெரிய நகர் இது.... இது ஒரு சந்தை நகர்....அழகு நகரும் கூட.... ஏராளமாக வெளிநாட்டார் இங்கு வந்து செல்வர், ஆச்சி! ‘பெரகாரா’ நடக்கும்போது வந்து பார்க்க வேண்டும்..... நூற்றுக் கணக்கான யானைகள் பவனிவர, ஆலவட்டங்கள், குடைகளுடன், தாள வாத்தியங்கள் முழங்க, பழைய பண்பாட்டின் இனிமை கண் முன் நிற்கும் ஆச்சி....”

“உசிரோடு இருந்தால் அடுத்த முறை பார்ப்பம்” என்றாள் ஆச்சி; “என்ன பிள்ளை பிண்ணடிக்கிறாய். கால் நோகுதே....?”

“இல்லை, மாமி புதுச் செருப்பு..... அதுதான் காலை வெட்டுது....”

“இவையனுக்குச் செருப்பு வாங்கிறதுக்கு மட்டுமே எங்களுக்குச் சம்பளத்தில் ஒரு ‘அலவன்ஸ்’ தரவேண்டும்....” என்ற சிவராசாவை பொய்க் கோபத்தோடு பார்த்தாள் செல்வி.

“இப்படிக் கவனமா, இந்தப் படியிலை ஏறுங்கோ..... இது தான் கண்டு ஏரி” என்று காட்டினான் சிவராசா.

“சமுத்திரம் போல இருக்கு....” என்றாள் ஆச்சி.

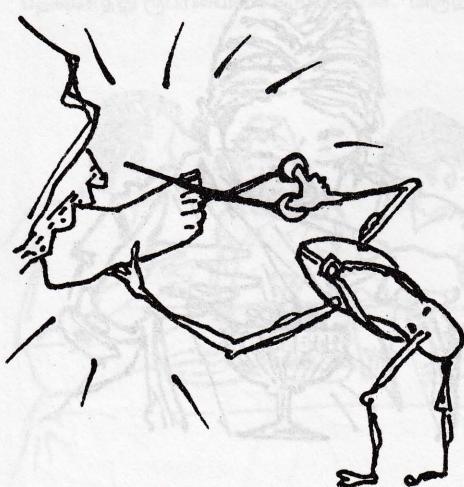
கண் முன் பரந்து கிடந்த நீர்ப்பரப்பை ஆச்சி பார்த்தாள். நிர்க்கலனமாக நீர் பரந்து கிடந்தது. ஏரிக்கரையோரம் முழுவதும் வாகைமரங்களும் வேறு

பல மரங்களும் உயர்ந்து வளர்ந்து நிழல் பரப்பி நின்றன.

“உந்தக் கரையோரச் சுவரைப் பார்த்தாயா.... எப்பிடிக் கட்டியிருக்கிறார்கள்.”

“தாமரை இதழ்களைத் தொடர்ந்து அடுக்கியது போலக் கட்டியிருக்கிறது....! தாமரையும் யானையும் சிங்கள் கட்டிடக் கலையில் முக்கிய இடம் பெறுவன....., யானைச் சிற்பம் பொறிக்காத கட்டிடங்களே இங்கில்லை.”

“கண் டி நகருக்கு இந்த ஏரிதான் அழகைக் கொடுக்கிறது” என்றாள்.

‘புதுச் செருப்பு காலை வெட்டுது’

செல்வி. “இந்த ஏரியைக் கண்டியை ஆண்ட கடைசித் தமிழ் மன்னன் விக்கிரமராசசிங்கன் கட்டினான் தனது தேவிமார் நீராடுவதற்காக”.

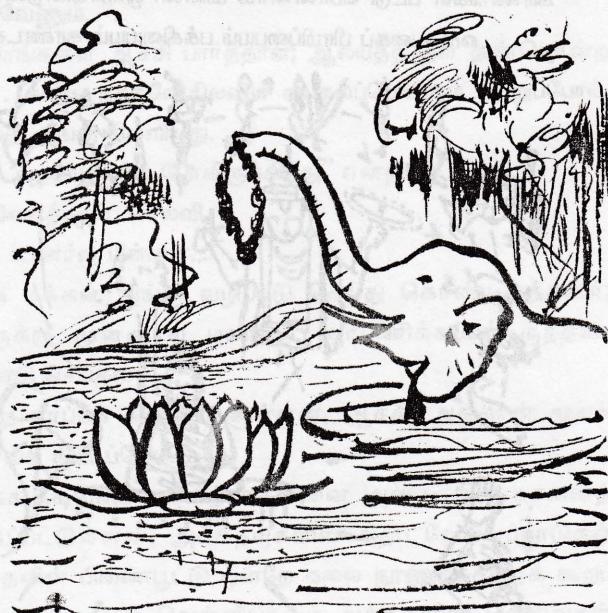
“தேவிமார் நீராடுவற்காகக் கட்டவில்லை. கோயிலும் குளமும் அடுத்தடுத்து இருக்கக் கட்டுவது தமிழ்ப் பண்பு..... தலதா கோயிலைக் கட்டிய மன்னன் ஏரியையும் கட்டினான்.....” என்றான் சிவராசா.

“அதென்ன ஏரிக்கு நடுவிலை ஒரு கட்டிடம்?” என்றான் ஆச்சி.

“அது நீராழி மன்டபம்.....” என்றான் சிவராசா.

“விசரானவையைக் கொண்டு போய் வைக்கிறது.....” என்று கோபத்தில் முனுமுனுத்தாள், செல்வி.

“அப்ப நாங்க இரண்டு பேரும் அங்கை போவம்.....” என்றான் சிவராசா. செல்வி சிரித்தாள்.

‘தாமரையும் யானையும்’

20

“அதுதான் தலதா மாளிகை!” என்று எதிரே சுட்டிக் காட்டினான், சிவராசா.

“மாளிகையா.....?”

“புத்த கோயில், மாமி! புத்தாது புனித தந்தங்களில் ஒன்று இங்கு உள்ளது..... அதனால், மிகவும் பக்திக்குரிய கோயில்.....”

ஆங்கி கோயிலை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

பழைய பண்பாட்டின் அழிவுறாச் சின்னம்!

தாமரை இதழ்களை அடுக்கியது போன்ற மதிற் சுவர் கோயிலைச் சுற்றி அமைந்திருக்கிறது. அதற்கு அப்பால், எழிலோடும் ஆழ்ந்த அமைதியோடும் உயர்ந்து நிற்கின்றது, தலதா மாளிகை. என்கோண வடிவில் மாளிகையின் கூரைகள் அமைந்திருக்க, அவற்றின் உச்சிகளில் தூப கலசங்கள் ஒளிக் கிரணங்கள் பட்டு பொன்னாய் மின்னி ஒளிர்கின்றன.

வா, வகைப் பிரமிப்பையும் பக்கியையும் காண்டக் கூடிய மாளிகை அது.

‘கிருஷ்ணரின் அவதாரந்தான் புத்தர்....’

ஆ ச சி
க ர ந் க ள ள க
குவித்தாள்.

“கண்ணா”
என்றாள்.

“இது புத்த
கோயில், ஆங்கி”

“கிருஷ்ணரின்
அவதாரந்தான்,
புத்தர்....” என்றாள்,
ஆங்கி: “புத்த
கோயில் களில்
இந்து
கடவுள்களும்
இருக்கினம்
தானாமே?
முருகன்.....
விஷனு”

மூலரும் ஆலயத்தை நோக்கி நடந்தார்கள்.

கோயிலுக்கு முன்னால், மலர், பழம், சாம்பிராணி எனும் பூசைப் பொருட்கள் விற்கும் சிறிய கடைகள்.

“பூ வாங்குங்கோ.....” என்றாள் செல்வி.

சிவராசா வாங்கிக் கொண்டான்.

தலதா மாளிகையின் படிகளில் ஏறும் போது ஆங்கி கேட்டாள்.

“தமிழாக்கள் உள்ளே போகலாமோ, ராசா”

“எவரும் போகலாம் ஆச்சி! சமய வேறுபாடுகள் இங்கு கிடையாது....”

படிகளில் ஏறி, வலதுபறம் திரும்பும் படிகளில் ஏறினர்.

“இது சந்திர வட்டக் கல் ஆச்சி! இங்கு தேய்ந்து மங்கி விட்டது

அநூராதபுரத்தில் பலவிடங்களில் தெளிவாகக் காணலாம்....”

“நீ சேட்டைக் கழுட்டாமல் வாறாய்”.

சிவராசா நகைத்தான்.

“யாழ்ப்பாணத்துக் கோயில்களில்தான்; சேட்டைக் கழுட்ட வேணும், ஆச்சி! வேறிடங்களில் அப்படி இல்லை..... உடை மாறிவரும்போது பண்பாடு சிறிது தளர்த்தான் வேணும்...”.

சிற்ப, சித்திரங்களை ஆச்சி பார்த்தான்; ஆலயத்தினுள் தண்ணென்ற குளிர்ச்சி நிலவியது. கண்டு நகரிலே நிலவிய கலகலப்பெல்லாம் அற்றுப்போய், இனிமையான அமைதி அங்கு நிலவியது.

“இங்கிருந்து அழவேண்டும் போலிருக்கிறது” என்றாள், ஆச்சி.

“மாபி” திகைத்தாள், செல்வி.

“அப்படி ஒரு உணர்வு பின்னள....”

அமைதியாக மக்கள் அங்கு வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தனர்; கர்ப்பக்கிருகங்களுக்கு முன்னால் மலர்கள் அர்பணிக்கப்பட்டிருந்தன. அமர்ந்திருந்து வழிபாடு செய்தனர்.

“இங்கு ஆறு கர்ப்பக் கிருகங்களுள்ளன, ஆச்சி! அதுதான் மூலக் கர்ப்பக்கிருகம். வாங்க கிட்டப்போவம்.”

அக் கர்ப்பக்கிருகத்தின் வாயிற் கதவினை அண்டி இரு யானைத் தந்தங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன; அக்கதவுகளின் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் தாமென்ன? அக்கதவின் பிணையூட்டு ஒன்றே கலை நூற்றுக்கத்தைக் கூறப் போதுமானது. பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் அக்கதவின் நெளிவுகள் இழைக்கப்பட்டிருந்தன.

“இந்த அறைக்குள்தான், புத்தரின் தந்தம் இருக்கிறது, ஆச்சி! உள்ளே வெள்ளியேசை ஒன்றுண்டு! அதன் மேல் தங்கத்தால் செய்த ஒரு பெட்டி ஏழு அடுக்குகள் கொண்டது.....”

“எங்கடை அடுக்குப் பெட்டிகள் போலவே.....?”

“இல்லை ஒரு பெட்டியினுள், இன்னொரு பெட்டியாக.....! ஆக நடுவிலுள்ள ஏழாவது பெட்டியில்தான் புனித தந்த தாது இருக்கிறது.....”

“இப்பு அதைக் காட்டமாட்டினாயோ?”

“விசேஷ நாட்களில்தான், பார்க்கலாம்.”

“போவம், மாமி! ” என்றாள் செல்வி.

ஆங்கி வணங்கிவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

“மீனுக்குப் பொரி வாங்குங்க.....” என்றான், வாசலில் நின்ற ஒருவன்.

“மீனுக்கு பொரியோ?”

“நாங்க பார்த்த ஏரியிலே, ஏராளமான மீன்கள் இருக்கு..... ஒருவரும் பிடிக்கக் கூடாது. சாப்பாடு போடுவார்கள் அதுதான் பொரி வாங்கிப் போட்டாம்.....”

“பொரியை வாங்கன். நாங்களும் போடுவம்” என்றாள் ஆங்கி.

மீனுக்காக வாங்கிய பொரியில் சிலவற்றைத் தன் வாய்க்குள் போட்டபடி செல்ல நடை நடந்தாள், செல்வி.

‘இப்பு வீட்டை போவம்.... கொஞ்ச நேரம் படுத்து நித்திரை கொண்டு

விட்டு
பின்னேரம்
பல்களைக்
கழகத்தைச்
கற்றிப் பார்ப்பம்.
ஆங்கி!’

கண்டியிலிருந்து பேராதனைக்குச் செல்கின்ற பஸ்ஸில் ஏறிப் புறப்பட்ட போது ஆங்கி கூறினாள்.

“எங்கடை பக்கத்து பஸ்கள் அவ்வளவு மோசமில்லை”

‘மீனுக்குப் பொரியோ....’

21

நோத் எண்டிலிருந்து கிந்தக்கலை மட்டும் மூவரும் நடந்து சென்றார்கள். இனிமையான மாலை; அந்த நீண்ட நடை பல்கலைக்கழகத்தின் கட்டடங்களை முழுமையாக ஆச்சிக்குக் காட்டிலிட்டது.

“இது விஜயவர்தனா ஹோல், ஆச்சி! மாணவர் விடுதி, இது.... இங்கு இருக்கின்ற விடுதிகளுக்குள் எல்லாம் பெரியது புதிய கட்டடம். ஆயிரம் மாணவர்களுக்கு மேல் இருக்கிறார்கள்.....”

கலகா வீதியின் வஸப்புறத்தில் அமைந்துள்ள விஜயவர்தனா மண்டபம் பெரும் கோட்டை போல் உயர்ந்து நின்றது.

“எவ்வளவு பெரிகு...?” என வியந்தாள், ஆச்சி.

“இது ஐயத்திலகா மண்டபம், மாமி இங்காலை இருப்பது ‘சயன்ஸ் புளொக்’ ஆச்சி செல்லி காட்சிய கட்டடங்களைப் பார்வையிட்ட படி நடந்தாள்.

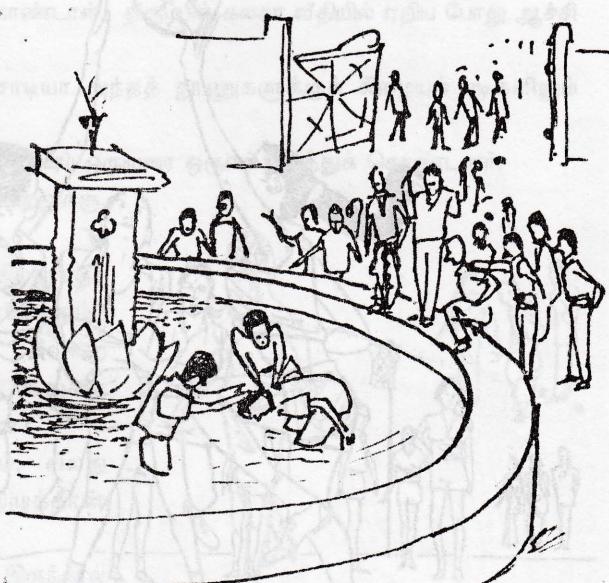
“இதென்ன, பின்னை, நடு ரோட்டிலை ஒரு சிறு குளம்....”

“இது சந்தியில் அழகிற்காகக் கட்டியது, மாமி! ஆனால் இதுக்குள்ளை இதாவை போறவர்களைத் தூக்கி கிடைக்கும் போகிறான்கள்—”

“எங்களையுமோ?”

“சுக்கி.....

புதிதாக மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்ததும், பழைய மாணவர்கள் அவர்களை ‘றாக்’ பண்ணுவார்கள், வெருட்டுவார்கள்.... சொல்லுவார்கள். இதுக்குள்ளையும் தூக்கிப்போட்டுக் குளிப்பாட்டுவார்கள்.”

‘குளிப்பாட்டுதல்’

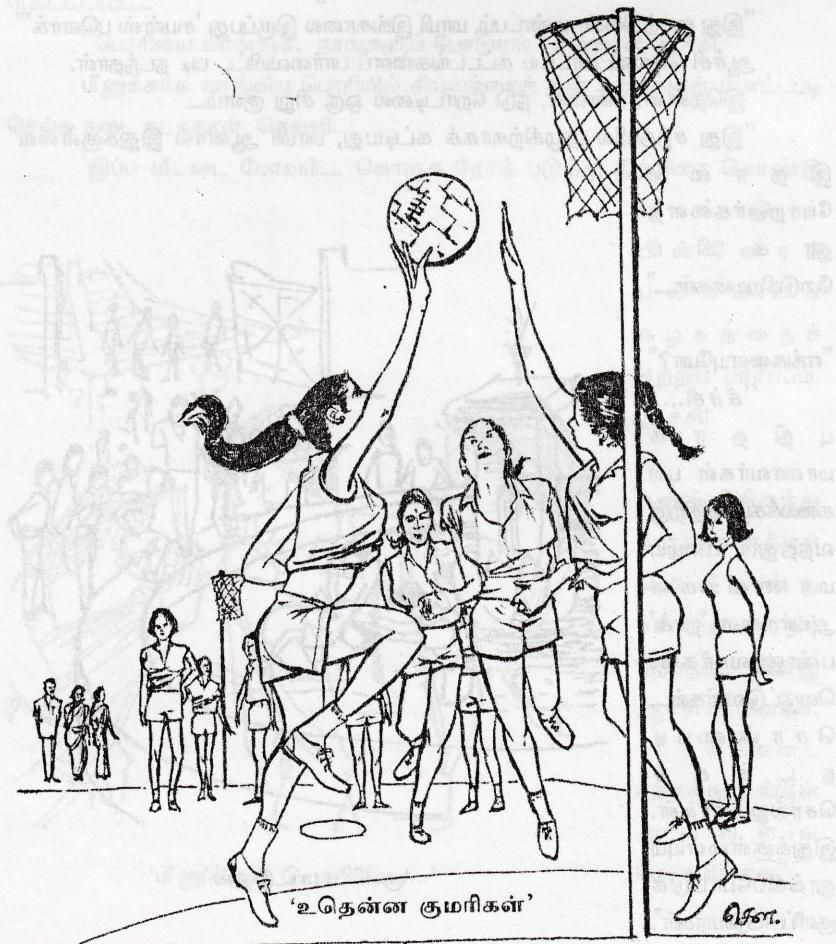
“ஓ..... கேள்விப்பட்டனான். எங்கடை கந்தையற்றை மோன் மூன்றாம் நாத்து ஒடிவந்தான்..... அவனைச் சவர்க்காரத்தைச் சாப்பிடச் சொன்னாங்களாம்”

“சவர்க்காரத்தை மட்டுமே? அவங்கள் செய்யிற கொடுமை.....பெரும் பாவம்...” என்றான் சிவராசா.

“நீங்களும் முந்திக் செய்தனீங்கள் தானாமே?” என்றான் செல்வி.

பல்கலைக்கழகத்தின் விளையாட்டு மைதானம் அற்புதமானது: எல்லாவகை விளையாட்டுக்களுக்கும் இடமுண்டு. பல மாணவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இதென்ன, குமரிகள் அரைக் காற்சட்டையோடை விளையாடுகிறாளவே?” என்றான் ஆங்கி.

“இங்கே அப்பிடித்தான், ஆச்சி!”

“உதுவும் படிப்பிக்கிறவையே?”

அருணாச்சலம் மண்டபத்தைத் தாண்டி நடந்தார்கள்.

பல மாணவர்கள் வந்தும் போய்க் கொண்டும் இருந்தார்கள். பல்வகை உடைகள்; பல்வகை அலங்காரம்; ஆச்சி நன்கு பார்த்தார்கள்,

“உதென்ன யிள்ளை! இந்தப் பொடிச்சி இப்படிச் சட்டை போட்டுக் கொண்டு எல்லாம் தெரியது....”

“அது ரைட்ஸ்கேட், மாமி”

“சிவ சிவ” என்றாள் ஆச்சி.

கலை மண்டபத்திற்கு முன் வந்தார்கள். பாம் மரங்கள் முன்னால் வளர்ந்திருந்தன. சிங்களக் கட்டிடக் கலையின் சிறப்பைக் கூறிக் கொண்டு கலைமண்டபம் நின்றது.

“இது கலை மண்டபம் ஆச்சி, வகுப்பறைகள், நூல் நிலையம், சென்ட் புளைக் எல்லாம் இங்குத்தான் இருக்கு. உலகிலேயே அழகான குழலில் அமைந்த பல்கலைக்கழகம் இது ஒன்று தான். இங்குள்ள நூல் நிலையம் ஆசியாவிலே சிறந்தது” ஆச்சி.

கலைமண்டபத்திற்கு பக்கத்தால் இறங்கிய படிகளில் இறங்கினர்.

“சென்ட் மண்டபத்தை மாயிக்கு காட்டுவும்” என்றாள் செல்வி.

சென்ட் மண்டபத்தை மாலை வேளையில் மாயிக்குக் காட்டவந்த தவறை அவள் உடன் புரிந்து கொண்டாள். திரும்பிக் கலகா வீதியில் ஏறிய போது ஆச்சி கேட்டாள் -

“என் சோடி சோடியா அந்தத் தூணுகளுக்குக் கீழையும் படிகளிலும் இருக்கினம்.....?”

சிவராசாவும் செல்லியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“கம்மா கதைக்கிறதுக்கு,

ஆச்சி”

“கம்மா கதைக்கிறதுக்குச்
சோடியாயே வரவேணும்?
கதைக்கிறதுக்கும் வேறை
இடமில்லையே? உதுகள்
கலியாணம் செய்யுங்களோ?”

‘சிலது செய்யும், சிலது
செய்யாது’ என இழுத்தான்
சிவராசா.

“இப்பிடி இஞ்சை இருந்தால்
உதுகளின்றை படிப்புக்
கெட்டெல்லே போகும்....” இது
ஆச்சி.

‘உதென்ன உடுப்பு’

“கெட்டுப் போறதுமுன்னு ஆச்சி! உப்பிடித் திரியறதுகள். ‘பெஸ்ற் கிளாசி’லை பாஸ் பண்றதும் உண்டு”

‘உப்பிடித் திரிஞ்சுப் போட்டுப் பாஸ் பண்ணுங்களே?’

“ஒமெண்ண இங்கத்தை சீர்க்கேடுகளைச் சொன்னால் நான் முழுதாகச் சொல்லலாம், ஆச்சி. ஒரு நாளைக்குச் சொல்லாமலே விடப்போறன்.”

நேராகச் சென்ற வீதி, ஓரிடத்தில் முழங்கை வளைவாக வளைவுறுகின்றது.

“இதுதான், கிள்ளிங் பெண்ட” என்ற செல்வி, சிவராசாவைப் பார்த்தாள். ஆச்சி கவனிக்கவில்லை.

“இந்த உயரத்திலை இருக்கிறது ஜேம்ஸ் பீரிஸ் விடுதி..... அதுக்குமேலை இருக்கிறது மாக்கஸ் பெர்னான்டோ ஹோல். நான் அங்கைத்தான் இருந்தனான் ஆச்சி!”

ஆச்சி நிமிர்ந்துப் பார்த்தாள்.

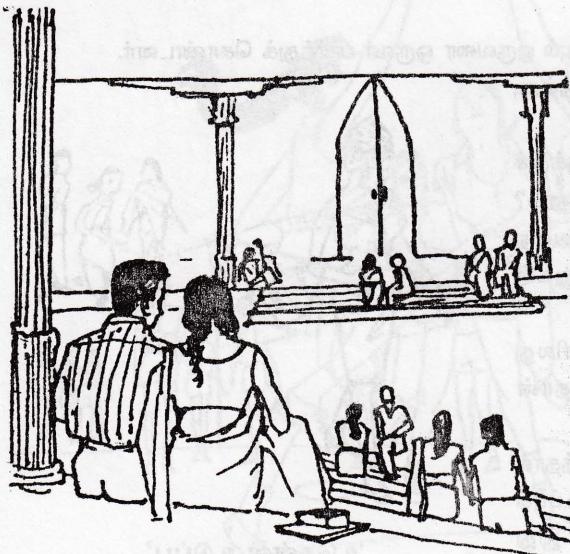
“உதிலை எப்படி நாலு வருஷம் ஏறி இறங்கினாயோ?....” என்றவள் திரும்பிப்பார்த்தாள். கிள்ளிங் பெண்ட் என்ற அந்த வளைவின் கீழ், ஒரு சிறு குளம் தெரிந்தது.

“உது என்ன குளம், பிள்ளை! இதுக்குள்ளையும் பொடியன்களைத் தூக்கிப் போடுகிறவன்களே...”

“அது ஒரு சின்னக் குளம், மாமி! இறங்கிப் போனால் ஒரு சின்னப் பூந்தோட்டம் போலிருக்கும்....”

“அப்ப போவும்”

“இப்ப அதுக்குள்ளை போறது சரியில்லை, மாமி! அங்கை முந்திப் பார்த்தம் அதைப் போல இருப்பினம். அதைவிட மோசமாயும் இருப்பினம். நீங்க வாங்கோபோவும்.”

‘சோடி சோடி யாக....’

“எனிய இடம், உந்துப் பெ பா ம் பி ன எ ப் பிள்ளையளை இனிமேல் இங்கை படிக்க விடக்கூடாது. கெட்டுப் போங்கள்”

‘எல்லாரும் அப்படியில்லை, மாமி நல்லதுகளும் இருக்கு...’

ஹில்டா ஒபயசேகர மண்டபம் அடுத்து அவர்கள் கண்களில் பட்டது; அது ஒரு பெண்கள் விடுதி. அந்த விடுதிக்குப் பின்னால் மகாவிக் கங்கை மென்நை பயில்கின்றது.

ஹில்டா மண்டபத்திலிருந்து பெண்கள் பலர் கலகா வீதிக்கு வந்தார்கள். அப்போது 'கூய்' என்றொரு சத்தம் எழுந்தது.

"பெண்டுகளா எங்கை போறியள்?"

"நாங்களும் வரவே?"

"கூ.....கூ.....கூய்...."

ஆச்சி ஒரு கணம் திகைத்துப் போனாள்.

"ஒன்றுமில்லை, மாமி! இப்பிடித்தான் சத்தம் போடுவாங்கள், பெண்கள் போகேக்கை இந்த மாணவர்கள் இப்படித்தான்...."

"அறுந்த படிப்பு" எனத் திட்டினாள் ஆச்சி. "நீயும் இப்படித் தானே இருந்தனே?" என்று சிவராசாவைக் கேட்டாள்.

"சீ.....இல்லை...." என்றான் சிவராசா.

"பச்சைப் பொய்..." செல்வி.

திருமிலி வீடு வந்து சேர்ந்த போது, ஏழு மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

"இதுதான் பல்கலைக்கழகமா?" என எமாற்றத்தோடு கேட்டாள் ஆச்சி.

"இது ஒரு பங்கு, ஆச்சி"

செல்வி தங்கியிருந்த வீட்டுக் குடும்பத்தினர் அவனையும் அங்கு சாப்பிடுப்படி வற்புறுத்தினர். சாப்பிடும் போது ஆச்சி கேட்டாள்.

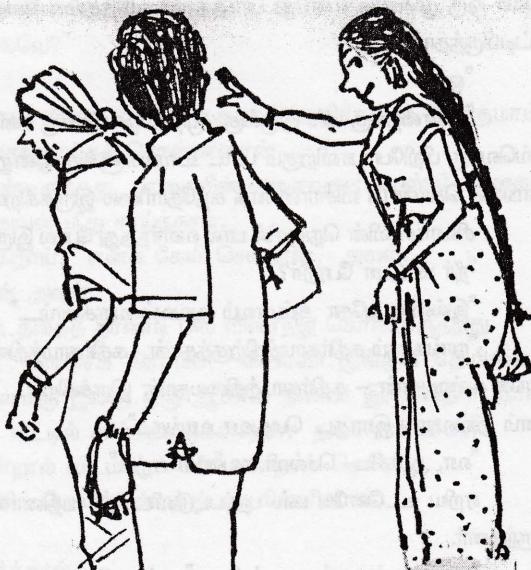
"நாளைக்குக் கதிர்காமத்திற்கு எத்தனை மணிக்குப் புறப்படுகிறது?....."

"கண்டுபிலிருந்து
ஒன் பத்தர
மணி க்குக்
கதிர்காமத்திற்கு
நேரே பஸ்..."

செல்வி
ஏக்கத்தோடு
சிவராசாவைப்
பார்த்தாள்.

"நீயும் வா,
பிள்ளை...." என்றாள்,
ஆச்சி.

செல்வியின்
முகத்தில் மலர்ந்தது
தாமரையா?

'இதுதான் கிஸ்லிங் பெண்ட'

22

ஓன்பதரைக்கு வாவேண்டிய பஸ், பத்து மணியாகியும் வரவில்லை. ஆச்சிக்கு அலுத்து விட்டது.

“இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு என்னைக் கடப்பிட்ட அப்பன், கடைசி நேரத்திலை ஏழாத்தி விடுவானோ?” என்றாள்.

“அப்படியில்லை, மாமி கெதியிலை பஸ் வந்திடும்...” என்று ஆறுதல் கூறினாள், செல்வி.

சிவராசாவிற்கும் திகைப்பாக இருந்தது: ‘எங்களை விட்டிட்டு பஸ் போயிட்டுதோ?’

திரும்பும் ஒரு தடவை விசாரணைக் கந்தோலில் விசாரித்தான்.

“மொனவது....?” அங்கிருந்தவன், சிங்களத்தில் கேட்டான். சிவராசாவிற்கு அவ்வளவு தூரம் சிங்கள மொழி பிச்சியில்லை.

“கதிர்காம பஸ் ஆவ நத்தி” என்று கேட்டான்.

“ரு டே நோ பஸ்” என்றான், அவன் ஆங்கிலத்தில்.

“இன்றைக்கு பஸ் இல்லையோ?”

சிவராசாவிற்கு எல்லாமே ஒரு கணம் சூழன்றது போலிருந்தது. திகைத்துப் போய் நின்றான்.

“தம்பி, கதிர்காமத்திற்கே?” யாரோ ஒருவர் கேட்டார். அவன் அவனைப்பார்த்தான். அவர் ஒரு முஸ்லிம் என்பது பார்த்ததும் புரிந்தும். லெஞ்சியை மடித்துத் தலையில் கட்டியிருந்தார்.

“ஓம்”

“இன்றைக்கு பஸ் இருக்கு. முந்தி ஒவ்வொரு சனிக்கிழையும் பஸ்! இப்போது ஒவ்வொரு பிறிபோயாவிற்கும் பஸ்... உவங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு விசாரணைக் கந்தோலை இருக்கிறான்கள்.....” என்றார், அவர்.

சிவராசாவின் நெஞ்சில் பால் வளர்ந்தது போல இருந்தது.

“நீர் மட்டுமா போற்ற?”

“இல்லை அதோ அம்மாவும் அவையும் வருகின்றன....”

“நாங்களும் கதிர்காமத்திற்குத்தான். கதிர்காமத்திலை கடை வைச்சிருக்கிறும் நாங்க கண்டிதான் – கதிர்காமத்திலைதான் இருக்கிறும் அதோ பஸ் வருகுது வாங்க சனம் அவ்வளவு இராதுட மெதுவா வாங்க...”

“வா, ஆச்சிட செல்வி கவனமா ஏறு”

ஏறிய உடனேயே பஸ் புறப்பட்டுவிட்டது. பதினான்கு பிரயாணிகள் பஸ்லில் இருந்தனர்.

“எனாம் பஸ் வரச் சுணாமியது” என்று கேட்டாள் ஆச்சி.

“தெரியவில்லை. கிழமையிலை ஒரு நாளைக்குதான் கண்டியிலிருந்து கதிர்காமத்திற்கு பஞ்சாம் ஆச்சி! நல்ல காலம் இன்றைக்குப் பிரிப்போயா பஸ் இருந்தது”

“முருகன்றை அருள்” என்றாள் ஆச்சி.

“இந்த பஸ் இல்லாட்டில் என்ன செய்யிற்று?” என்று கேட்டாள் செல்வி.

“றையிலில் போகலாம். கண்டியிலிருந்து பண்டாரவளை மட்டும் றையிலில் போய். பிறகு அங்கிருந்து கதிர்காமத்திற்கு பஸ்ஸிலை போகவேணும்....”

“இப்பு இந்த பஸ் எதாலை போகும்?” என்று கேட்டாள் ஆச்சி.

“கண்டியிலிருந்து கம்பளை, புசல்லாவை, நுவரெலியா, வெலிமடை, பண்டாரவைலை, வெல்லவாயா, திசைசமாறகம் என்பனவுடாகக் கதிர்காமத்திற்குப் போகும்....”

“பண்டாரவைலையிலைதான் சீனியற்றை நடுவிலாள் இருக்கிறாள். உந்த இடங்களில் எல்லாம் நின்று நின்றே போகும் எல்லாம் பார்க்கலாம் என்ன? பெரிய பெரிய மலைகளுக்கு மேலாலை எல்லாம் போகுமே பயில்லையே...?”

“என்ன, பயமென்ன? போகிற வழிகளிலே ஒரே தேயிலைத் தோட்டங்களும், றப்பர், கொக்கோத் தோட்டங்களும் இருக்கும். வளைந்து வளைந்து செல்லும் வீதிகள்..... ஒரே குளிராயும் இருக்கும்....”

“சரியாக் குளிருமே?.....” ஆச்சி.

“அப்பிடி இல்லை ஆச்சி!”

“பஸ் எத்தனை மணிக்குக் கதிர்காமத்திற்குப் போகுமாம்?” என்று கேட்டாள் செல்வி.

“இராவு எழுரை, எட்டுக்குப் போகும், என் செல்வி?”

“இப்பிடியே அங்வளவு நேரமும் இருக்க வேணுமா?.....”

“இல்லை..... வேணுமானால் மழயில் படுமன்”

“மாமியிட்டை சொல்லவே?”

“என்ன, பிள்ளை?”

“ஒன்றுமில்லை, மாமி! இராவு எட்டுக்குத்தான் கதிர்காமம் போகுமாம். மத்தியானம் சாப்பிட ஏதாவது வாங்கச் சொன்னனான்.....”

பஸ் விரைந்து கொண்டிருந்தது. பாதையின் வளைவுகளில் பஸ் வேகமாகத் திரும்பியபோது, செல்வி அவன் மீது சாய்ந்தாள்.

“ஏன் செல்வி, சாய்கிறாய்?” எனக் கேள்வி செய்தான், அவன்.

“ஆசை.....” என்றாள் அவன்.

கெலவூயா என்ற இடத்தைத் தாண்டி பஸ் விரைந்து கொண்டிருந்தது.

“கெவி ஓயா ஒரு, முஸ்லீம் கிராமம், செல்வி! இங்கும் தேயிலைத் தோட்டங்கள் உள்ளன. எனக்கு இங்கு ஒரு ஆசிரிய நண்பர் இருக்கிறார் ஷாலி என்று பல முறை அவர் வீட்டில் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். நல்ல நண்பர்.....”

“ஒசிச் சாப்பாடு என்றால் விடமாட்டீர்கள்” என்றாள் செல்வி

அவன் அவன் முதுகில் பொய்க்கோபத்துடன் கிள்ளினான்.

“ஆ..... !”

ஆச்சி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“மூட்டை.....” என்றாள் செல்வி.

“சிவராசாவின் கையிலோ?” என்று சிரித்தாள் ஆச்சி.

23

“நீங்கள் முன்னால் வரவேற்ற வேண்டும்”

கம்பளை நகரில் பஸ் வந்து நின்றது. மிகச் சிறிய தோட்ட நகர் கம்பளை. மகாவலி கங்கையின் இடது கரையில், நாலா புறமும் மலைத் தொடர்கள் உயர்ந்து நிற்க, அமைதியோடு வீற்றிருக்கின்றது கம்பளை. தாழ்ந்த கூரைகளையுடைய கடைத் தெருக்களும், உயர் கூரைகளையுடைய கடைத் தெருக்களும் கம்பளை எங்கனும் காணலாம்.

சிங்களவர், மூலஸ்தீர்மகள், இந்துக்கள் ஆகியோரின் கடைகள் எங்குமுள்ள மலைநாட்டுத் தமிழர்களின் கணிசமான அளவு சிறிய கடைகள் இங்குள். கம்பளை பஸ் நிலையத்தினின்றும் திரும்பிப் பார்க்கும் போது முதலில் கண்ணில் படுவது ஒரு இந்துக் கோயில்.

“தோட்டத் தொழிலாளர்களே இந்த நகரில் அதிகமுளர். இனி நாம் செல்கின்ற பாதையில் எதிர்ப்படும் இடங்களில் எல்லாம் மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் அவஸ் வாழ்வு வாழ்வதைக் காணலாம்.”

“ஏதாவது சாப்பிடுவதற்கு வாங்குங்களேன்” என்றாள் செல்வி.

“என்ன வாங்குக்?”

“பாண் பட்டர் பழும் வாங்குங்க.....”

அவன் வாங்கி வந்தான்.

“உதென்ன ராசா, பெரிய பழமா இருக்கு....?”

“இது யானை வாழைப்பழம்...” என்றான், சிவராசா : “யாழ்ப்பாணத்திலும் இருக்குது, ஆச்சி! ஆனால், மலைநாட்டுப் பக்கம் இது அதிகம்”

“பத்திரே பத்திரே சிங்களே தினமின தவச வீரகேசரி..”

“ரொபி.. சுவிற்றி ரொபி....”

“உந்த அன்னாசிப் பழத்திலை ரெண்டு மூன்றை வாங்கிப் போடு, அங்கை கொண்டு போய்ச் சாப்பிடலாம்....”

“கொண்டு போறது கரைசல் ஆச்சி. அங்கினோக்கை வாங்குவம்....”

“அதென்ன பழம் கட்டித்தூக்கி இருக்கிறது?”

“அது பப்பாப்பழம், மாமி! இங்கை பப்பாப்பழத்துக்கு வலு டுமாண்ட....” என்றாள் செல்வி.

“யாழ்ப்பாணத்திலை பப்பா மரம் என்ன மாதிரி வளரும். எங்கடை சனம் எளிய சனம்.....சும்மா வளர்கிற பழங்களைச் சாப்பிடாது.... காக கொடுத்து வாங்கித்தான் சாப்பிடுங்கள். வளவுக்கை தானா வளர்ந்து பப்பாமரம் நின்றாலும் வெட்டி எறிஞ்ச போடுங்கள். மலிவான, சத்தான பழம் அவையஞக்குப் பிடிக்காது.....” என்றாள் ஆச்சி.

“இப்ப நிலைமை மாறிப்போச்சு “என்றான் சிவராசா. பஸ் கம்பளையை விட்டுப் புறப்பட்டது.

“சரியான குலுக்கம்” என்றாள், செல்வி.

“சில்லுக்கு மேலை இருக்கிற சீற்றிலை இருக்கிறம் அதுதான் குலுக்கம்”

“எல்லாம் சில்லுக்கு மேலை தானே?” என்றாள் ஆச்சி.

கம்பளை நகரைப் பின்னால் தள்ளிவிட்டு விரைந்து கொண்டிருந்தது பஸ்.

“இது என்ன ரோட்டுக்கள் பாம்பு போல வளைஞ்சு, வளைஞ்சு.... கீழே பார்க்கத் தலையைச் சுத்துது தற்செயலா பஸ் விலகினால்....”.

“கதிர்காமக் கந்தனை நேரில் போய்ப் பார்க்கலாம்....”

“உப்பிடியெல்லாம் கதையாதீங்கோ” என்று அவனோடு ஒட்டி நெருங்கினாள், செல்வி.

‘சில்’ வென்ற காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது.

பஸ்ஸில் இருந்த இரண்டு மூன்று பேர். சுத்தி எடுத்தார்கள். பஸ்ஸின் குலுக்கழும், ஏற்றமும், அவர்களது உடம்பிற்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.

“பஸ் பிரயாணம் ஒத்துவராது. சுத்தி எடுப்பன் என்று எனக்கும் சொன்னவை” என்றாள் ஆச்சி.

எப்பக்கம் பார்த்தாலும் பக்கம் போர்த்துக் கிடக்கின்றது. பச்சைப் பசேல் என்று தேயிலைத் தோட்டங்கள் பரந்து கிடக்கின்றன. வளைந்து வளைந்து செல்லும் வீதிகள், அதுபாதாளத்தின் பயங்கர அழகையும் திரும்பித்திரும்பிக் காட்டின.

“இதெல்லாம் தேயிலைத் தோட்டங்களா?”

“ஓம் ஆச்சி. இனி வரப்போகிற தோட்டங்களைப் பாரேன் மிகப்பெரியவை. இந்த மலைநாடு முழுவதும் ஆங்கிலேயர் இலங்கையைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்காடாகத்தான் இருந்திருக்கு அவர்கள் இங்கு வந்து, இந்திய தொழிலாளர்க் கொண்டு இந்தக் காடுகளை எல்லாம் பொன்கொழிக்கும் பெருந்தோட்டங்கள் ஆக்கினர். இந்தியத் தமிழர் இல்லாவிடில் இலங்கை மலைநாடு மலடியாகத்தான் இருந்திருக்கும். தேயிலை, றப்பர், கொக்கோ, கோப்பித் தோட்டங்கள் இலங்கை எங்கிலும் உண்டாக்கப்பட்டன”.

“இன்று இலங்கையின் பொருளாதாரமே இவைதான். இவைகளை ஆங்கிலேயர் உண்டாக்காது விட்டிருந்தால் இன்று இலங்கையின் நிலை நினைத்தே பார்க்க முடியாது.”

“தவறு” என்றாள் சிவாசா: “எமது சுயதேவைப் பொருளாதாரத்தைப் பாய்ப்படுத்தியதே இப்பெருந் தோட்டங்கள் தாம்... இத்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பாது இருந்திருந்தால். எமது முழுக்கவனமும் நெற்செய்கையிலும் வேறு உணவுப் பயிர்க்கெய்கைகளிலும் சென்றிருக்கும். ஒரு காலகட்டத்தில் வெளிநாடுகளுக்கு இலங்கை உணவுப் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறது.”

ஆச்சிக்குக் குளிர் காற்று, கணக்களைத் தூங்க வைத்தது. முன்னும் பின்னும் ஆடினாள்.

பஸ் விரைந்து திரும்பி நின்றது. ஆச்சி விழித்துக் கொண்டாள்.

“கதிர்காமம் வந்திட்டுதே?” என்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டாள்.

“இது புசல்லாவை, ஆச்சி! கதிர்காமத்தை அடைய இன்னும் முக்கால் தூரம் இருக்கு..”

“மாமிக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுங்கோ. கோப்பியும் வாங்குங்கோ” என்றாள் செல்வி.

24

புசல்லாவையை விட்டு பஸ் புறப்பட்டபோது நேரம் பிற்பகல் ஒரு மணி. புசல்லாவை யிகச் சிறிய ஒரு தோட்ட நகரே.

‘இந்த வாழப்புத்தையும், பிஸ்கோத்தையும் தின்று, கோப்பிளையும் குடிக்க வயிறு நிரம்பிப் போச்சு....’ என்றாள் ஆச்சி.

“எனக்கு வயிற்றைப் பிரட்டுவது.... சத்தி வரும்போல இருக்குது....” என்றாள், செல்வி.

“சத்தி வருகுதோ பிள்ளை இப்படி மூலைக்கு வா”

“வேணாம், மாமி. வரும்போது வாறன்” சிவராசாவிற்குப் பக்கத்தில் இருந்து எழுந்து போகச் செல்விக்கு மனமில்லை.

“சத்தி வருகுதா, செல்வி?” என்று கவலையோடு கேட்டான் சிவராசா.

“இப்ப ஒரு மாதிரி இருக்கு....” என்று சிரித்தாள்.

“புசல்லாவை என்றதும் எனக்கு ஒரு நினைவு வருகுது. செல்வி. நான் இந்துக் கல்லூரியில் படிக்கும் போது, அந்தோனி என்றெரு விஷார்க்கிழவன் கல்லூரிக்கு முன்னால் இருந்து பிதற்றிக் கொண்டிருப்பான். அவன் அடிக்கடி ‘புசல்லாவை எங்கே’ என்று போகிறவர்களையும் வருகிறவர்களையும் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பான்....”

“அவனை நானும் கண்டிருக்கிறேன்” என்றாள் செல்வி; “அடுத்த ஸ்ராண்டிலை பஸ் நிக்கும்போது ஒரு எழுமிச்சம் பழும் வாங்கித் தாங்கோ....”

புசல்லாவையிலிருந்து நுவலெலியா செல்லும் பாதை மிக அற்புதமானது; இயற்கையின், எழுத்தில் அங்கொ அழகை அங்கு காணலாம். வானளாவி உயர்ந்த மலைகளில் மழை முகில்கள் திரண்டு தவழும். கண்களுக்கு எட்டிய தூரம்வரை ஒரே தேயிலைத் தோட்டங்கள், பச்சைப் பசேல் என்ற காட்சி.

தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு ஊடாக பஸ் நெனிந்து நெனிந்து செல்லும். அருவிகளின் சல சலவென்ற ஓசையும், மென் குளிர்காற்று ‘ஹ்’ ரென்று விரையும் ஒலியும். பஸ்லின் ஏற்ற, இருக்க சத்தமும் கேட்பதற்கு இனிமையாகத்தான் உள்ளன.

தோட்டங்களுக்கு நடுவே தொழிற்சாலைக் கட்டிடங்கள் உயர்ந்து நிற்கின்றன. தொழிலாளர் வாழ்கின்ற ‘லைங்கள்’ ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன.

செல்வி ஒரு தடவை சத்தி எடுத்து விட்டாள்; மிகவும் களைந்துப் போனாள். பஸ் விரைந்தது.

“இத்தேயிலைத் தோட்டங்களை யாழிப்பாணப் பகுதியிலை செய்ய முடியாதோ?” என்றொரு சந்தேகத்தை ஆச்சி எழுப்பினாள்.

“சிரிமலையில் செய்யலாம், மாமி” என்று சிரித்தாள், செல்வி.

“மெய்பாச் செய்யலாமே?”

“இல்லை, ஆச்சி! தேயிலை வளர்வதற்கு மலைநாடுதான் ஏற்றது.... சாய்வான தரை அதற்குத் தேவை நீர் தேங்கி நிற்காத தரை வேணும்... நல்ல மழையும் வேணும்... யாழ்ப்பாணம் வரண்ட பூமி, சமதரை. அங்கு தேயிலை பயிரிட முடியாது.....” என்றான், சிவராசா.

“தேயிலை என்னவென்று எடுக்கிறது..... பச்சை இலையாய்க் கிடக்குது! எப்படித் தேத்தண்ணிக்குப் போடுகிற தேயிலை போல வருகுது?” என்றாள், ஆச்சி.

“முதலில், ஆச்சி, இப்படிப்பட்ட மலைச் சாய்வுகளை, நீர் தங்காது ஒட்க்கூடியதாகச் செம்மைப்படுத்தி, மூன்று மூன்றஞரை அடி இடைவெளியில் குழிகள் தோண்டிப் பச்சளையிட்டுத் தேயிலையை நடுவார்கள்.....”

“தேயிலை விதையையா?.....”

“விதையையும் நடுவதுண்டு.... பெரிதும் தேயிலைக் கன்றுகளையே நடுவர் இத்தேயிலைக் கன்றுகள் வளர்ந்தால் முப்பது அடி மரமாக வளரும்.....”

“உதெல்லாம் மூன்று நான்கு அடிச் செடியாகத்தானே கிடக்கு” என்றாள் செல்வி.

“வளரவிடாது ‘கவ்வாத்துச் செய்து விடுவார்கள்.....’”

“என்னடா அது?....?”

“நுனிகளை வெட்டி விடுகிறது, ஆச்சி! வளரவிடாது மூன்று நான்கு அடிகளில் கத்தரித்து விட்டால் அவை புதராகச் செழித்து வளரும்.... புதிய கொழுந்துகளும் வரும்.... ஒரு தேயிலைச் செடி வளர்ந்து பயன் கொடுக்க மூன்று ஆண்டுகள் வரை செல்லும்..... மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின்தான் கொழுந்து பறிப்பார்கள் கொழுந்து எடுக்கும்போது இரண்டு துளிர்களையும் அதனோடு சேர்ந்த மொட்டையுமே பறிப்பார்கள் கொழுந்து இலையும் மொட்டும் தான் தேயிலையாகும்.

‘லைன் கள்’

முற்றல் இலை நல்ல தேயிலையாகாது. நாற்பது ஐம்பது சிலவிடத்து அறுபது ஆண்டுகள் வரை கொழுந்து பறிக்க முடியும், ஒரு செடியிலிருந்து.....”

“பறித்த கொழுந்தை என்ன செய்வார்கள்? என்று கேட்டாள், ஆச்சி.

“தொழிற்சாலைகளுக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். அங்கு அக் கொழுந்துகள் உலர்த்தப்படும்... பின் யந்திரங்களில் போட்டு அரைக்கப்படும்... பின் வறுக்கப்படும்..... அப்போது மணமான தேயிலை தயாராகிவிடும். பின் பெட்டிகளில் அடைத்து அனுப்புவர். அங்கே பார், ஆச்சி.....” என்று சிவராசா ஓரிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

பஸ் விரைந்த வீதியின் சாய்வில் இருந்த தேயிலைத் தோட்டத்தில் பெண்கள் தேயிலை கொய்து கொண்டிருந்தார்கள். இருபது பெண்கள் வரை இருக்கலாம். அவர்களது முதுகில் தொங்கிய கூடைகளுள் அவர்களது கரங்கள் தேயிலைக் கொழுந்தைக் கொய்து வேகமாக வீசினா. அம்மலைச் சரிவில் சுற்றும் பயமின்றி அவர்கள் அசைந்து அசைந்து முன்னேறினார்.

“எவ்வளவு பயங்கரமான சாய்வு. பயமில்லாமல் கொய்கிறார்களே பாவங்கள்....”

“பயந்தால் வயிறு காட்டுமே, ஆச்சி, அவர்களுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது.... நிறைமாதக் காப்பிள்ளைகள்கூட தேயிலை கொய்வார்கள், ஆச்சி. வேலைக்கேற்ற ஊதியமில்லை, உரிமையுமில்லை..... இடையில் ஒரு மணியிலிருந்து மாலை

‘முதுகில் தொங்கிய கூடைகளும்....’

எழுமணிவனர் வேலை..... இடையில் ஒரு மணி வீவு..... இவர்கள் இருக்கின்ற வீடுகள் மிகக் கேவலமானவை... வாழ வசதியற்றவை....”

“புருஷன்மார் உழைக்கிறதைச் சமைச்சுப் போடவே எங்கடை பெண்டுகளுக்கு நோ.... அவன்கள் உழைக்கிறதைச் சோக்குப் பண்ணிக் கொண்டு திரிகிறாளவை.... அவளவையை இங்கை கொண்டு வந்து விட்டால்....” என்றாள் ஆங்கி.

திடீரென்று சிவராசா கூறினான்.

“செல்வி எங்கடை அண்ணியும் இப்படித்தான் அடிக்கடி சத்தி எடுக்கிறா?....”

செல்விக்கு அந்த வேளையிலும் சிரிப்பு வந்தது. முகமெல்லாம் ‘குப்’ பென்று சிவந்தது.

“உங்களுக்குப் பகிழ்யா இருக்கு” எனச் சினாங்கினாள்.

“உதென்ன, ராசா! மேகத்துக்குள்ளாலை பஸ் போகுது.....” என்று வியப்பைக் கொட்டினாள், ஆங்கி.

“இனி இப்படித்தான், ஆங்கி, மேகங்கள் தாழ்வாகவே காணப்படும். நுவரேலியா நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது....”

திடீரென மழை பொழியத் தொடங்கி விட்டது; யன்னல் கண்ணாடிகளை இழுத்துவிட்டான்

சிவராசா.

“நு வ ரே வியா
விலை தானே
உன்னை ர
கொம்மான்ரை
மருமகன்
வேலையா
இருக்கிறான்.....”

“ஓம்....
ஆங்கி!....”
“நல்லாக்
குளிருது....”

‘மேகத்துக்குள்ளாலை பஸ் போகுது...’

25

செல்வி மீண்டும் ஒரு தடவை சத்தி எடுத்தாள். பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

“என்ன செல்வி?....” என்று கவலையோடு கேட்டான் சிவராசா.

“ஒன்றுமில்லை.....” என்று சிரித்தாள், செல்வி. தன் வேதனையை அவனுக்குக் காட்டாமல் மறைக்க முயன்றாள் அவள்.

பஸ் விரைந்து கொண்டிருந்தது; அருவிகளையும் தோட்டங்களையும் தாண்டி விரைந்தது.

செல்விக்கு ஓரளவு தெளிவு வந்தது.

“பின்னால் அந்தப் பெரிய ‘சீர்’ கம்மா இருக்கு..... அங்கை போய் இருப்பமா, மாமி?”

“சரி பிள்ளை.... நீயும் அதிலை கொஞ்சம் படுக்கலாம்.....” என்று ஆச்சி எழுந்தாள்.

“நுவரேலியா குளிர் நகரம்தான். ஆச்சி.... இலங்கையின் கவிற்சலாந்து இது..... ஐரோப்பியர் வாழக்கூடிய காலநிலை இங்குதான் இருக்கிறது.... பலவகை மலர்களுக்கும், பெரும்பெரும் நீர் வீழ்ச்சிகளுக்கும், இயற்கை அழிகிற்கும் நுவரேலியா இருப்பிடம்..... சில்லெண்ற குளிர் எப்போதும் இருக்கும்..... அழிய பூங்காக்கள் உள்ளன. எங்கு பார்த்தாலும் வர்ணஜாலங்களோடு சேர்ந்த பக்கமை கொலு இருக்கும். கிரகரி ஏரி என்று ஒரு ஏரி இருக்குது. ஆச்சி! அதன் கரையில் நின்று பார்க்க வேண்டும். உணரக்கூடிய அழுகு அது! நுவரேலியா கடல் மட்டத்திலிருந்து 6180 அடி உயர்த்தில் அமைந்துள்ள நகர்.....”

“எவ்வளவு உயரம்....?”

“6180 அடி, ஆச்சி! இப்போது யாழ்ப்பாணத்திலும் பார்க்க நாங்க 6180 அடி உயரத்தில் இருக்கின்றோம்....”

“அப்ப இஞ்சை இருந்து பார்த்தால் யாழ்ப்பாணம் தெரியுமோ?”

“தெரியாது..... இங்குதான் பேதுருதாலகாலை என்றொரு மலைச்சிகரம் இருக்கிறது..... இலங்கையிலேயே உயர்மான பகுதி அதுதான்..... 8281 அடி உயர்மானது..... அதன் உச்சிக்கு ஏறுவதற்கு இப்போது பாதை வெட்டியிருக்கிறார்கள்..... சறுக்கும், கவனமாக ஏற்வேண்டும்.....”

“நீ ஏறி இருக்கிறாயோ?”

“ஒருமுறை ஏறி இருக்கிறேன். முகில்கள் கால்களுக்கு இடையே தவழும்..... படங்களில் வருகின்ற கணவுக் காட்சிபோல இருக்கும்....”

சொர்க்கத்திற்கு வந்து விட்டோம் என்ற உணர்வும் ஏற்படும்..... முகில்களைக் கைகளினால் பிடிக்கலாம். அங்கு..... சில சிறு அருவிகள் சலசலத்து இறங்குகின்றன..... நல்ல..... குவையான நீர்..... உயர் மரங்கள்..... சலசலத்தோடும் அருவிகள்..... கால்களிடையே குவழும் முகில்கள்..... வெகு அற்புதமாக இருக்கும் பேதுருதாலகாலச் சிகாத்தை நோக்கி ஏறும்போது....”

“இருக்கா ஏறுவோமா?....” என்று கேட்டாள், செல்வி மெதுவாக அவன் தோன்களில் சாய்ந்தபடி.

“கவியானமானதும் வந்து ஏறுவோம்” என்று ‘கிக் கிக்’த்தான், சிவராசா.

“நீ கன இடம் பார்த்திருக்கிறாய்.....” என்றாள், ஆங்கி.

பஸ் விரைந்தது; திடீரெனப் பெய்த மழை ‘சட்’ டென்று நின்று விட்டது. பெய்த குவடே தெரியாமல் வானம் வெளுந்திருந்தது.

“நூவரேலியாவில் கக்கலை என்றொரு பூந்தோட்டம் இருக்கிறது, ஆங்கி! அது ஒரு மலர்க்காடுதான். எத்தனை வகையான மலர்கள்..... ஒரு மலரில்தான் அங்கு எத்தனை வகை.... நாள் முழுதும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்..... சாப்பிடாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்.....”

“நாங்கள் அங்கை போவம்....”

“சாப்பிடாது, இருக்கவா செல்வி”

“மிக்கம் தானே?.....”

“இப்ப ஏதோ கனக்கவே சாப்பிடுகிறம்....”

“தலையைச் சுத்தித்து..... தள்ளியிருங்கோ..... கொஞ்சம் படுக்கப் போறன்.....”

சிவராசா தள்ளி இருக்க அவன் படுத்தாள்.

“அப்பிடி அவன்றை மடியிலை தலையை வைச்கப்படு, பின்னை! கம்மா கிடக்கிறாய்..... தலையைச் சுத்தும்.....”

செல்வி வெட்கத்தால் குழைந்தாள்.

“நல்ல பின்னையென்று இப்பிடி இருக்கிறியே.... நீ படுமோனை..... அதிலை ஓன்றுமில்லை....”

மெதுவாக அவன் மடியில் தலை வைதுப்படுத்தாள், செல்வி.

ஆகா.....

செல்வியின் தலைச்சுற்றல் நின்றும் கூட, பின் அவன் எழும்பவில்லை.

26

நுவரேலியாவை விட்டுப் பஸ் புறப்பட்டபோது பிற்பகல் மூன்று மணியாகிவிட்டது. நுவரேலியாவில் வெலிமடை, பண்டாரவளை எனும் இடங்களுக்குச் செல்கின்ற சனம் பஸ்ஸில் ஏறியதால், பஸ் நிறைந்து விட்டது.

செல்வி எழுந்து அவன் இடத்தோளில் தலை சாய்ந்து தூங்கினாள்.

ஆச்சிக்குத் தண்ணீர் விடாய், சோடா விற்றுக் கொண்டு போனவனைக் கூப்பிட்டாள்.

“போனை.... ஒரு சோடா, தா....”

அவன் சோடாவை உடைத்துக் கொடுத்தான். சிவராசா அமைதியாகக் கவனித்தான்.

“இதென்ன, ராசா, நான் இனிப்புச் சோடா கேட்க, அவன் உப்புச் சோடாவை உடைத்துத் தாறான்....”

சிவராசா சிரித்தான்.

“சோடா என்று இங்கினேக்கை கேட்டால் வெறும் சோடாதான் வரும்.... பார்வி என்று கேட்க வேணும்.... வேறை வாங்கித் தாவோ?”

“வேண்டாம்..... வேண்டாம்.....”

சோடாவை ஒரு விதமாக ஆச்சி குடித்தாள். பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. செல்வி தூக்க மயக்கத்தால் சாய்ந்து விழிப் போனாள். சிவராசா தனது இடது கையால் அணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டான்.

அந்த வேளையில் சிவராசா தன் பொறுப்பை உணர்ந்து கொண்டான். தன்னை ஓர் இளைஞராக நினைத்திருந்த அவன் அவளை அணைத்த அந்த வேளையில் தன்னை ஒரு உத்தம துணைவனாக எண்ணிக் கொண்டான்; அப்பு உணர்ந்தான். தன்னை நம்பி ஒரு உயிர்கூட வருகிறது; வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னோடு வாழுப்போகிற உயிர் அது; அதன் கண்கள் கலங்காமல், காப்பாற்ற வேண்டியது தன் கடமை என அவன் உணர்ந்தான். தன்னை அவளிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, கவலையை மறந்து துயின்றாள், அவன்.

- பொறுப்பான துணைவன் அவன்.

அரைக் காற்சட்டை போட்டு, கோயில் வீதியில் பந்தாடிய சிவராசா இன்று ஒரு பெண்ணின் பொறுப்பான துணைவன்?

காலம் எவ்வளவு மாற்றங்களைச் செய்து விடுகின்றது.

“செல்வி.....” என மெதுவாக விளித்தான், அவன்.

“ம.....” என்றாள் அவன்.

“கள்..... நீ விழிப்புத்தான்....”

“நான் நித்திரை.....” என்றாள் செல்வி.

“இனி வாற இடம் என்ன?” என்று கேட்டாள் ஆச்சி.

“வெலிமடை....” என்றாள் சிவராசா.

“பொல்லாத இடம்....” என்றாள் ஆச்சி.

“எளாணை.....?”

“இந்தக் கலவா காலத்திலை இங்கைதானே கணக்க நடந்தது....!

வெலிமடை என்ற அச்சிறிய நகரில் பலர் இறங்கினார்.

“நாறங்..... நாறங்.....” என்றபடி ஒரு பையன் பஸ்ஸினுள் ஏறினான். அவன் கையில் ஒரு தட்டு; அதனுள் பழங்கள்.

“என்ன தோடம்பழம்போல இருக்குது?....” என்றாள் ஆச்சி.

“இது தோடம்பழில்லை, ஆச்சி! ‘நாறங்’ என்பது...”

“எங்கடை நாறத்தங்காயோ?”

“அப்படியுமில்லை.... இது கொஞ்சம் இனிக்கும்....” என்றாள் சிவராசா.

“என்ன இனிக்கும்?” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள் செல்வி.

“இது....” என அவளைத் தட்டினான் சிவராசா.

“இப்ப இப்பிழத்தான் சொல்லுவியன்....”

“எப்பவும் இப்பிழத்தான் சொல்லுவன்....”

“என்னவாம் உன்றை மறுசில்....” என்று கேலிசெய்தாள் ஆச்சி.

“நாறங் வேணுமாம்....” என்று சிரித்தான் சிவராசா. செல்வி ஆச்சியின் கேலியால் சிவந்து போனாள்.

பண்டாரவளையில் சற்றுநேரம் பஸ் தங்கி நின்றது.

“பாவம்..... டிரைவர் காலமை துவக்கம் பஸ் ஒட்டுகிறான்...” என்று இரங்கினாள் ஆச்சி.

“பாவம்தான்.... ஆனா நல்ல ‘ஓவர்ரைம்’ இருக்குந்தானே...? என்றாலும் வேலை கஷ்டம் தான்....”

“எவ்வளவு பொறுப்பான வேலை எங்கடை யாழிப்பாணத்து பஸ் டிரைவர்மார் உப்பிடி மலையிலே பஸ் ஓட மாட்டினாம்..... உவன் என்ன மாதிரி ஒட்டுகிறான்....” என்றுவியந்தாள் ஆச்சி.

27

பண்டாரவளையில் ஏறிய ஒரு பெண் குமார் ஜம்பது வயது மதிக்கலாம். ஆச்சிக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள். பார்த்ததுமே மலைநாட்டுத் தமிழ்ப் பெண் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். வெற்றிலை போட்டுப் போட்டுக் காவி ஏறிய பற்கள்.

“அம்மா, எங்கை போறிங்க கதிர்காமத்துக்கா.....?” என்று வந்து இருந்ததும் பேசத் தொடங்கிவிட்டாள். ஆச்சிக்கு ஒரு பேச்கத்துணை அகப்பட்டு விட்டது.

“ஓமோம்.... கதிர்காமத்திற்குத்தான்.....”

“எங்கிருந்து வர்ரீங்க....”

“நாங்க யாழிப்பாணம்..... கண்டியிலிருந்து வாறம்..... நீர் தோட்டத்திலையா வேலை செய்கிறீர்....?”

“நானா...? நான் தோட்டத்திலை வேலை செய்யுறுது இல்லை எனக்கு ஒரு மகன் கொழும்பிலை இருக்கான்..... ஜெம்பட்டா ஸ்ரீற்றிலே பிளினாஸ் செய்யிறான்.... அங்கே சிலநாள் போவன்.... ஒரு மகன் மன்னாரில் இருக்கான்..... எங்க ஆச்சி வீடு வெல்லவாயாவில் இருக்கு..... வெல்லவாயாவுக்கு மூன்று மைல் முன்னாலை இருக்கு..... அங்கைதான் போறன்.... வெத்திலை சாப்பிடுங்க....”

“எனக்குப் பச்சைப்பாக்குப் பிடிக்காது தலையைச் சுத்தும்...”

“அதுதானே ருசி..... கதிர்காமத்துக்கு இப்ப என் போறிங்க. திருவிமாக்காலத்திலை போகலாமே....”

“அப்ப சனமா இருக்கும்.... இப்ப குறைவா இருக்கும்....”

“அங்கையா... எப்பவும் சனந்தான்”

கொண்டக்டர் வந்தான்.

“அம்மா, எங்கை போறது?”

அம் மலைநாட்டுப்பெண் ஒரு தோட்டத்தின் பெபரைக் கூறினாள்; பெயர் நினைவிலில்லை.

“அங்கை பஸ் நிக்காது, அம்மா.... இறங்குங்க...” என்றான் கொண்டக்டர்.

“வெல்லவாயாவுக்குப் போகுதுதானே?....”

“ஆமா.... போகுது.... ஆனால், அந்தத் தோட்டத்திலை நிக்காது.....”

“அதுக்கு நான் போயாகனுமே?”

“நான் என்ன பண்றது.... இது எக்ஸ்பிரஸ்..... வெல்லவாயாவிலைதான் நிற்கும்... இறங்குங்க... மற்ற பஸ்ஸிலை ஏறுங்க...”

“அப் நீங்க போயிட்டு வாங்க.... அம்மா. இது எக்ஸ்பிரஸ் நிக்காது....” என்றபடி அப்பெண் இறங்கிப் போனாள்.

ஆச்சியின் பேச்கத் துணை போய்விட்டது.

பஸ் புறப்பட்டது.

“செல்வி, பண்டாரவளையிலை காரைநகராக்கள் கடை வைச்சிருக்கினம்... கரேந்திரன் என்று என்னோடை ஒரு நண்பர் படித்தவர்.... அவருடைய தகப்பன் இயங்கை கடை வைச்சிருக்கிறார்.... காரைநகராக்கள்தான்... பராசத்தி அம்மன் ஸ்ரோர்ஸ் என்று பெயர்..... படிக்கிற காலத்திலை அவரோடை இங்கை ஒருக்கா வந்திருக்கிறன்..... கரேந்திரன் இப்ப மன்னாரிலோ, புத்தளத்திலோ போஸ்த்ரமாஸ்ரா இருக்கார்... கலியாணம் செய்திட்டார்... அவரை நான் சந்தித்துப் பல ஆண்டுகள்... வாழ்க்கையிலே எத்தனை எத்தனை பேரைச் சந்திக்கிறோம்.... பழகுகிறோம்.... பிறகு பிரிந்து போகிறம்.... எங்காவது சந்தித்தால் உண்டு....”

“ம்..... சொல்லுங்க.....”

“எனக்கு படிக்கிற காலத்தில் ஒரு நண்பன் இருந்தான்.... இணைபிரியாத் தோழராகப் பழகினம்.... எங்களுடைய நட்பைவிட வேறு ஒரு நட்பில்லை என்றிருந்தம்... ஆனால், கடைசியிலை அந்த நட்புப் போன இடம் தெரியாது.... அற்ப காரணம் ஒன்றிற்காக அவன் என்னை வெறுத்து ஒதுக்கினான்.... ஆனா, செல்வி, அவனுக்கு என்னிடயத்தில் நானொதிக்கிய இடத்தை என்னாலை அழிக்க முடியவில்லை....! வைத்தி என்றொரு நண்பன் எனக்குள்ளான் - வெகு அழைத்தியானவன்.... என்மீது அவன் வைத்துள்ள மதிப்பும் பாசமும் அதிகந்தான்.... அவன் அன்பிற்குப் பிரதியாக என்னால் அவன்மீது அன்பு செலுத்த முடியவில்லைப் போல இருக்குது.... அடிக்கடி கடிதம் போடுவான்....”

பஸ் விரைகின்றது.

“செல்வி... சீன்னவயது.... நினைவொன்று ஞாபகம் வருகிறது.... மிகச் சின்ன வயது நினைவுதான்.... இந்து கலவன் தமிழ்ப் பாடசாலையில் - அப்போது அந்தப் பாடசாலை இந்துக் கல்லூரிக்கு முன் இருந்தது - இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கக் கொண்டிருந்தேன்! பலர் கூட என்னோடு படித்தார்கள்.... எங்களுக்கு ஒரு ரீசர்ச் அம்மா படிப்பித்தார்.... மிக அன்பானவர்.... கண்முன் நிழலாக அவர் உருவம் இருக்கு.... அவருடைய கணவரும் அங்குதான் படிப்பித்தார்.... இப்ப அந்த ரீசர்ச் இறந்து போயிட்டா.... அந்த ரீசர்சின் தங்கையும் என்னோடு கூடப்படித்தாள்.... எனக்கு ஏழு வயது.... அவனுக்கும்.... அதே வயதோ குறையவோ இருக்கலாம்.... நாம் அன்னியோன்யமான நண்பர்கள். அச்சிறுமி எதனையும் எனக்குக் கொண்டு வந்து தருவாள்.... எனக்குத் தந்துவிட்டுத்தான் சாப்பிடுவாள்..... உண்மையில் செல்வி, அச் சிறுமியின் வடிவத்தை என்னால் இப்போதும் மனக் கண் முன் கொண்டுவர முடியும்... பொது நிறம்.... ஒடுங்கிய முகம்.....’ மூன்றாம் வகுப்பிலும் ஒன்றாகவே படித்தோம்.... நான்காம் வகுப்பின் போது நான் இந்துக் கல்லூரிக்குப் போய்விட்டேன்.... அவன் வேறு மகளிர் கல்லூரிக்குப் போய் விட்டாள்..... அவளை - அவன் அன்பை எனக்கு இன்னும் மறக்க முடியவில்லை.... பத்தொன்பது ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன.... அவளை நான் சந்திக்கவே இல்லை.... எப்போதாவது சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் இருக்கிறது.... சந்தித்தாலும் அடையாளம் கண்டு கொள்வேனா...? அவன் இப்போது எங்கோ? சில வேளை விவாகபாகிக் குழந்தைகளுடன் இருப்பாள்.....”

“நீங்கள் மிகவும் மென்மையானவர்” என்றாள் செல்வி.

28

பண்டாரவளையில் இருந்து பறப்பட்ட பஸ், அடுத்து கொஸ்லாந்தை என்ற இடத்தில் தங்கியது. கொஸ்லாந்தையில் இருந்து இரு மைல்கள், வெல்லவாயா எனும் இடத்திற்குச் செல்லும் வீதியில், ஓர் அற்புதமான காட்சி இருக்கிறது.

ஏறத்தாழ 4800 அடி உயர்த்தில் அமைந்தள்ள அங்கிலத்தில், கமார் 312 அடி உயர்த்தில் இருந்து நமது காலஷவரை ஓர் அற்புதக் காட்சி விரிகின்றது.

கொஸ்லாந்தையில் இருந்து பறப்பட்ட பஸ், இரு மைல்கள் வந்ததும் திடீரெனக் கரைப்புறமாக நின்றது. டிரைவர், கொண்டக்டர் யாவரும் இறங்கினர். பிரயாணிகள் பலரும் இறங்கினர்.

வெளியே 'சோ' என்ற இரைச்சல் எழுந்தது.

சிவராசா பஸ் யன்னலூடாக வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்தான். அற்புதம் உண்மையிலே அற்புதம்தான். வானம் பொத்துக் கொண்டதுபோல பெரும் நீர் வீழ்ச்சி ஒன்று 'சோ' என்ற இரைச்சலோடு கீழிறங்கியது.

"என்ன ராசா?" என்று கேட்டாள் ஆங்கி.

"நீர்வீழ்ச்சி ஆங்கி.... இறங்குங்க பார்ப்பம்....."

எல்லோரும் இறங்கினர்.

"நல்லா இருக்கு...." என்றாள் செல்வி.

"ஆகாச கங்கையா" என்றாள் ஆங்கி.

ஒரு செங்குத்தான் மலைப்பாறை முன்னால் உயர்ந்து நின்றது. அதன் மேல் வினிமியில் இருந்து நீர்வீழ்ச்சியாக இறங்கியது. இறங்குகின்ற இடத்தில் நீராகவும், இடையில் மென்புகாராகவும், வீழ்ந்த இடத்துப் புகாராகவும் அதன் காட்சி இருந்தது. இவ்வளவு நீர் எங்கிருந்துதான் வருகின்றதோ?

"இது தியலுமா நீர் வீழ்ச்சி.... 312 அடி உயரம்" என்றார் ஒருவர்.

"தியலுமாவா....?" சிவராசாவிற்கு புரிந்து விட்டது; "இது கிரண்டி ஓயா என்ற நதியில் அமைந்திருக்கின்றது.... செல்வி! வெல்லவாயாவிலிருந்து திசைமாறாகவிற்குச் செல்கின்ற வீதி, கிரண்டி ஓயாவின் வலது கரையோரமாக அமைந்திருக்கின்றது. இனி நாங்க போகப் போகிற பாதையுமிதுதான்....."

டிரைவர் பஸ்ஸை 'ஸ்ராட்' பண்ணினான். எல்லாரும் போய் ஏறிக் கொண்டோம்.

வெகு தூரத்திற்கு தியாலுமா வீழ்ச்சியின் இரைச்சல் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

"இப்ப இதில் நீர் குறைவு..... சில காலங்களில் பார்க்க வேண்டும்.... பொங்கிப் பிரயாகித்துக் கொண்டு விழும்...." என்றார் ஒருவர்.

“இலங்கையில் எத்தனை அற்புத இடங்கள் இருக்கின்றன. மாழ்ப்பாணத்து மக்கள் கிணற்றுத் தவணைகள் தாம். எல்லைச் சண்டையிலும், சீதனாம் சேகரிப்பதிலும், வீடு கட்டுவதிலும்தான் அவர்களுக்குக் கவனம்....” என்றாள் செல்வி.

“சிங்களவர் முற்றிலும் மாறு.... ஆனாலும் பெண்ணும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யத் தவறுவதில்லை... வாழ்க்கையை அனுபவிக்கிறார்கள்!.. அவர்கள் வாழ்வதற்காக உழைக்கிறார்கள்.... தமிழர் உழைப்பதற்காக வாழ்கிறார்கள்....” என்றான் சிவராசா.

“ஏங்கடை ஆக்கள் உதையெல்லாம் வந்து பார்க்கத்தான் வேணும்” என்றாள் ஆச்சி.

“இந்த நீர்வீழ்ச்சிப் பாறையில் கீழே இருந்து ஒரு வெள்ளைக்காரன் மேலை ஏறினான்....” என்று ஒருவர் யாருக்கோ கூறினார்.

“வெள்ளைக்காரர் இங்கை இப்பவம் இருக்கின்மோ?” என்று ஆச்சி சிவராசாவைக் கேட்டாள்.

“இருக்கினம்.... இங்குள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களில் பல இன்னும் அவர்களிடம் உள்ளன.... பல தோட்டங்கள் இலங்கையருக்கு இன்று சொந்தமாக, இலங்கையரின் நிர்வாகத்தின் கீழ் வந்துள்ளது.....”

“இங்கை இருந்து போன வெள்ளைக்காரர் ஆபிரிக்காவில் தேயிலைத் தோட்டங்களைத் தொடங்கியுள்ளனர். அனுபவம் உடைய அவர்களை இலங்கை அரசாங்கம் போகச் சொன்னதாலேயே, உள்ளுர்காரர் அனுபவமில்லாது இருப்பதும், அனுபவமுடைய அவர்களால் செய்யப்படும் புதிய நாட்டுத் தேயிலையுடனும் போட்டியிட வேண்டியிருக்கிறது.....” என்றாள் செல்வி.

“அதே பிழையைத்தானே ஆக மீண்டும் செய்ய இருக்குது.... மஸைநாட்டுத் தோட்டத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களைப் பிடித்து அனுப்ப விழைகிறது.... அவர்கள் போய் அந்தமானிலும் நிக்கோபாரிலும் தோட்டங்களில் வேலை செய்தால் இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டங்கள் அவ்வளவுதான்.... சிங்களத் தொழிலாளரின் முதுகு வளையும் என்றால் அது முடியாது..... பொருளாதார அறிவற்ற அரசியல்வாதிகளால், சட்டப் புத்தகங்களைத்தான் புரட்ட முடியும்....” என்றான் சிவராசா.

“இப்ப நேரம் என்ன?.....”

“நாலே முக்காலாகுது.....”

“இனி வாற இடம் என்ன?”

“வெல்லவாயா.....”

“அங்கிருந்து கதிர்காமம் எத்தனை மைல்?....?” - இது செல்வி.

“ஏறத்தாழ ஐம்பது மைல் இருக்கும்....”

“தண்ணி விடாய்க்குத்தா...” என்றாள் ஆச்சி.

“வெல்லவாயாவில் குடிப்பம்....”

தூரத்தில் வெல்லவாயா என்று எழுதியிருந்த கல் தெரிந்தது.

29

வெல்லவாயாவில் இருந்து திசைமாறாவிற்குச் செல்கின்ற வீதி ஓரளவு நேரானது; மலைப்பாதையின்று சமதரையை நோக்கி இறங்குகின்ற பாதை அது.

“இனிக் கதிர்காமம் வரையுள்ள பாதை ஒரே காடுதான், ஆச்சி! ஓரளவு யானைகளும், ஏருமைகளும், பன்றிகளும் நிறைந்த காட்டுப்பாதை... இடையிடையே குடியிருப்புகள் உள்ளன.... சேனைப் பயிர்க் செய்கைக் குடியிருப்புகள்....”

“முருகா...” என்றாள் ஆச்சி.

செல்வி அவனோடு நெருக்கமாக வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

மாலை வெயில் மர்ச்சன் பூசி கிடக்கின்றது. இரு பக்கங்களிலும் காடுகள் அடர்ந்து வளர்ந்துள்ளன. சற்று முன்தான் அவ்விடத்தில் மழை பெய்தது என்பதற்கு அறிகுறியாக மழைத்துளிகள் மரங்களில் கலிந்து கிடந்தன.

இருந்தாற்போல கானகத்தின் நடுவே இருந்து ஒரு பெரும் சத்தம் எழுந்தது. செல்வி பயந்து போனாள்.

“அது என்ன?....”

“யானை ஒன்றின் பினிறல்....”

“ஆனையா?... எங்கேடா?...?” என்று பயந்து போய் ஆச்சி கேட்டாள்.

“காட்டுக்குள்ளை.... ஏன் பயப்படுகிறியன்.... அதுகள் ரோட்டுக்கு வந்தால்தான் என்ன? தன் பாட்டில் போய்விடும்...”

வெல்லவாயாவிலிருந்து திசைமாறகமத்திற்குப் போகின்ற பாதையில் மூன்று தடவைகள் புதிய அனுபவங்களை ஆச்சியும் ஏனையவர்களும் உணர்ந்தனர். புதுறு வரக்கை என்ற இடத்திற்கும் தெலுவில்லை என்ற இடத்திற்கும் இடையில் பஸ் விரைந்து கொண்டிருந்தபோது, முதல் அனுபவம் ஏற்பட்டது.

“மழை தூறி

இருக்கு... ஆனையள் ரோட்டுக்கு வரலாம்....”

என்று யாரோ ஒருவர் பஸ்ஸிற்குள், கூறினார். கூறி முடிப்பதற்குள், விரைந்து கொண்டிருந்த பஸ் மெதுவாக நின்றது.

‘முந்தி இப்படித்தான்...’

“என்ன என்ன?....” என்று எல்லாரும் திகைப்போடு கேட்டனர்.

திரைவர் சிகிரைட்ட ஒன்றை எடுத்துப் பற்றியபடி பஸ்ஸை ஒட்டினான்.

திரும்பவும் சிறிது தூரம் விரைந்த பஸ் நின்றது.

“என்ன.....?”

“சிகிரைட்ட குடிக்கவாக்கும்....”

“இல்லை.... அதோ ஒரு ஆணை”

“அவியா.....?”

உண்மைதான் 200 மார்க்கஞ்சு அப்பால் வீதியோரத்தில் ஒரு குன்று அசைந்து கொண்டிருந்தது. பஸ் வந்து தூரத்தே நின்றதை அந்த யானை கவனித்து இருக்க வேண்டும். மெதுவாகத் துதிக்கையை ஆட்டியபடி வீதியில் ஏறியது.

“முருகா.... அப்பனே?....”

“சன்முகா...”

“விநாயகா...”

- பஸ்ஸினுள் முருகனின் நாமம் ஒலித்தது.

“அரோகாரா... அரோகாரா....”

“தனி யானைதான் பொல்லாதது... கூட்டமென்றால் பயமில்லை... தன்பாட்டிற்குப் போய்விடும்....”

திரைவர் பயந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவன் அமைதியாகச் சிகிரைட்டைப் புகைத்து எறிந்தான்.

யானை அசையவில்லை. திடீரென பஸ் எஞ்சினை இரைச்சேலோடு ஸ்ராப்பண்ணிய திரைவர், முன் ‘லைற்’ ரூகளை ஒளியோடு பாய்ச்சினான்.

அவ்வளவுதான்....

வெருட்சியடைந்த அந்த யானை மெதுவாகக் காட்டிற்குள் இறங்கி மறைந்தது.

எல்லாரும் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டனர்.

கதி கலங்கிப் போயிருந்த செல்லி, “அது போயிட்டுதா?” என்று கேட்டாள்,

“முந்தி இப்படித்தான்... கதிர்காமத்திற்குப் போகிறதென்றால் கால் நடையாக வருகிறவை.. ஒரே காடும் ஆணையறஞ்தான்.. ஒரு முறை என்றை அப்பவின்றை ஒன்றுவிட்ட தம்பி கால்நடையாகப் புறப்பட்டு வந்தார். ஒரு யாத்திரீகர் கூட்டத்தோடு.. அவருடைய கால்களில் வாதக்குணம்... அவர் புறப்பட்டார்... எல்லாரும் தடுத்துப் பார்த்தார்கள்... கேட்கவில்லை... வழியிலை அவருடைய கால்கள் வீங்கிவிட்டன. அப்படியும் அவர் நடந்து வந்தார்... முடியவில்லை... ‘முருகா முருகா’ என்ற நாமகரணம்தான் கால்கள் வீங்கியிருந்தது.... அப்படி இருக்கேக்கை ஆணை ஒன்று எதிர்ப்பட்டது.... யாத்திரீகர்கள் முருகா, முருகா என்றபடி நின்றனர்.... அது அவர்களை நோக்கி வந்ததாம்.... வந்து கால் வீங்கி இருந்த அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்து விட்டது....”

“ஹயோ.....” என்றாள், கதையைக் கேட்ட செல்வி “சாக்காட்டுப் போடுதோ?”

“ஓச்சு... முருகனைத் தேடி வந்தவர்களை அவர் கை விடுவாரோ?

யாத்தீர்கள் துக்கத்தோடு வந்தார்கள்..... அங்கே ஆனை தூக்கிச் சென்ற அவர் கும்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாராம்.... மாணிக்க கங்கையிலை குளித்ததால் கால் வீக்கமும் வற்றிவிட்டது.... எப்படி வந்துதென்று அவருக்கே தெரியாதாம்....”

பஸ் விரைந்தது.

“பொது....” என்று ஏதோ பஸ்ஸில் குதிக்கு சுத்தம் கேட்டது.

“யானை குதிச்சிட்டுது....” என்றாள் செல்வி.

“ஏங்கைபிள்ளை?” என்று கேட்டாள் ஆச்சி.

“பஸ்ஸிலை யானை குதிக்குகு... விஷார் அது கூரங்காய் இருக்கும்....”

உண்மைதான், ஒரு குரங்கின் வால் யன்னலுக்கு வெளியே பாம்பாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“பஸ் யாக்கிரை செய்கிறார் போலிருக்கிறது....” என்றான் சிவராசா.

“ஒருக்கு பயமில்லையே?” என்று கேட்டாள் ஆச்சி.

“ஒருக்களுக்கு ஏன் பயம்? எங்களுக்கெல்லோ பயம்”

வீதியின் இரு மருங்குகளிலும் சில குடியிருப்புகள் காணப்பட்டன. குடியேற்றப்பட்ட மக்கள் ஆங்காங்கு கட்டப்பட்டிருந்த சிறு வீடுகளில் காணப்பட்டனர். வயல்கள் பரந்து, பற்றை நிறைந்து கிடந்தன.

“எவ்வளவு கஷ்டமானது வாழ்க்கை.” என்றால் ஆச்சி.

தனமல்விலை எனும் இடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது மூன்றாவது அனுபவம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஒரு கூட்டம் ஏருமை மாடுகள் வீதியின் குறுக்கே படித்துக்கிடந்கள். பக்கு நிமிடந்கள் வரை வழிவிடாகு கிடந்கள்.

“இகுகளேன் வழிவிடாகு திடக்கின்றன....” – செல்வி.

“எனுமைகள் தானே?” - சிவாசா.

30

இராவு எட்டரை மணிக்கு பஸ் திசைமாறகமலிற்கு வந்து சேர்ந்தது.

“இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்துள் கதிர்காமத்தை அடைந்து விடலாம்” என்றான் சிவராசா.

ஆக்ஶி நன்றாக நியிர்ந்து அழர்ந்தான்.

“என் அப்பனை, இன்னும் ஒரு அரை மணித்தியாலத்துள் சந்திக்கப் போகின்றேன்” என்றான் ஆக்ஶி. அவன் உடலும் உள்ளமும் ஒருங்கே பூரித்தன.

“தண்ணி விடாய்க்குது.....” என்றான் செல்வி.

“என்ன வேண்டும், செல்வி?” என்று அன்போடு கேட்டான் சிவராசா.

“சோடா ஒன்று வாங்குங்க.....”

“பார்லியா?”

“இல்லை சோடாதான்....” என்று சிரித்தான் செல்வி.

பஸ் ஒன்பது மணிக்குப் புறப்பட்டது.

“இங்கிருந்து முந்தி நடந்துதான் போகவேண்டும். ஆக்ஶி! இப்பகதிர்காமத்திற்கு திசைமாறகமலிருந்து நல்ல பாதை இருக்கிறது....”

“கதிர்காமக் கோயில் கட்டிடம் பெரிதோ?.....”

“இல்லை, ஆக்ஶி! மிகபிகச் சிறியது. சாதாரணமான ஊர்களிலுள்ள சிறிய கோயிலைப் போன்றதே.... கோபுரங்களோ, கலசங்களோ கிடையாது. சிறிய கோயில் என்றாலும் கீர்த்தி பெரிது. இப்போது மதில்கள் எல்லாம் கட்டி ஓரளவு பொரிதாகவுள்ளது... முன்பு காட்டின் மத்தியில் ஏகாந்தமாக இருந்தது... இன்று வைற்றுகள் எல்லாம் போட்டு, பழையதிலை இல்லை.... புதுமையுள்ளது...”

“ஆண்டவன் எங்கெங்கு எல்லாம் வந்து இருக்கிறான்....”

“பக்தர்களைத் தேடிவர வைப்பதற்காகத்தான்....”

பஸ் நின்றது.

“இறங்கு ஆக்ஶி.... செல்வி, நித்திரையா? கதிர்காமம் வந்துவிட்டுது....”

“முருகனிடம் வந்து விட்டோமா?”

புரிதமான அத்தலத்தில் பக்தியோடு கால்களைப் பதித்தனர். இறங்கிய ஆக்ஶியின் விழிகளிலோ இருந்த பிரகாசம் சொல்லுந்தாமன்று.

ஆக்ஶி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

கடைகள், பஸ்நிலையம், பெற்றோல் செற்.... மின்சாரம் இருளைப் பகலாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

“இதுதான் கதிர்காமமா?”

ஆச்சி இருண்டதொரு காட்டைக் கற்பனை செய்திருந்தாள் போலும், சிறியதொரு நகர்போவிடுந்த அந்த இடம், ஆச்சி எதிர்பார்த்த இடமன்று.

“கோயில் எங்கே.....?”

“கொஞ்சத் தூரம் உள்ளே போகவேணும்..... வாங்க.....”

பஸ் நிலையத்தில் இருந்து சிறிது தூரம் உள்ளே இறங்கி நடந்தால், முதலில் குறுக்கிடுவது மாணிக்க கங்கையாகும். மாணிக்க கங்கையைக் கடந்து அக்கரைக்குப் போவதற்கும் பாலம் ஒன்றுள்ளது. பாலத்திற்கு அப்பால் மாணிக்க கங்கையின் வலது கரையில் முருகன் எழுந்தருளி இருக்கிறான்.

“இதுதான் மாணிக்க கங்கை, ஆச்சி....”

“திராத் நோய் எல்லாம் தீர்க்கும் கங்கை” என்றாள் ஆச்சி.

“இந்தப் பாலத்தால் அப்பக்கம் போனால் கோயில் மாபி!” என்றாள் செல்வி.

“முந்தி நீ வந்தனியா?”

“ஓம்... கன வருஷத்திற்கு முன்....”

“இந்தப் பாலத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற படித்துறைக்குத்தான் ‘வைற்’ இருக்கு..... கங்கையில் குளித்து விட்டுப் போவோம்....”

“இப்பவா.... குளிருமே?”

“குளிராது, செல்வி.... குளித்துப் பாரேன்.... குடாயும் இராது....”

கார்கள், வான்கள் என்பன மாணிக்க கங்கைக் கரையோரம் வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. கலகலப்பு அப்பிரதேசத்தில் ஆட்சி செலுத்தியது.

படித்துறையில் மூவரும் இறங்கினர். மகிழு மரங்கள் மாணிக்க கங்கையின் இரு பறங்களிலும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. அமைதியாக நீர் கங்கையில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

குட்கேசைத் திறந்து உடைகளை எடுத்துக் கொடுத்தான் சிவராசா.

ஆச்சி குளிப்பதற்கு ஆயத்தமாகிவிட்டாள். செல்வி பேசாது நின்றாள்; சிவராசாவும் தான்.

“உடுப்பை மாற்றுங்களேன்....” என்றாள் ஆச்சி.

சிவராசா துவாயைக் கட்டிக் கொண்டான்.

“உடையை மாற்றேன், செல்வி உனக்கு வெட்கமாக இருந்தால் நான் அங்கால் போகட்டுமா?....”

“வேண்டாம்....”

வெட்கத்தினால் குன்றிப் போனாள், செல்வி. அவனுக்கு அவள் முன் சேட்டில்லாமல் நிற்க வெட்கமாக இருந்தது.

மாணிக்க கங்கையில் பலர் அந்த இரவிலும் குளித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“ஆழமோ?” என்றாள் ஆச்சி.

“இல்லை... பயப்படாது இறங்கணை முழங்கால் மட்டுந்தான்....”

ஆச்சியின் கையைப் பற்றி இறக்கிவிட்ட சிவராசா, செல்வியையும் பற்றி இறக்கி விட்டான்.

“அற்புதமான நீர்....”

சிவராசா நீச்சல்போட முயன்றான்.

“ஐயையோ.... நடுவுக்குப் போகாதீங்கோ....” என்று பதறினாள் செல்வி.

“புருஷனிலை கவனம்தான்.....” என்றாள் ஆச்சி.

சிவராசா சிரித்தான்.

ஆச்சி எதை எதையோ எல்லாம் வேண்டித் தீர்த்தமாடனாள்.

மூவருாறு ஏறி உடையை மாற்றிக் கொண்டு, பாலத்தைக் கடந்து கோயிலை நோக்கி நடந்தனர்.

“இப்ப நேரே கோயிலுக்குப் போய்க் கும்பிட்டுவிட்டு, மடத்துக்குப் போய்ப் படுப்போம். விடிய கோயில்களுக்கு எல்லாம் போவம் ஆச்சி”.

வாயில் சிகரவேல் மின்ஸலைற்றுகளால் தூரத்தில் வரும் போதே தெரிந்தது.

“முருகா....” என்றாள் ஆச்சி.

கோயில் வாசலில் போவதும் வருவதுமாக மக்கள் இருந்தனர்; சாணியின் மணம் நிறைந்திருந்தது; மாடுகள் படுத்துக் கிடந்து அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

சிறிய, எழிலார்ந்த கோயிலது. ஆச்சி மெய்மறந்து வணங்கினாள். செல்வி உளமுருக வேண்டினாள்.

“அதுதான் ராமகிருஷ்ண மடம் வாங்க போவம்”.

31

கந்தன் ஆலயத்திற்கு மிக அருகிலுள்ள மடம் ராமகிருஷ்ண மடமாகும். கதிர்காமத்தில் பெரிதும், சுத்தமானதும், நல்ல முறையில் இயங்குவதும் ராமகிருஷ்ண மடமாகும். புதிதான கட்டிடம்.

மடத்திற்குள் காலி வைத்ததும் அங்கு நின்றிருந்த ஒருவர், “சாப்பிட்டீர்களா....? முதலில் உள்ளே போய்க் காப்பிடுவான்.... பந்தி நடக்கிறது. பிறகு தங்குவதற்கு அறை எடுக்கலாம்....” என்று உபசரித்தார்.

ஆகா.... எவ்வளவு இனிமையான வரவேற்பு? உறவினர்களை அன்புடன் வாவேற்பது போல, ராமகிருஷ்ண மடத்தினர் வரவேற்றனர். மக்கள் பணிக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்த ராமகிருஷ்ண பரமகம்சாரின் அடியார்கள் வேறு எவ்வாறு இருப்பார்கள்?

அங்பான வரவேற்பே வயிராற உண்ட திருப்தியைத் தந்தது.

“எவ்வளவு புண்ணியமான பணி....” என்று வியந்தாள் ஆச்சி. எவ்வளவு பேர் மடத்தில் தங்கியிருக்கிறார்கள்?

சாப்பிட்டுவிட்டு அறை ஒன்றில் படுத்திருந்தபோது ஆச்சி கேட்டாள்.

‘இம்பத்தைக் கட்டியது, யார்?’

“ராமகிருஷ்ண பரமஹும்ஶர் எனும் மகான், மக்களின் நல்வாழ்விற்காக ஆத்மசோதனை செய்த பொயார்... அவரது வழியைப் பல மகான்கள் பின்பற்றினர், அவர்களில் சுவாபி விவேகானந்தர் முதன்மையானவர்.... அவர் ஸ்தாபித்தலைவதான் ராமகிருஷ்ண மடங்கள்... இத்தகைய மடங்கள் உலகு எங்கும் பரந்துள்ளன. மக்களுக்காகத் தொண்டாற்றி வரும் அத்தகைய மடங்களில் ஒன்றுதான் இந்தப் புனித மடம், ஆச்சி! இந்த மடத்தில் சாதி சமய வேறுபாடுகள் கிடையாது. எவரும் வரலாம். தங்கலாம். உணவுறுந்தலாம்.... எல்லாம் இலவசமே.... போகும் போது விரும்பினால் ஏதாவது நன்கொடை வழங்கலாம்”

“வேறு இப்படி மடங்கள் இங்கை இல்லையே, ராசா!”

“பல இருக்கின்றன.....”

“சாதாரண நாட்களிலேயே இங்கு எவ்வளவு சனம்” என்றாள் செல்வி.

இருந்தாற்போல சிவராசா கேட்டான்.

“செல்வி, ராமகிருஷ்ண பரமஹும்சரையும், அன்னை சாரதாமணி அம்மையாரையும், விவேகானந்தலையும் பார்க்கப் போகிறாயா?....”

“என்ன?.... அவர்கள் எப்போ அமர்களாகி விட்டார்களோ?”

“ஓமோம்!.... அவர்களின் உருவச் சிலைகளை இம் மடத்தின் முன் அறையில் செய்து வைத்திருக்கின்றார்கள்..... தத்ரூபமாக அவர்கள் உயிரோடு இருப்பது போலவே உளது..... நாளைக் காலை பார்ப்போமே?....”

‘சரி... ம.... நித்திரை கொள்ளுங்கோ..... குஞ்சல்லா.....?’

“செல்வி.....!”

“நித்திரை..... கொள்ளுங்களேன்”

சிவராசா வலிந்து விழிகளை மூடினான்.

32

இராமகிருஷ்ண மடத்தில் அதிகாலை வேளையில் மடமெங்கும் வியாபித்த பக்த முருகதூளின் பாடல், மூவரையும் துயில் கலைய வைத்தது.

“எழும்பு, ஆச்சி.... ஏய், செல்வி எழும்பு முதலில் குளிக்கப் போவோம்.....”
“எங்கை....?”

“மாணிக்க கங்கைக்கு....”

“நேரம் என்ன?”

“ஜஞ்சேகால்....”

ஆச்சி எழுந்து குளிக்கப் போக ஆயத்தமானாள்.

மூவரும் ராமகிருஷ்ண மடத்தை விட்டு வெளியே வந்தனர். எதிரில் பலர் குளித்துவிட்டு வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“வாளியைக் கொண்டுபோங்க, அம்மா” - என்றுவழி நெடுகவுள்ள கடைக்காரர் வேண்டினார்.

சிவராசா ஒருவரிடம் வாளியொன்றைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

“வாளி கொடுப்பதற்குக் கூடப் போட்டு..... என்ன தார்மம்....” என்றாள் ஆச்சி.

“இது தர்மமில்லை, ஆச்சி வியாபாரதந்திரம்... அர்ச்சனைச் சாமான்களைத் தங்களிடம் வேண்ட வைப்பதற்கு இது ஒரு வழி....”

கோயில் முன்றில் எங்கும் மின் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. கோயிலுக்குப் பக்கத்தால் இறங்கும் படிகளினுடே மூவரும் மாணிக்க கங்கையை அடைந்தனர்.

குளிக்கும் அத்துறை சற்று இருந்தாகவே இருந்தது. வெகு பக்குவமாக இருவரையும் நதியின் இறக்கிவிட்டான், சிவராசா. வேறும் பலர் குளித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

“எதோ கடிக்குது....” என்றாள் செல்வி.

“மீனாக இருக்கும். மாணிக்க கங்கையில் மீன்களாதிகம்... ஒருவரும் பிடிப்பதில்லை....”

குளித்துவிட்டுக் கரையேறும்போது, நிலம் நன்கு வெளுத்துவிட்டது.

மடத்திற்கு வந்து உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்கள். வாளி தந்த கடையில் அர்ச்சனைத் தட்டொன்றை வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

மூங்கிலால் செய்த பின்னால் தட்டொன்றில் தேங்காய், வாழைப்பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, அன்னாசி, பப்பாசிப்பழம் என்பன வைக்கப்பட்டிருந்தன; கற்பூரும், இருந்தது.

கதிர்காமத்தில் அர்ச்சனைத் தட்டுக்களை விற்கும் கடைகள் ஏராளம் உள்ளன. ஒரு ரூபாவிலிருந்து ஐந்து ரூபாவரை அர்ச்சனைத் தட்டுக்களுள்.

சன்னியாசிகளும், பிச்சைக்காரர்களும் வழிகளில் உள்ளர்.

கோயிலை அடைந்தனர்.

“எவ்வளவு அழகான மதில்.... யானைகள் வரிசையாகச் செதுக்கப் பட்டுள்ளன.... மயில்கள் மதில்களின் மேல் வரிசையாகவுள்ளன....”

“மிக அண்மையில் தான் இவ்வளவும் நடந்தது, ஆச்சி! முன்பு இம்மதிலில் யானைச் சிற்பங்கள் கிடையாது. பொத்த கலாச்சாரத்தின் பிரதிபலிப்பு, இது.....” என்றான் சிவராசா.

கோயிலுள் நுழைந்ததும் முதலில் கண்முன் இருப்பது முருகன் கோயில்; மண்டபம் என்னாம்.

வரிசையாக அர்ச்சனை செய்வதற்காக இன மத பேதமின்றிப் பக்தர்கள் நின்றனர்; அனுமார் வாலாக அவ்வரிசை நீண்டிருந்தது.

“இப்படி வரிசையில் நிற்போம்... உள்ளே பூசை செய்பவருக்குக் கூட்பாளையார் என்று பெயர்.... சிங்காலார்கள்.... எங்களுர் ஜயர்மார் போல இருக்க மாட்டார்கள்..... சேட் போட்டிருப்பார்கள்... தமது வாயை நிறத்துணியால் கட்சியிருப்பார்கள்.... தலைப்பாகை இருக்கும்.... நாங்கள் தட்டத்தைக் கொடுத்ததும் அதனை நிற்ச் சேலையால் மூடி உள்ளே எடுத்துச் செல்வார்கள்.... காப்பக் கிருகம் ஒரு திரைச் சேலையால் மூடப்பட்டிருக்கும்.... உள்ளே இருக்கும் தெய்வத்தையோ, சிலையையோ காணமுடியாது..... தேங்காய் உடைக்கும் சத்தமும் மணியோசையுமே உள்ளே இருந்து கேட்கும்.....”

பக்தர்கள் வரிசை வேகமாக நகர்ந்தது. மூவரும் மண்டபத்தினுள் நுழைந்து, அர்ச்சினை செய்து கொண்டனர். திருநீறும் தீர்த்தமும் பெற்றுக் கொண்டனர். வெளியே வந்து வணங்கினர்.

முருகன் சந்திதியை அடுத்து எழுந்தருளியிருக்கிறார் விநாயகப் பெருமான்; அவரை அடுத்துப் பெருமாள் கோயில் உள்ளு; உள்ளே புத்தரின் பெரும் சிலை இருக்கின்றது. அபர்களை வணங்கி வீதிவலம் வந்தார்கள்.

“இது பத்தினித் தெய்யோ கோயில்.... அதாவது கண்ண கியம்மன் கோயில்....”

கதிர்காமக் கந்தன் தெற்கு நோக்கி அமர்ந்துள்ளான்; கிழக்கு வீதியில் தெய்வானை அம்மன் கோயில் இருக்கின்றது. அதற்குப் பக்கத்தில் பழனி ஆண்டவர் கோயில்.

வடக்கு வீதியில் செல்கின்ற பாதையில் பெரியதொரு புத்ததாதுகோபம் கட்டப்பட்டு வருகின்றது; மிகப் பிரமாண்டமானது.

எல்லாரையும் வணங்கிவிட்டு வெளியே வரும்போது ஆச்சி கேட்டாள்.

“என்ன ராசா பொத்த சின்னங்கள் தான் அதிகம்.... புத்த கோயில்கள் பல உள்ளனவே?”

“அது தவிர்க்க முடியாதது, ஆச்சி கந்தனைச் சிங்காலார்கள் வழிபடுவது உண்மை. கதிர்காமத்தைப் பொத்த புனிதத் தலமாக்க விரும்புவதால் பொத்த கோயில்கள் புதிதாக இங்கு கட்டப்படுகின்றன..... சுவாமியலை, செல்லக் கதிர்காம் அங்கெல்லாம் இதைக் காணலாம்” என்றான் சிவராசா.

“வள்ளியம்மன் கோயிலைக் காணவில்லையே?” என்று கேட்டாள் செல்வி.

33

குதிர்காமக் கந்தன் ஆலயத்திற்கு நேர் எதிரே, இருநூறு யார் தூரத்தில் வள்ளியம்மன் கோயிலுள்ளது, இக்கோயில் வடக்கு நோக்கி அமைந்துள்ளது.

கந்தனும் வள்ளியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

“எப்ப திருவிழா நடக்கும்,” என்று வினவினாள் ஆச்சி.

“வருடத்தில் நான்குமுறை இங்கு திருவிழா நடக்கும். சித்திரை, ஆனி, ஆடி, கார்த்திகை எனும் மாதங்களில் நிகழும் திருவிழாக் காலங்களின்போது கர்ப்பக்கிருக்திலிருந்து ஒரு பெட்டியைத் துளியால் மூடி எடுத்து வருவார்கள். பெட்டியுள் என்ன என்று எவருக்குமே தெரியாது. சுவாமி கப்புராளைக்குக் கூடத் தெரியாது. அப்பெட்டியை யானையிது வைத்து சுவாமி கப்புராளை கவனமாகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பார்..... அப்பெட்டி கந்தனாலயத்தில் இருந்து வள்ளியம்மன் கோயிலுக்கு வரும்தான்.....”

“திருவிழாவைப் பார்க்க நான் கொடுத்துவைக்கவில்லை” என்றால் ஆச்சி.

“அடுத்தமுறை வருவதும், மாமி!”

“உங்களுக்குக் கவியாணம் முடிந்தபிறகு, உசிரோட இருந்தால் வருவதும்தான்.....”

சிவராசா செல்வியைப் பார்த்தான். செல்வி நாணத்தோடு குழிவிழச் சிரித்தான்.

“வெயில் ஏறுவதற்கு முன் மலைக்கு ஏறுவதும் மாமி!” என்றாள் செல்வி.

“நான் மலை ஏறுவதா? இந்த வயதிலை அது முடியக் கூடியதா?.... மலை ஏறும்போது வெகு புனிதமாக ஏற வேணுமாமோ?....”

“பயப்பாதை, ஆச்சி! உள்ளிலும் பார்க்க வயதான துகள் கூட ஏறதுகள்.... இயலும்வரை ஏறுவதும்தான்..... இயலாதுவிடில் திரும்புவதும்தான்.....”

சிவராசா இரு தேங்காய்களை வாங்கிக் கொண்டான்.

ஆச்சியின் கால்களிலே என்றுமில்லாத வேகம்.

“அப்பேனோ மலையிலை நீ இருக்கிற கோலத்தைக் காண எனக்கு உதவு....” என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

குதிர்காமக் கோயிலிலிருந்து சுவாமி மலை உச்சி ஏறத்தாழ நான்கு மைல்கள் தூரம் இருக்கும். ஒரு மைல் மலையாடவாரத்தை அடைய வயல்களுடே நடக்க வேண்டும். பின் மூன்று மைல்கள் ஏறவேண்டும்.

வயல்வளி பாந்து கிடந்தது; நெற்குதிர்கள் முற்றி அறுவடைக்காகத் தலைசாய்த்து நின்றன. கண்களின் முன்னால் குதிர்காமக்குன்று உயர்ந்து நின்றது.

“சண்டிக்கட்டை அவிழ்த்து விடுங்கோ.....” என்று சிவராசாவிற்குக் கட்டளை இட்டாள், செல்வி.

“அவிழ்த்துவிட்டு நடக்க முடியாது, செல்வி. மலை ஏறவும் முடியாது. பயப்படாதே. எதுவும் நடக்காது....”

“அரோகரா..... அரோகரா.....” அவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் மலைங்கும் பக்தர் கூட்டத்து ஒலி. எங்கோ வெகுதூரத்தில் இருந்து மயில் ஒன்று பெரும் சத்தத்தில் அகவும் ஓலியும் எழுந்தது.

வயல்வெளியில் நடப்பதற்கே ஆச்சி களைத்துவிட்டாள். ஒருவிதமாக ஆடவாரத்தை அடைந்தார்கள்.

“இன்னும் கன தூராமா?”

“இனித்தான், ஏற்றம் ஆச்சி! பயப்படாதே... மனம் சலிக்காது ஏறு ஆச்சி....” மலைப்பாதை தொடங்கிவிட்டது; இப்போது படிகள் கட்டுவதற்காக வேலைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. அப்பாதையில் ஏறும்போது மிகவும் கவனமாகவே கால்களைப் பதிக்க வேண்டும். சரளைக் கற்கள் சறுக்கிவிடலாம், பாறைகள், மரவேர்கள் என்பன பாதங்களைப் பதிக்க உதவுகின்றன.

ஆச்சி ஏறினான்.

“நான்கு ஏற்றம் இருக்குது, ஆச்சி அவ்வளவுதான்..... ஏறு”

. ஆச்சியின் காரத்தை வலிமையாகப் பற்றி அவன் ஆச்சியை ஏற வைத்தான். செல்விக்கும் இளைப்பு; காட்டாது ஏறினாள்.

ஆச்சிக்கு ஆறாக வியர்த்து ஒழுகியது. பின்னால் தொடர்ந்து வந்தவர்கள் எங்கோ தங்கிவிட்டார்கள்.

“ஆச்சி, குடிக்க ஏதாவது வாங்கித் தரட்டுமா?”

மலையேறு பாதையில் வழி நெடுக்கக் கடைகள் உள்ளன.

“வேண்டாம்..... வெறு வயிற்றோடுதான் ஏற வேணும்....”

முதல் ஏற்றத்தை ஏறியபோது ஆச்சியால் மேலே ஏற முடியவில்லை. பாதையில் இருந்து விட்டாள். ஆற்றாமை கண்களில்; ஏக்கம்.

“முருகா.....” என்றாள்; விழிகள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன.

“என்ன ஆச்சி, களைச்சுப்போனியா?”

குரல் வேறு எவருக்கோ உரியது. மூவரும் பார்த்தார்கள். இருவர் மலைப்பாதையில் ஏறி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருவர் மிகக் கம்பீரமானவர்; சண்டினால் இராத்தம் கண்றிவிடக் கூடிய நிறம்; மற்றவர் சுமார் முப்பத்திரெண்டு வயது மதிக்கலாம்.

பின்னால் அவர் உரும்பிராயைச் சேர்ந்தவர் என்பதைச் சிவராசா அறிந்து கொண்டான்.

வந்த அந்த மனிதர் உரிமையோடு ஆச்சியின் தோளில் பற்றித் தூக்கினார்.

“எழும்பு, ஆச்சி... இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டு இன்னும் சிறிது தூரம்தான்.... மனத்திடத்தோடு கால்களை வை ஆச்சி....”

நடந்தார்கள்; மலையுச்சியை அடைந்தார்கள்.

“தமிபி, நீ நல்லா இருப்பாய்” என்று வாழ்த்தினாள் ஆச்சி.

மலையுச்சியில் முருகன் ஆஸ்யமும், புத்த கோயிலும், ஒரு மடமும் உள். முருகன் கோயிலின் முன் வேல்கள் நடப்பட்டுள்ளன.

பூசை கதிர்காமத்தில் நடந்தது போலவே அங்கும் நடந்தது.

மலையுச்சியில் இருந்து சுற்றிப் பார்க்கும்போது இயற்கையின் அற்புதங்களைக் காணலாம். தென் கீழ் சமவெளியும் காடும் பரந்து கிடக்கின்றன. இடையிடையே குன்றுகள் உயர்ந்து நிற்கின்றன. வெகு தூரத்தே கடலின் கரை தழுவும் தன்மையும் காணலாம்.

மலையிலிருந்து இறங்குவதற்கும் அழுமனிதரே உதவினார். ராமகிருஷ்ண மடத்தை அடைந்தபோது ஆச்சி கூறினாள்.

“என்னை முருகன்தான் வந்து கூட்டிப் போனார்....”

“அவர் உரும்பிராயாம்...”

ஆச்சி அதை ஒருபோதும் நம்பமாட்டாள்.

எங்கோ, எப்படியோ, எவ்வடிவத்திலோ ஆண்டவன் தன்னைக் காட்டிக் கொள்கிறான் என்றே சிவராசாவிற்குப்பட்டது.

செல்வி அதை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

34

செல்லக் கதிர்காமத்திற்கு அன்று மாலை ஒரு வாடகைக் காரில் மூவரும் சென்றனர். செல்லக் கதிர்காமம் ஒரு விநாயகர் கோவில். கதிர்காமத்தில் இருந்து ஜந்து மைல்கள் உள்ளே செல்ல வேண்டும். ஒன்று ஒன்றாக மைல்களுக்கே தார்விதி; அப்பால் மன்ன் வீதியிலேயே செல்லவேண்டும்.

செல்லக் கதிர்காமம் தனது பழைய நிலையை மாறாது உள்ளது. புதுமையின் கைகள் அந்த ஆலயத்தில் அவ்வளவு தூரம் பற்றவில்லை. மாணிக்க கங்கையின் நடுவே கோயில் அமைந்துள்ளது. கங்கை இரு கிளைகளாகப் பிரிந்து கோயிலைச் சுற்றி விரைகின்றது.

அவர்கள் சென்றபோது ஒரு கிளையின் நீர் வற்றி இருந்தது. அதனால் இலகுவில் கோயிலுக்குள் செல்ல முடிந்தது.

கோயிலில் ஒரு சாமியார் உள்ளார். அவர் தமிழில் போற்றியே அர்ச்சனை செய்தார்.

எங்கும் கேட்கமுடியாத, காணமுடியாத, இனிய பூசை.

செல்லக் கதிர்காமத்திற்கு முன்னால் ஒரு படி ஒரு மேட்டிற்கு ஏறுகிறது. இந்த மேடு வள்ளியம்மன் தினைப்புலம் இருந்த இடமாம். அந்த மேட்டில் இப்போது தினை இல்லை; ஆனால் கோயில்கள் உள். மருகன், சிவன், வள்ளி, புத்தன் ஆகியவர்களின் ஆலயங்கள்.

வழிபட்டுவிட்டு மடத்திற்குத் திரும்பும்போது இரவு ஏழை மணியாகிவிட்டது.

வரும் வழியில் பல சிறுகடைகளுள்; மாணிக்க கங்கைப் பாலத்திற்கு அருகே பல தரைகடைகளும் உள்.

“தொதல்.... தொதல்..... கொந்தாய் தொதல்....” ஒருவன் எதையோ வாங்கும்படி கேட்டான்.

ஆச்சிக்கு அவன் கேட்டது சரிவரக் காதில் விழிவில்லை.

“திருவ்வையாமோ? எங்களுக்கு என்னத்துக்கு.....”

“அது தொதல் மாமி, அல்வா மாதிரி” என்று விளக்கம் தந்தாள் செல்வி.

“இனிக் கதிர்காமத்திலை என்ன பார்க்கவேணும்” என்று கேட்டாள் ஆச்சி.

“இனிப் போறதுக்கு வழி பார்க்கவேணும், ஆச்சி, நாளை காலை நாங்கள் புறப்படுகிறோம்.... காலமை ஒன்பத்தரை மணிக்குப் பண்டாரவளைக்கு பஸ் இருக்கு..... இல்லாவிட்டால் நேரே வெல்லவாயாவிற்குப் போய், அங்கிருந்து

தெயின் எடுத்தால் நேரே போதனை.... அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணம் - போதனையில் செல்வியை விடுவிட்டு....” சிவராசாவின் குரல் ஏனோ தனுதனுத்தது. செல்வியைப் பார்த்தான்.

பாலத்து மின் லீளக்குகளின் ஒளியில் அவன் கண்கள் பளபளத்தன. சிரமப்பட்டுக் கண்களைத் திருப்பித் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“செல்வி”

ஏக்கத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள், செல்வி. மெதுவான விமிமல் எழுந்தது ஆச்சி கண்டு கொண்டாள்.

“என் பிள்ளை அழுகிறாய்... படிப்பு முடிஞ்சோணை கலியாணம்தானே.... இன்னும் கொஞ்சநாள்தானே... கவனமாகப் படி, பிள்ளை.... அழாதே...!” என ஆச்சி தேற்றினாள்.

மூவரும் நடந்தனர்.

தூரத்தே கதிர்காமக்கந்தன் வாசல் தெரிகிறது!

அவன் அவன் கரத்தை மெதுவாகப் பற்றினான்.

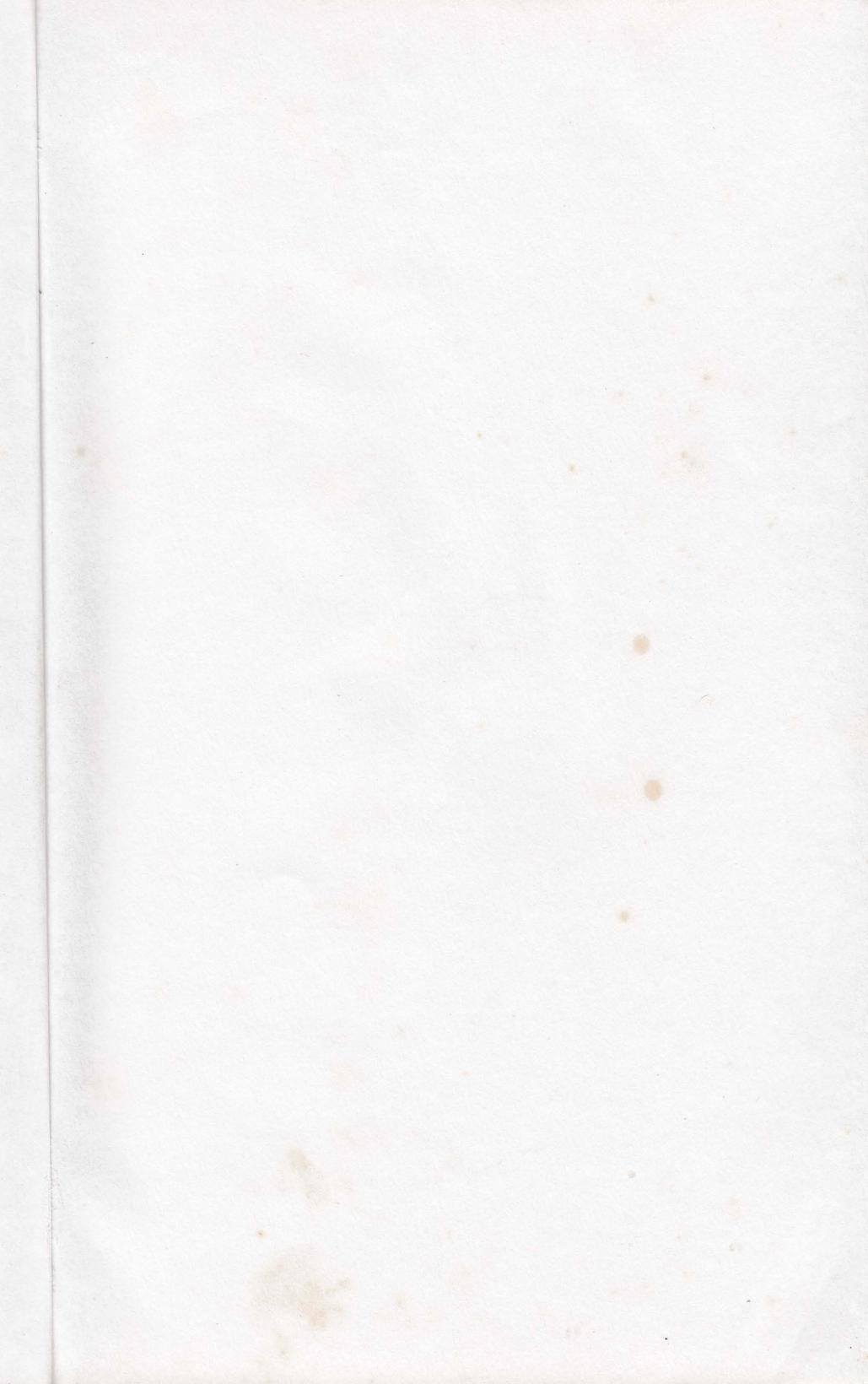
‘உலகமே அழிந்தாலும், சந்திரகுரியர் மறைந்தாலும், நம் முன்ஸால் அழியாத சக்தியாக இருக்கும் கந்தன் மீது ஆணை..... செல்வி, உன்னை என்றும் கைவிடேன்’ - என்று அக்கரப்பற்றுதல் கூறியதா?

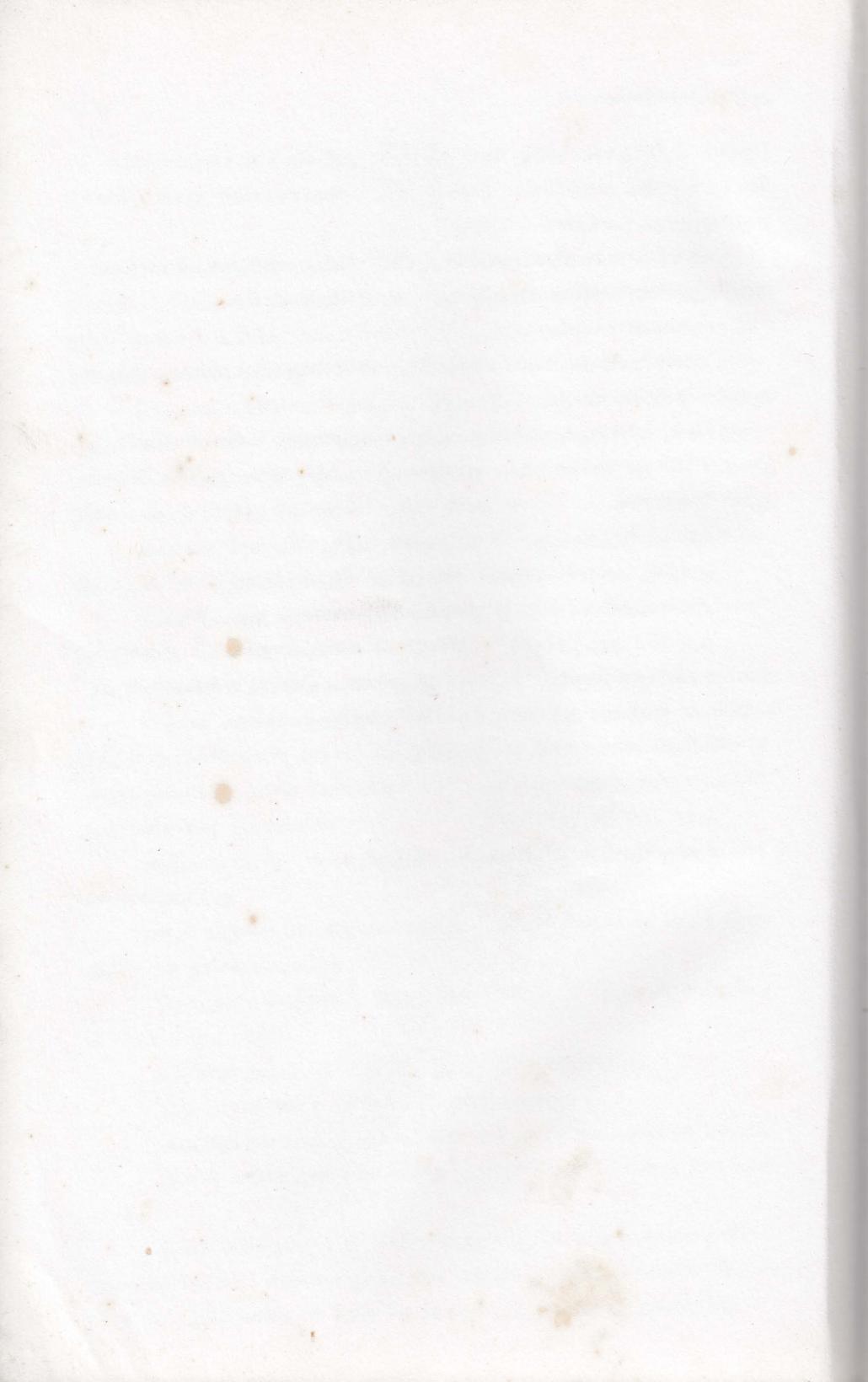
செல்வி புன்னகைத்தாள்.

“முருகா.... முருகா.....

ஆச்சி முன்னே நடக்கிறாள்.

அவர்கள் தொடர்கிறார்கள்.

தமிழில் வெளிவந்த முதலாவது
நகைச்சுவை நவீனம் - 'ஆச்சி பயணம்
போகிறான்'

பழைமயின் அறியாமையையும்
புதுமையின் அவஸ்ததையும் பாத்திரங்களாகக்
நகைச் சுவையோடு கூறுகிறது, இந்நாவல்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சூழலில், கிணற்றுத்
தவனையாக வாழ்ந்த ஒரு கிழவி,
யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே உள்ள
உலகத்தைக் காணும்போது ஏற்படும்
உணர்வுகளை இந்நாவல் சித்தரிக்கிறது.

நகைச்சுவை நவீனம்

